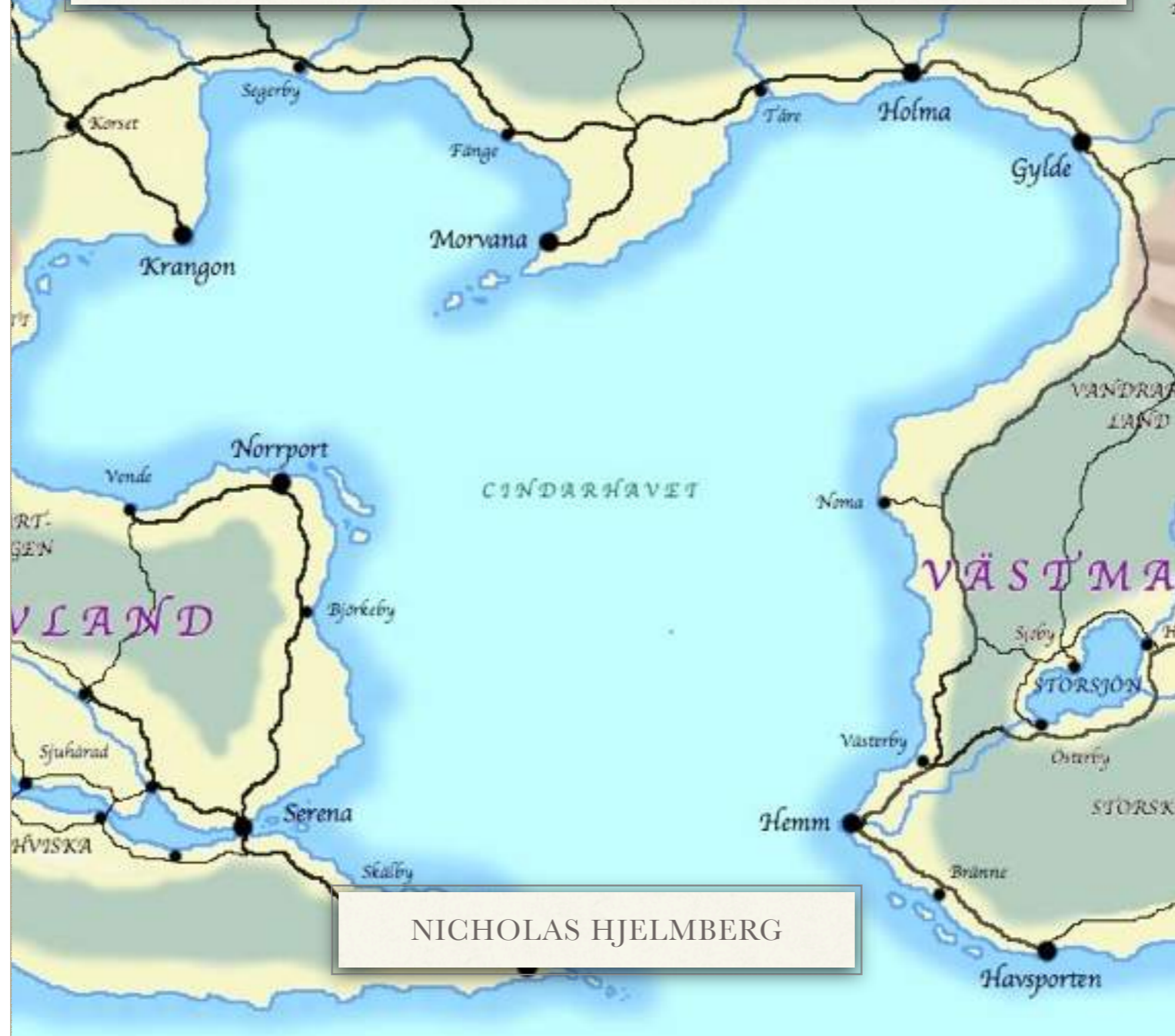

Sjätte delen av Cindarellkrönikan

DRAKENS VINTER

NICHOLAS HJELMBERG

Kungariket Cindarell
0 1 2 3 4 5 mil

Prolog

“Den som somnar i snö får inte uppleva tö.”

Gammalt cindariskt ordspråk

Med ett ryck vaknade hon upp ur sin djupa sömn. Hade det varit ett omen eller bara en ond dröm? Runt omkring henne var det mörkt och tomt men inom henne dröjde sig en bulande smärta kvar. Det var värme, som om ett spjut av eld hade trängt in i henne. Eller ett svärd.

Hon skakade av sig den märkliga känslan. Aldrig någonsin i sitt långa liv hade hon upplevt en sådan känsla. Hon kunde inte sätta ord på den. Det var en förnuftsvidrig men ändå obehaglig känsla och hon kunde inte förstå varför den var så påträngande. Det var ju otänkbart, ja rent av omöjligt. Det svärd var inte smitt som kunde genomtränga henne och den eld fanns inte som kunde åsamka henne smärta.

Med en självgod suck försökte hon återgå till sin sömn men det var lönlöst. Någonstans hade någonting omvälvande skett, det kunde hon känna i varje ben i sin kropp. Vad kunde

det vara? Vad kunde det betyda? Funderingarna gav henne ingen ro.

Till slut gav hon upp sina försök, sträckte på sig så mycket som det tränga utrymmet tillät och kravlade sig långsamt upp och ut. Hennes hem föreföll henne plötsligt kvävande, som om väggarna sökte sluta sig om henne, och hon kände att hon måste komma ut.

Var det också ett omen? En gång hade hon varit fångslad och fjättrad men hennes fångvaktare var sedan länge försvunnen och skulle aldrig komma åter. Nej, till sitt fängelse skulle hon aldrig återvända.

Väl ute andades hon in den friska och kalla luften i långa, djupa andetag. Här fanns inga väggar så långt ögat kunde nå. Åt alla håll bredde den gnistrande vita och rena glaciären ut sig och höll såväl berg som dalar obevekligt i sin frusna famn. Bortom istäcket kunde ännu kala klippor och skrevor skymta, sedan länge berövade sin värmande växtlighet. Fåfängt tycktes de söka undfly den vita döden, hjälplöst fastrotade som de var i marken, och ett glittrande frosttäckte förbådade deras oundvikliga öde.

Landskapet bortom bergen var inte mindre dramatiskt, genomskuret som det var av vilda forsar och skummande vattenfall, höga kullar och djupa raviner, bubblande källor och torra stenöknar. Här och där utkämpade ännu gräs och buskar sin hopplösa kamp mot allt från rasande bränder och obarmhärtigt väder till människors redskap och fårs betande. Större delen av ön hade emellertid sedan länge berövats sitt liv.

Än längre bort kastade sig havets rytande vågor in över land, som för att tävla med de andra elementen om att lägga under sig ön. Bortom haven fanns – ingenting.

Åsynen av detta lugnade henne. Allt var som det alltid hade varit och som det alltid skulle vara. Det hade alltså bara varit en ond dröm. Hennes sinnen fick åter ro och hon beredde sig att återgå till sin djupa sömn.

Men så såg hon plötsligt någonting annorlunda, någonting som inte var som det skulle. Långt borta i fjärran, bortom havet i sydöst, närmade sig någonting. Det var en storm i annalkande, en stark och mäktig storm vars like hon aldrig sett förut. Med en rasande hastighet vräkte den sig över havet och in över ön. För ett ögonblick återvände smärtan och med den också den obehagliga känslan, en känsla som hon nu bara kunde tolka som fruktan. Hur kunde det vara möjligt?

Stormen föll över henne och omsvärmade hennes omfångsrika kropp. Hon uppgav ett ångestfyllt vrål som hördes vida över nejden medan stormen sökte sig runt henne och in i henne. Men så övergick rytandet i ett brölände, först smärtfyllt men sedan välkomnande och närmast hänfört och extatiskt. Lika plötsligt som stormen hade fallit över henne, lika plöts-

ligt försvann den och hon fann sig med ens lämnad kvar ensam.

Förvirrat såg hon sig om. Allt var åter lugnt och stilla, allt var åter som det alltid hade varit. Det enda som dröjde sig kvar var en djup och oförklarlig känsla av saknad.

Men nej, någonting var inte som det alltid hade varit, någonting mer dröjde sig kvar. Inom henne hade någonting vaknat, någonting som hon aldrig hade känt förut och aldrig hade trott sig att få känna.

Belåtet återvände hon till sitt hem och sin sömn. Det hade äntligen skett! Nu kunde ingenting längre hota henne, nu kunde ingenting besegra henne. Det hade äntligen skett!

1. Famn av is

”Det lär till och med ha hänt att Cindarhavet frusit så att vågorna stannat och människor och djur kunnat gå på vattnet. Detta menar jag dock är en skröna.”

Ur En ödmjuk skrivares observationer om det fjärran kungariket Cindarell av Hurin um-Alansur

Ur hästens näsborrar blåstes en tjock, vit rök ut i den kalla vinterluften. Röken följdes av ett gnälligt frustande och ett kastande av och an med huvudet, som om hästen fåfängt sökte undkomma den städse närvarande kylan.

”Jag lider lika mycket som du”, sade ryttaren och förde handen mot den frusna manen i en ansats att ge hästen en lugnande strykning.

I sista stund hejdade han den dock, kanske i insikt om att hans frostbitna järnhandske var kallare än både han och hästen och därför skulle göra mer skada än nytta. I stället manade han på sin springare så att de snabbare skulle nå sitt hägrande mål.

En värmande eld och ett mättande mål mat var det enda de båda önskade sig nu.

Den kalla ritten gick vidare och till slut gav skogen vika. Både ryttare och häst utsattes nu för den öppna slättens piskande vindar men fann ändå tröst i att deras resa närmade sig sitt slut. Vägen kantades av små stugor, ur vilkas skorstenar smala rökslingor kämpade sig upp genom den kalla luften. Till en början var de fortsatt ensamma på vägen men i längden kunde deras framfart inte undgå traktens bönder. De onda tiderna hade tömt rikets vägar, ty vem ville färdas på dem när intet fanns att frakta? Hästens gnäggande och hovarnas klappande lockade snart ut stugornas invånare och på något outgrundligt sätt så lyckades ryktet om den annalkande riddaren föregå dem så att också vägen framför dem började fyllas av folk.

Där stod magra män och hålögdade kvinnor, många av dem med spädbarn mot sina bröst, för svaga för att ens orka skrika. Deras kläder var slitna och nödtorftigt fyllda med halm för att hålla den värsta kylan borta och soten i deras ansikten

vittnade om svårigheterna att hitta torr ved till husens eldar. I ögonen fanns det blott hopplöshet och uppgivenhet men ändå sträcktes vädjande händer ut mot ryttaren.

”Hjälp oss”, bad de. ”Vi fryser och svälter. Hjälp oss.”

Riddaren tvekade och gjorde en ansats att hålla in hästen. Men knappt hade han gjort det förrän händer började rycka och slita i sadelväskorna. En av dem gick sönder och innehållet; ett elddon, en tom fältflaska och några torra brödkanter; föll till marken. Trots det magra bytet kastade sig de arma människorna över det. Uppståndelsen skrämde hästen och innan ryttaren hann reagera så störtade den iväg. Bönderna gjorde ingen ansats att stoppa honom utan betraktade flykten med lika tomma blickar som sina förtvivlade olycksbröder tidigare på vägen.

”Berätta för kungen”, ropade de bara efter honom. ”Berätta för kungen.”

Stackars människor, visste de inte att kungen var död?

Riddaren var inte den ende som färdades denna kalla vinterdag. På en annan plats men med samma mål kämpade ett litet ekipage oförtrutet mot såväl den bistra kölden som de isande vindarna. Det var en släde dragen av ett halvt dussin snövita hundar med tjock päls. Slädens resande kurade ihop sig under de många lagren tjocka pälsar och doldes nästan helt. Kusken däremot, iförd en heltäckande skinnklädsel som bara lämnade de smala ögonen öppna, trotsade vädret och

stod upp för att mana på hundarna med gester och uppmuntrande rop.

Den resande drog försiktigt undan pälsen för att komma åt att betrakta omgivningarna som susade förbi dem men ångrade sig genast. Vinden bet och klöste i ansiktet och den gnistrande vita snön var bländande. Vart än hon såg var det bara vitt, på marken, runt omkring dem och i himlen. Hur kunde kusken veta vart de skulle?

”Är vi på rätt väg?”

Kusken såg sig om och ryckte på axlarna.

”Det vet man inte förrän vid vägens slut”, löd det lakoniska svaret.

Resenären undertryckte ett leende. Det var svårt att vänja sig vid kuskens sätt att tala.

”Jag menade inte bildligt. Hur hittar du fram? I mina ögon ser det likadant ut överallt.”

”Kölden må vara stark och vinden hård men luften omkring oss är densamma och så också vattnet under oss. Vi befinner oss mitt ute på innanhavet, lika långt från landet bakom oss som från landet framför oss.”

En rysning genomför resenären, inte på grund av kölden utan av tanken på det enorma vattendjup som fanns under dem, under den förhoppningsvis tjocka isen.

”Har isen legat länge?”

”Isen har aldrig riktigt släppt sedan förra vintern. Det ni kallar Cindars famn har länge varit en famn av is.”

”Men hur har folk då överlevt?”

”Många har inte gjort det. Till och med mitt eget folk har måst stanna i skogarna nedanför bergen och ändå är det flera av oss som inte får uppleva någon vår igen.”

Kusken såg upp mot himlen, fåfängt sökande efter den sol som hållit sig dold så länge.

”Om det nu blir någon vår igen”, löd det bistra tillägget.

Den resande sade inget mer och släden fortsatte sin raska färd över isen, omvärvd av yrande snö som gjorde dem osynliga för alla bortom tio stegs avstånd.

Riddaren sprängde vidare över slätten och höll inte in hästen igen förrän den kungliga huvudstaden Serenas murar slöt sig omkring honom. Han travade fram över de frusna och isiga gatorna med nedböjt huvud. De få han mötte vek den här gången respektfullt undan men hopplösheten och uppgivenheten fanns också i deras blickar och han orkade inte möta dem. Först när han passerade katedralen tittade han upp.

Den vanligtvis så vackert smyckade fasaden var nu vit av frost och påminde om ett naket träd som av vintern berövats all sin utsmyckning. Led av folk rörde sig in och ut genom den heliga byggnadens järnportar men leden tycktes honom tunnare nu än när han senast var här. Var det sant så som allfader Cindahrind hade beklagat sig att folket nu också började ge upp om Cindar? Vad annat kunde de väl tro denna vinter utan slut?

Han försökte förtvivlat skaka av sig de uppgivna tankarna. Nej, det fick inte vara så! Utan tro, mod och offer skulle de inte klara sig genom denna långa vinter, utan detta skulle Cindar inte vända åter till sitt folk och hjälpa det ur sin nöd. Så hade allfaderns egna ord fallit. Han kunde inte ge upp nu, han fick inte ge upp nu. Utan hans och andra riddares exempel skulle folket förlora sitt sista hopp och då skulle inte ens Cindar själv kunna rädda riket från undergång.

Riddaren rätade på sig och red med högburet huvud in genom slottsporten. Måhända trodde de som såg honom att han utan att böja sig bar rikets väl och ve på sina axlar och att han allén hade styrka nog att återge Cindarell dess forna glans. Men bakom det slutna visiret föll bittra tårar, tårar som sakta frös till is medan de rullade utför hans frostnupna kinder.

”Vi närmar oss land”, yttrade kusken.

Följeslagaren hade slumrat till men satte sig nu yrvaket upp och lät glömsk för kylan pälsen bli liggande i släden. Därvid blottades ett rosigt ansikte med klarblå och begrundande ögon under en silverblond lugg. Hennes drömmar hade kretsat kring deras mål och uppfyllt henne med en värme inombords som för ett ögonblick fick henne att välkomna den kalla vinden. Det dröjde dock inte länge förrän kylan återförde henne till verkligheten och hon svepte raskt pälsen om sig igen. Hon kisade med ögonen genom snöstormen och ansträngde sig för att se det som stigfinnerskan redan hade sett.

”Var då någonstans?” undrade hon.

”Jag trodde att du hade alvers skarpa syn”, skrattade kusken och hennes värmande skratt förmådde för en stund hålla den värsta kylan borta. ”Landet sträcker sig från vänster till höger så långt ögat kan nå.”

Följeslagaren ansträngde sig ytterligare och försökte hitta skillnader mellan det isbelagda hav de färdats på och det isbelagda land som väntade framför dem. Möjligen kunde hon urskilja konturer där snön lagt sig i stället för att fritt virvla runt men det kunde lika gärna vara inbillning.

”Ack, Linn-Sien”, sade hon. ”Jag har kanske deras skarpa blick men det jag ser tolkar jag ännu med människors ögon.”

”Underskatta inte dig själv, kära Minn. Även om du inte tror det så har du lärt dig mycket. Vårt folk har färdats både bland alver och bland människor. När jag först såg dig såg jag bara en människa men nu ser jag hos dig både alver och människor.”

Orden var ägnade att lugna men ingav ändå Minn oro.

”Tänk om jag lärt mig för mycket”, mumlade hon. ”Tänk om han inte längre känner igen mig, om han inte längre... tycker om mig?”

”I så fall är han en träskalle som inte förtjänar dig”, skrattade vandrarkvinnan vidare men blev snabbt allvarlig igen. ”Du gör ändå rätt i att skrida fram varsamt. Vårt folk går på samma mark och andas samma luft som ert folk. Ändå ser de oss inte som jämbördiga. Den dagen kanske kommer då de förmår öppna sina hjärtan för andra än sig själva men till

dess råder jag dig att vara försiktig. Vad honom beträffar är du emellertid orättvis. Han kommer inte att låta sina sinnen fördunklas av sådana ovidkommande saker. Jag har sett det och min mor har sett det.”

”Har Meng-Linn sett någonting om vår framtid?” undrade Minn hoppfullt.

Linn-Sien svarade inte omedelbart utan tittade bort över havet.

”Vår framtid formas av oss själva”, svarade hon. ”Ju mindre vi vet om den, desto mer anstränger vi oss för att den ska bli som vi själva vill. Vi gör därför klokt i att inte tala för mycket om den.”

Minn sjönk tillbaka i släden.

”Du har kanske rätt”, sade hon. ”Alltför länge har jag levt i ovisshet, både om mitt förflutna och om min framtid. Nu när jag äntligen känner mitt förflutna så är jag redo att själv forma min framtid.”

”Det är sådana ord som visar att du inom dig bär det bästa från både alver och människor”, sade Linn-Sien uppmuntrande.

”Jag hoppas bara att *han* tycker detsamma”, sade Minn tyst för sig själv. ”Jag hoppas det verkligen.”

”Har ritten krönts med framgång, herre?” undrade pagen medan han hjälpte riddaren av hästen.

”Tyvärr inte, min gode Tjalve”, svarade riddaren. ”Jag har ridit till Hovlands ände och tillbaka men isen är lika obeveklig överallt. Ingenstans syns några svagheter i det järngrepp som vintern håller oss i.”

”Men ni fortsätter väl ert sökande?” frågade pagen hoppfullt.

”Vi ger aldrig upp, Tjalve, och var snäll och kalla mig inte herre mellan oss två. Jag har inte vant mig vid det ännu och kommer nog heller aldrig att göra det. Kan du vara snäll och hjälpa mig av med hjälmen också, mina fingrar är alldeles stelfrusna.

Tjalve gjorde honom snabbt till viljes och blottade ett yvigt nötbrunt hår som trivdes betydligt bättre när det slapp vara instängt i en hjälm. Med ett allvarligt ansiktsuttryck vände sig riddaren mot sin page och lät sina brungröna ögon möta hans hoppfulla blick utan att tveka.

”Vi ger aldrig upp vårt sökande”, upprepade han sin försäkran. Sedan sprack hans ansikte upp i ett kamratligt leende och han dunkade Tjalve på axeln.

”Det gläder mig, herre... Ale menar jag”, svarade Tjalve och återgäldade leendet. ”Du är ju faktiskt min herre. Om det inte hade varit för din godhet skulle jag inte ha kunnat försörja min fru och lilla dotter nu när dvärgarna lämnat staden.”

Leendet lämnade för ett ögonblick Ales ansikte.

”Dvärgarna ja, finns det inte längre någon dvärg kvar i Serena?”

”Ingen alls. Orim gav sig ju av redan i fjol för att fira sin hundra födelsedag bland sina egna fränder och när våren sedan aldrig kom så började en efter en av dem att sakna sina varma grottor. Ossjan var den siste att ge sig av och då hade hans värdshus sedan länge stått mörkt och tyst. Utan dvärgarnas metaller har jag inget att arbeta med och det är hur som helst ingen som har råd att köpa något heller i dessa tider.”

”Ack jag vet, Tjalve, och det tynger mina sinnen också. Jag hoppas att du ursäktar om jag drar mig tillbaka. Det har varit en lång färd och ingenting i Cindarell skulle kunna hålla mig från en varm säng just nu.”

”Det var faktiskt en sak till”, skyndade sig Tjalve att säga. ”*Hon* har kommit.”

2. Hågkomster

”Är det det förflutna som påverkar framtiden eller är det förväntningar om framtiden som påverkar det förflutna?”

Okänd filosof

Dörren öppnades långsamt, i Ales tycke alldeles för långsamt, men till slut så stod hon äntligen inför hans ögon igen. Hennes hår var ännu kortklippt och hennes kinder var ännu röda av vinterkylan men annars såg hon ut som hon alltid hade gjort, om inte rent av ännu vackrare.

”Dam Minnea”, anmälde pagen högtidligt.

”Tack, Tjalve, du kan dra dig tillbaka”, sade Ale med en ton som han försökte få att låta formell men som mest lät tillgjord.

Minn kastade en blick på Tjalve men røjde inte med en min att hon kände honom sedan tidigare. I stället tog hon ett steg in i rummet och blev sedan stående där med blicken sedesamt nedslagen. När dörren stängdes bakom henne lät hon

dock fasaden rämna och hennes ansikte sprack upp i ett leende.

”Se på dig”, skrattade hon. ”Riddar Ale minsann. Vem hade kunnat tro det? Nå, ska du inte hjälpa din dam av med pälskappan?”

Ale återgäldade leendet och stegade raskt fram till henne.

”Ja, det var gamle greve Gyls själv som dubbade mig”, svarade han medan han lyfte pälskappan från hennes axlar och blottade en enkel men vacker skogsgrön klänning med gyllene broderier. Den såg ut som ett träd om hösten när löven är som mörkast och de första guldgula bladen börjat framträda.

”Gyls? Jag som trodde att Ragnvald ville ha den äran.”

”Det ville han men grevens vilja är baronens lag, som han uttryckte det, fast med fler ord.”

”Det tror jag säkert. Är han alltjämt lika talför?”

”Tro det eller ej man han fann faktiskt en like i den prat samma fröken Nora. Du kanske minns hertig Haralds gamla

amma? Han äktade henne kort efter det att du avreste till alverna.”

”Ragnvald? En amma?”

”Ja, han sa att han redan hade ett namn och nu kunde se bortom sådana ting i valet av en maka.”

”Det var kloka ord av honom”, funderade Minn.

”Så föll också hans bror Cindahrinds ord när han vigde dem.”

”Cindahrind?”

”Ja, Cindahrind är det namn som gamle Cihvind antog när han utnämndes till allfader. Han var nästan lika lycklig som det äkta paret över att, som han uttryckte det, se två hjärtan övervinna till synes oöverstigliga hinder.”

Minn begrundade stilla hans ord och sade inget. Dittills hade deras samtal kretsat kring oskyldiga ämnen. Sakta men säkert närmade de sig dock frågor som låg dem båda nära hjärtat.

”Hur hade du det hos alverna förresten?” undrade Ale försiktigt.

”Jag stannade inte så länge. Anoël tog Bards död ganska hårt och Elendor hade svårt att förlika sig med hennes reaktion. Jag kände att de behövde tid för sig själva och ville inte stå mellan dem. Jag stannade hos Elvina i stället. Hon kunde lära mig mycket om magi.”

”Jag trodde inte att alver kunde nyttja magi?”

”Det kan de inte heller, men hon har lärt sig mycket om magi och kunde hjälpa mig att förstå mina krafter. Elvina tror att människornas krafter har egna viljor, att de söker utlopp bortom de bräckliga kroppar de annars är bundna till. Jag har ju ofta önskat att jag var mer än den jag är. Det skulle alltså vara det som gett upphov till min förmåga att skapa illusioner. Hon tror att samma förklaring kan ligga bakom Morvanas och Alminas förmågor.”

Orden kom hastigt och utan avbrott. Ale visste att magi var någonting som länge hade sysselsatt Minns tankar. Trots det så såg han i detta flöde av ord inte ett engagemang i ett ämne som var henne kärt utan att ett fåfängt försök att kringgå viktigare men känsligare ämnen.

”Jag förstår”, insköt Ale, utan att kunna dölja att han menade raka motsatsen. ”Men det var väl inte det enda som du ville lära dig?”

Minn tystnade och slog ned blicken men Ale förde handen till hennes ansikte och vände varsamt upp det igen.

”Du kan lita på mig”, sade han. ”Du kan vara öppen. Är det sant så som Elvina trodde? Är du...” Han förmådde dock inte avsluta meningen.

Minn svarade något men så tyst att han inte hörde det så han lutade sig närmare och bad henne upprepa sitt svar. Men Minn backade undan från honom och vände frånvarande blicken mot elden i den öppna spisen.

”Är det viktigt?” svarade hon till slut.

Nu var det Ales tur att tystna. Var det viktigt? Han hade frågat om Minns ursprung utan att fråga sig vad svaret skulle betyda för honom. Nu när han konfronterades av henne visste han inte vad han skulle tänka om det.

Såväl hennes som hans eget ursprung hade varit höljt i dunkel, uppvuxna i ett kloster bland andra föräldralösa som de var. De hade ingenting vetat om sina familjer eller sin härkomst. Men det var Minn som han hade vuxit upp tillsammans med och lärt känna, inte hennes föräldrars dotter. Allt det hon var hade hon blivit själv och samma upplevelser som hade format henne hade format också honom. Vad än framtiden hade i sitt sköte så fanns det ingenting som kunde ta ifrån dem deras delade förflutna. Ingen i Cindarell kände Minn bättre än han och ingen kände honom bättre än hon. Vad betydde det då vem som var hennes far och vem som var hennes mor?

”Nej”, svarade han till slut uppriktigt. ”Det är inte viktigt för mig. Du kommer alltid att vara densamma för mig.”

Minn föll honom om halsen.

”Tack”, viskade hon. ”Då ska jag berätta, bara för dig...”, men Ale lade mjukt handen över hennes mun.

”Du behöver inte berätta om du inte vill”, sade han. ”Jag sa ju att det inte var viktigt.”

”Men jag vill berätta!” utbrast Minn. ”Det kanske är viktigt, för mig, för dig och för hela Cindarell.”

Ale betraktade henne undrande.

”Vad menar du?”

Minn tog ett djupt andetag innan hon började berätta med en röst som var tyngd av stundens allvar.

”Elendor är min far. Han vet inte namnet på min mor men visste att berätta att hon flydde Cindarell för att föda mig i hemlighet i fjärran land.”

”Alvkonungen?” utbrast Ale överraskat. ”Då är du verkligen en prinsessa”, tillade han halvt på skämt men det allvarliga uttrycket lämnade inte Minns ansikte.

”Det är inte allt”, sade hon. ”Min mor färdades inte ensam, drottning Alatea färdades med henne och hon var också havande.”

Ale spärrade upp ögonen.

”Havande? Med kung Serevan VIII:s arvinge?”

Minn skakade på huvudet.

”Nej, fadern till hennes barn var inte konungen, det var ingen mindre än Legim Järnklinga. Det var han som förde både henne och min mor till deras hemliga förlösningsplats.”

Vid omnämmandet av Legims namn svartnade det för Ales ögon. Legim? Den tyste, starke krigare som han beundrat så, vars svärd han bar och vars fotspår han följde? Bar han skulden till att Cindarell nu stod utan tronarvinge? Det kunde inte vara sant! Inte Legim!

”Är du säker på detta?” frågade han med matt röst.

”Jag har grubblat på det dag som natt. Du hörde själv hur Serevan VIII beskrev Alatea i dödsögonblicket. Nästan iden-

tiska föll sig Legims sista ord. Jag kan inte se annat än att båda älskade henne och inte kunde leva utan henne.”

”Men Legim... en förrädare?”

Minn grep tag i Ales hand.

”Döm honom inte för hårt”, bönföll hon. ”Du förstår inte vilka känslor som drev honom till det. Har du inte själv antytt att det fanns mer hos Legim än hans dystra fasad berättade?”

”Men hur kunde han då överge Alatea? Hur kunde han överge sitt barn?”

”Någonting fruktansvärt måste ha hänt som fått honom att förlora förståndet. Jag satt vid hans sida när livet rann ur honom. Jag hörde honom beklaga att han inte kunnat rädda henne. Kanske dog hon i hans famn. Kanske var det därför som han begravde sina känslor djupt inom sig. Kanske var det därför som han på krigarens väg kastade sig in i faror utan fruktan för döden, en död som bara skulle återförena honom med sin älskade.”

Hur gärna ville Ale inte tro Minn på hennes ord men han kunde bara inte förmå sig till det.

”Det är du som inte förstår”, sade han. ”Cindarell står utan kung. Landet plågas svårt av ofärd men det finns ingen stark man som förmår rädda det. Om inte Legim... om Alatea hade stannat kvar hos Serevan VIII och fött honom en tronarvinge så hade vi inte varit där vi är idag.”

Minn böjde undergivet på huvudet. Det var uppenbart att hon varit borta länge från Cindarell och att hon inte förstod

hur allvarlig saken var. Men som i en plötslig ingivelse tittade hon upp igen.

”Men än finns det hopp”, försökte hon. ”Deras gemensamma barn kanske ännu lever. Om min mor och Alatea flydde tillsammans så kanske de också förlöstes tillsammans. Om vi kan hitta min mor så kan vi kanske också få reda på tronarvingens öde.”

Ale avfärdade emellertid hennes optimism med en huvudskakning.

”Hur skulle en bastard kunna bestiga Cindarells tron?” frågade han uppgivet.

”Du sa ju precis att bakgrund inte var viktigt”, utbrast Minn.

”Jag sa att det inte var viktigt för mig men det är viktigt för Cindarells adelsmän. Det vore meningslöst att berätta det för dem. De skulle aldrig acceptera en kung som inte är av Serendens stores blod. Tro mig, jag högaktar också Legim men i adelsmännens ögon är han bara en enkel krigare. Att sätta någon med den bakgrunden på tronen skulle bara kasta landet in i ett inbördeskrig.”

Minn teg. Ale hörde själv hur dumma hans ord lät men ibland kunde ingen klokhet i världen bita mot dumheter.

”Men Cihrend då?” försökte Minn. ”Cindahrind menar jag. Vi kan väl berätta det för honom. Det är väl ändå allfaders uppgift att kröna en kung?”

Ale skakade åter på huvudet.

”Det är allfaderns uppgift att kröna en kung av Cindars Nåde. Allt sedan Serevan VIII:s död har Cindahrind förtvivlat sökt efter ett tecken från Cindar på vem som är Cindarells rättmätige kung. Han har grävt fram alla sina företrädares anteckningar och rådfrågat präster över hela riket men förgäves. Uppriktigt sagt är jag bekymrad för hans hälsa. Han har magrat betänkligt och hans ögon är bara insjunkna hålör. Det kan gå dagar utan att han ens äter eller sover och han ältar samma sak om och om igen. Cindars ord, frågar han sig, vilka är Cindars ord?”

”Finns det då ingenting vi kan göra?”

Ale ryckte på axlarna.

”På greve Gyls inrådan söker alla ädlingar land och rike runt efter järtecken, någonting som kan ge en antydning om Cindars vilja. Jag kom själv nyss tillbaka från en ritt längs Hovlands kust men fann lika lite som alla andra ädlingar.”

Nu var det Minns tur att skaka på huvudet.

”Vad ska det tjäna till?”

”Greven menar att även om vi inte finner något så tjänar vårt sökande som exempel för folket, som någonting som ger dem hopp. Efter att ha ridit runt bland dem så är jag benägen att hålla med. Hoppet är det sista folket har.”

Minn såg inte övertygad ut.

”Dessutom...”, tillade Ale försiktigt, ”dessutom är det kanske bäst så. Hur skulle vi kunna berätta det för någon utan att kasta en skugga över Legim, eller över dig för den delen?”

”Över mig? Hur menar du?”

”Tänk efter. Både Alatea och din mor valde landsflykt framför att föda sina barn i Cindarell. De visste att varken en bastard eller ett halvblod skulle ses med blida ögon av deras landsmän. Jag skulle inte kunna utsätta Legims minne för det. Jag skulle inte kunna utsätta dig för det.”

”Åh, Ale”, utbrast Minn och rodnade. ”Menar du verkligen det? Skulle du verkligen sätta mig före Cindarell?”

”Legim tvekade inte att göra samma sak. Nu förstår jag honom, efter alla dessa år så förstår jag honom äntligen.”

Minn gjorde en ansats att åter falla Ale om halsen men ångrade sig i sista ögonblicket.

”Du anar inte vad dina ord betyder för mig”, sade hon och vände sig bort från honom, ”men jag kan inte begära det av dig. Vi måste berätta sanningen för Cindarell, även om det betyder att jag måste följa min mors exempel och gå i landsflykt.”

”Nej!” utbrast Ale. ”Det skulle jag aldrig kunna göra.”

”Då måste jag göra det. Annars skulle Cindarells skugga alltid falla över oss två.”

”Du offrar dig för någon som kanske ändå inte kommer att kunna bli kung, ja som kanske inte ens lever längre. Kan vi åtminstone inte vänta och se vad adelsmännens och prästernas sökande leder till?”

”De har ju redan sökt efter sina tecken i över ett år”, yttrade Minn sarkastiskt. ”De skulle inte kunna känna igen Cin-

dars ord ens om Cindar själv uppenbarade sig och förkunnade dem.”

Ale öppnade munnen för att protestera då en serie ljudliga knackningar på dörren avbröt dem. Utan inbjudan sköts dörren upp och Tjalves blonda kalufs stack in genom öppningen.

”Ursäkta, herrn”, sade han upphetsat men tystnade då han såg att Minn fortfarande befann sig rummet.

”Ja, Tjalve?” undrade Ale, för uppbragt för att förmå sig att tillrättavisa honom.

”Ursäkta, herrn”, upprepade pagen, ”men allfader Cindahrind har kallat till sig alla adelsmän i slottet.”

Ale höjde på ögonbrynen.

”I vilket ärende?” frågade han överraskat.

”Han säger sig äntligen ha funnit Cindars ord.”

Ale och Minn såg överraskade på varandra. Till Tjalves oförställda förvåning brast de sedan båda ut i gapskratt.

3. Cindars spådom

”I sekler sju är Cindarell ert trygga hem
men dold för ögon ondskan växer och vaknar
De två sönerna saknar då de andra fem
dock ingen av sönerna sin fader saknar”

Cindars Ord, kap 8, tal 7

Katedralen var fylld till bristningsgränsen. Minn kände igen den kunglige hovmästaren Ghandor, rikets hövitsman Ranulf, greve Gyls av Fornmark, handelsfursten Chorán och många andra av Cindarells mest prominenta medborgare. Hörde Ale också till dem numera eftersom han också hade kallats till katedralen? Hon hade fortfarande inte riktigt vant sig vid att den smutsige och snorige pojke hon mindes från sin barndom vuxit upp till en ståtlig och aktad riddare.

När hon försiktigt sneglade på honom såg hon först bara en man med raka och markerade anletsdrag, inramade av ett än så länge glest, ljusbrunt skägg. Hans resliga hållning var

spänd och de kraftiga käkarna sammanbitna, som om han var tagen av stundens allvar. En lätt darrande hand vilade på fästet till Legims gamla svärd. Minn insåg att Ale faktiskt blivit mer lik Legim med åren, både till yttre och till sätt, och för ett ögonblick trodde hon nästan att det var den gamle krigaren som återvänt från de döda och nu stod vid hans sida.

Men så vände sig Ale mot henne och i hans bruna ögon lys-te ännu den gröna glimt som hade funnits där sedan han var liten, den som antydde att hans tankar ibland gav sig av på andra vägar och förebådade allt från rackartyg till grubblerier. Den här gången följdes glimten av ett varmt leende, som om det var Minn själv som var föremål för tankarnas irrfärder, och hon besvarade det mjukt. Riddare eller ej, nog var det samme gamle Ale alltid.

I detsamma steg allfader Cindahrind inför de församlade och alla Minns tankar lämnade Ale för att i stället ägna sig åt hennes under många år vise abbot och läromästare. Ales oro för honom hade inte varit obefogad. Hon mindes honom ännu under namnet Cihrend, den spenslige och stillsamme man

som hon först träffat då Legim fört henne och Ale till klostret Tre Vägar för så länge sedan. Då hade han ännu burit på en sällsam, om än återhållen, kraft och med enkla ord och åthävor förmått sina noviser att ta fram det bästa hos sig själva. Om det var den gamle besvärjaren Elrind som tänt magins gnista inom henne så var det Cihrind som bidragit med bränslet, låt vara att han i människans magi blott såg Cindars gudomliga hand.

Det var emellertid en helt annan man som nu framträdde inför dem. Allfader Cindahrinds steg var stapplande och hans rörelser stela. Den heliga purpurskruden hängde så löst på hans axlar att det var svårt att tro att en vuxen man rörde sig i den. Hans vita hår uppvisade flera kala fläckar och det fordom så rynkfria ansiktet var djupt fårat. Men mest ont gjorde det att se hans ögon. Den grå färgen tycktes ha spridit sig så att man knappt såg skillnad på vita och pupill längre och trots att det var dunkelt i katedralen höll han upp en hand mot det svaga ljus som strilade in.

En ung novis hjälpte honom upp i predikstolen medan annan försökte lätta hans börda, en tjock bunt av skrivrullar och pergament samt en stenskiva som tycktes alltför tung för den bräcklige mannen. Allfadern ville emellertid inte låta någon annan röra vid dem utan höll fast dem med sina darrande händer. Väl i predikstolen bredde han långsamt ut dokumenten framför sig, till synes oberörd av den stora folksamling som otåligt väntade på att han skulle tala. Efter vad som föreföll som en evighet lyfte han så huvudet och blickade ut över församlingen.

”Cindars barn”, började han med en tveksam röst som dock snart växte i styrka. ”Länge har vi väntat på Cindars ord. Länge har vi väntat på att de ska befria oss från våra olyckor och återföra oss till den rätta vägen. Vi har emellertid inte förstått att de redan finns mitt ibland oss.”

”Han har väl inte sammankallat oss bara för att hålla ännu en predikan?” muttrade en äldre adelsman lite längre bort men han hyssjades snabbt ned.

”I vår gryning vandrade Cindar bland oss och talade till oss. Då tog vi hans ord för givna och visste inte att bevara dem för framtiden. Att nedteckna dem höll vi länge för en hädelse, en förvanskning av hans rena ord, och när orden inte längre kom till oss fanns blott enstaka brottsstycken kvar i våra minnen. I sagor och legender har de levt vidare, genom prästers predikningar och teologers spörsmål har de traderats, men av likgiltighet och glömska har de bleknat. Med ljus och lykta har jag därför sökt skingra skuggorna och föra Cindars ord i ljuset åter.”

Cindahrind tystnade för att låta verkan av hans ord sjunka in bland de lyssnande. Kanske såg han inte att hans avbrott var överflödigt, att flera av hans åhörare otåligt och ointresserat skruvade på sig och önskade att hans långa tal skulle sluta snart. De ord som emellertid nu följde ändrade i ett slag på allt detta.

”Till slut förunnades det mig att finna Cindars spådom, Cindars sista ord innan han lämnade oss.”

Ett häpet sorl utbröt i katedralen och ekona av otaliga frågor steg mot taket. Allfadern fortsatte emellertid att tala som om ingenting hänt och de församlade tystnade hastigt.

”Cindar lämnade oss likt en fader lämnar sina barn, icke vind för våg utan med all den kunskap vi behöver för att själva vandra våra vägar. Fria var vi således att vandra i hans trygga boning, skyddade från ondskan utanför. Men också den godaste faderns tålmod har en gräns. Genom att icke följa hans råd har vi fjärrmat oss från Cindar och genom hans frånvaro har vi själva ådragit oss de olyckor som blott börjat plåga vårt land.”

Spridda röster bröt nu upp bland de församlade som alla bar fram samma fråga. Hur löd Cindars sista ord? Allfadern höjde lugnande armarna och manade dem till tystnad och tålmod.

”Cindar förutsåg emellertid allt detta i sin spådom. Genom sina sista ord räckte han oss en hand. Av egen kraft har vi lämnat Cindars vägar men av egen kraft kan vi också återvända till Cindars vägar.”

Med de orden höjde han över huvudet den stenskiva han burit med sig så att alla kom åt att se den. Trots katedralens dunkel framträdde på dess yta ett sirligt drakormsmönster som ramade in rader av uråldriga runor. Kanske var det bara ett ljusfenomen men Minn tyckte att runorna gav ifrån sig ett lätt pulserande skimmer.

”Seren den store själv ristade dessa ord och förde med sig dem under Cinda flykt på det att de skulle komma till Cinda-

rell och bevaras till oss. Min företrädare, allfader Cindarios XIV – må han finna Cindar – fann dem och tolkade dem kort före sin tragiska död.

Med en röst tyngd av stundens allvar läste så allfadern upp Cindars sista ord till sitt folk.

*”I sekler sju är Cindarell ert trygga hem
men dold för ögon ondskan växer och vaknar
De två sönerna saknar då de andra fem
dock ingen av sönerna sin fader saknar*

*Cindarell förlorar vad det en gång var
och med sorg och vrede lämnar jag mitt land
Blott trældom eller bråd död blir till er kvar
fördolt verkar ondskan genom ädel hand*

*Men frälsaren kommer i främlings hamn
och Cindarell får efter vinter vår
Herden återfår sitt bortsprungna lamm
och ulven omvänds till ett fridfullt får*

*Ur tro, mod och offer skapas liv av död
frälsaren finner vad som förlorat gått
Fadern vänder åter till barnen i nöd*

Cindarell får skörda vad frälsaren sått

Ekona av Cindars ödesdigra spådom dog sakta ut och efterlämnade en tung tystnad i katedralen. Det var som om guden i och med dessa ord lämnade sitt hus och sitt folk. Var och en av åhörarna begrundade tysta och med sänkta blickar hans ord. När tystnaden till slut bröts så var det av rikshovmästaren Ghandors gälla röst.

”När kommer denna spådom att uppfyllas? När kommer vårt arma land att drabbas av dessa olyckor?”

Cindahrind dröjde med svaret.

”Däri ligger vårt hopp, rikshovmästare”, svarade han till slut. ”Seren den store angav att Cindars sista ord ristades först sjuttiosju år efter att de yttrats. Vi vet också att Cinda flykt varade sju år. Cindarios XIV beräknade därför året för spådomens uppfyllande till sexhundra och sexton år efter vår tideräknings början, det vill säga för tre år sedan. Vi befinner oss alltså i spådomens tid i detta nu.”

Ett upprört sorl följde på allfaderns ord och Ghandor gav ord åt det som alla nu undrade.

”Men hur i all sin dar kan något hopp ligga i detta?”

”Hoppet ligger i att vi själva har avvärjt de olyckor som Cindar förutspådde. Tvenne gånger har onda makter sökt tränga fram ur djupen men trängts tillbaka. Trenne gånger har ädla herrar sökt herravälde över Cindarell men besegrats. Vi känner alla till de öden som vederfors Sartor svärdsmästaren av Brödrarike, hertig Harald av Mark och allfader Cinda-

rios XIV. Det är Cindars vilja att vi själva ska forma vårt öde och denna Cindars vilja har vi lyckats uppfylla.”

”Så varför kommer då inte denna vår som spådomen omtalar?”

”Av den anledningen”, började Cindahrind och spände ögonen i de församlade, ”av den anledningen att vi har avvikit från Cindars vägar.”

”Jag visste väl att det här skulle mynna ut i en predikning”, hördes åter den äldre adelsmannen och Minn hörde nu att det var Cindahrinds broder Ragnvald som yttrade dem.

”Vi följer inte trons väg ty vi vänder Cindar ryggen. Till och med i denna vår svåraste stund står kyrkorna tomma och ni, mina herrar och damer, har kommit till Cindars hus blott därför att jag har kallat på er. Vi följer inte modets väg ty vi vänder våra medmänniskor ryggen och tänker blott på oss själva. Salig drottning Alatea öppnade både port och famn för sjuka och lidande men vilka av er har gjort detsamma? Vi följer inte offrets väg ty vi skövlar och förstör Cindars skapelse, det förlovade land som han skänkt oss. Var är nu de rika skördar ni bytte mot fjärran länders lyxvaror för er fåfängas skull? Var är nu det rika villebråd ni fällde under era jakter för ert höga nöjes skull? Nej, säger jag eder, vi följer icke Cindars vägar och det är därför som Cindar har lämnat oss!”

Cindahrind hade arbetat upp ett raseri kraftigare än vad den bräckliga kroppen tycktes klara av och han tvingades till tystnad medan han med handen för bröstet drog in luft i djupa, rosslande andetag.

”Besinna er, gode allfader”, passade då en hög herre i församlingen på att inskjuta. Det visade sig vara ingen mindre än greve Gyls, den sedan hertigarnas frånfälle och konungens död främste adelsmannen i riket. ”Må så vara att vi icke är utan skuld men så är vi också blott människor och vi är i behov av vägledning. Bestämt har Cindar förutsett vår svaghet, bestämt har han i sin storhet tänkt ut hur vi ska kunna återfinna de rätta vägarna.”

”Det är sant, herr greve”, flämtade Cindahrind. ”Spådomen talar om en frälsare. Cindarios XIV trodde sig själv kunna ikläda sig denna roll men jag är av den uppfattningen att frälsaren måste sökas bortom rikets gränser. Märk väl att spådomen talar om en främling.”

”Menar han att vi ska sätta rikets väl och ve i händerna på en ofrälse, en som icke är av Seren den stores rena blod, ja en som icke ens är av vårt folk?”

Adelsmannens upprördhet delades av många andra i församlingen och Minn tyckte sig märka en menande blick från Ale. Cindahrind svarade dock inte omedelbart utan väntade lugnt tills han var säker på att han hade alla ögon och öron i katedralen vända mot sig.

”Cindarell är icke det enda land där Cindars folk dväljs. Av hans sju stammar fann blott två det förlovade landet. De andra fem dväljs ännu någonstans bortom haven. Det är bland dem som Cindars dygder och vårt folks storhet ännu lever. Det är bland dem vi ska söka vår frälsare och näste konung. Bortom haven väntar den man som är värdig att bära Seren

den stores signetring på sitt finger och Cindarells krona på sitt huvud. Så tolkar jag Cindars spådom.”

En kakofoni av stämmor följde på allfaderns ord där förundrade utrop blandades med skeptiska genmälen.

”De andra fem hör sagorna till”, utbrast någon. ”Ingen har hört talas om dem på flera hundra år.”

”Seren den store gav sig själv av för att leta efter dem”, replikerade någon annan.

”Så kom han heller aldrig tillbaka till Cindarell”, yttrade en tredje lakoniskt.

”Redan Seren den store lär ha förtörnats av vårt rikets nedgång”, invände Cindahrind. ”Kanske såg han redan då tecknen på vår splittring, kanske förutsåg han redan då vårt kommande fall. Tänk om han bland våra broderfolk såg vad Cindarell borde ha blivit och valde att stanna där?”

”Men flykten varade ju i sju år. Hur ska vi kunna tillryggelägga ett sådant avstånd?”

”Betänk att våra förfäder bara kunde korsa haven med svett och tårar medan vi numera kan ta hjälp av vind och vatten. De havsresor som våra förfäder mätte i solvarv kan vi mäta i månvarv.”

”Det är fortfarande ett stort avstånd över ett stort hav.”

Skilda meningar haglade sålunda genom katedralen och det var först när den bereste och välrenommerade handelsfursten Chorán med höjda armar reste sig upp som stormen åter lade sig.

”Bäste allfader”, inledde han respektfullt. ”Jag tror att jag talar för alla när jag uttrycker min tacksamhet över er vägledning. Emellertid har jag och många i mitt skrå seglat vida över haven och kommit i förbindelse med vitt skilda folkslag. Inga av dem har talat vårt språk eller delat vår tro. Hur kan vi veta att våra fränder inte har gått under i sitt sökande efter Cindarell?”

”Har ni då seglat från världens ena ände till den andra? Har ni då funnit vårt urhem Cinda varifrån Cindars folk stammar? Det var Cindars vilja att bara två av hans barn skulle finna Cindarell. De andra fem kan ha bidat sin tid på Cinda i väntan på att vi ska visa dem vägen.”

”Förvisso”, medgav handelsfursten, ”men om inte vi har funnit Cinda förr, hur ska vi då kunna finna det nu?”

”Vi har heller inte letat efter Cinda förr. Nu är emellertid tiden inne och Cindar kommer att visa oss vägen. Vi måste fortsätta vårt sökande efter hans uppenbarelsen över hela riket. Sök på oanade platser och ge akt på oväntade händelser. Ge inte upp, vägen till Cinda må vara höljd i dunkel men vi kommer att förstå när den uppenbaras. Genom att ena Cindars folk och samla det i det förlovade landet kommer vi att uppfylla Cindars vilja och då kommer han att återvända till oss. Detta är innebörden av Cindars sista ord till oss.”

Den här gången mottogs Cindahrinds ord med begrundande tystnad. När den till slut bröts så var det av greve Gyls.

”Väl talat, allfader”, sade han. ”Cindarells ädle kommer att fortsätta sitt sökande efter järtecken.”

”Cindarells bedjande kommer att fortsätta sina böner om uppenbarelsen”, inföll en mager präst med dystert ansikte.

”Cindarells lärde kommer att fortsätta sina efterforskningar om vårt ursprung”, lade en rundlagd herre med tjocka glas över ögonen till.

”Cindarells allmoge kommer att fortsätta svälta”, muttrade en av de enklare klädda mötesdeltagarna men vid det laget hade man redan hunnit bryta upp och ingen brydde sig om honom.

Ale hörde till dem som skyndade sig mot utgången men Minn höll honom tillbaka.

”Tänker du ge dig ut på din fruktlösa jakt igen?” frågade hon.

”Du hörde väl vad Cindahrind sa”, svarade Ale. ”Vi måste fortsätta vårt sökande.”

”Men vad tror du dig kunna finna som du inte funnit hittills?” frågade hon. ”Jag har ju precis kommit tillbaka till dig. Ska du redan lämna mig?”

Hon märkte att hennes ord fick Ale att tveka.

”Vad tycker du att vi ska göra då?”

Minn suckade och vände sig mot ett av de målade fönstren. Den svaga vintersolen lyste upp ett av de många välkända motiv som prydde Cindars främsta hus i Cindarell. Den visade en man och en kvinna vid ett träd som de av allt att döma själva planterat. Där de stod var trädet ännu bara en späd och kal planta men när man följde trädet med blicken så väx-

te sig stammen kraftigare och grenarna blev fler, tätare och grönnare. Längst bort i bilden stod två barn och plockade för sig av de frukter som trädet bar, de frukter som deras föräldrar var upphov till.

Motivet var främst en allegori över familjens betydelse men det fanns också mycket annat bevarat i bilden och den var ett ofta återkommande ämne i teologiska diskussioner. Minn hade en egen högst personlig tolkning av motivet och kanske anade Ale det när han nu närmade sig.

”Saknar du alvernas skogar?” frågade han.

Minn suckade igen. Ibland var Ale oförbätterlig. Men när hon tänkte närmare efter så hade han faktiskt inte helt fel. Hon saknade verkligen alvernas skogar och den frihets känsla som hon hade upplevt där. Hon hade varit omgiven av trädens stammar och över sig hade hon haft deras kronor men det hade känts öppet, hon hade ändå känt sig fri. Här hade hon knappt hunnit träda in genom stadporten förrän de tunga stenhusen och de ousinliga människoströmmarna börjat tränga sig på henne och hotat kväva henne.

Det var en märklig känsla. Hon hade vuxit upp i den stora staden Gylde utan att någonsin ha känt något liknande förut. Var det alvblodet inom henne som började vakna till liv eller var det helt enkelt insikten om att världen hade så mycket mer att erbjuda? Och var det detta som Ale förstått genom sin till synes enfaldiga fråga?

”Låt oss lämna staden ett tag då”, föreslog han. ”Solen lyser och det ser ut att bli lite mildare väder. Låt oss komma

bort från den dystra stämningen här och upptäcka Hovlands skogar i stället. Bara du och jag.”

Ales entusiasm smittade av sig på Minn och hon kunde inte låta bli att le.

”Ja, låt oss göra det”, svarade hon. ”Bara du och jag.”

I detsamma skred Cindahrind förbi dem på vägen ut. Han stannade till när han såg dem och Ale sneglade skuldmedvetet på honom. De ljusgrå ögonen vilade länge och begrundande på dem.

”Följ era hjärtan”, sade han så och tecknade Cindars heliga triak. ”Det är Cindars vilja. Följ era hjärtan.”

Han tvingade fram ett leende och lämnade dem sedan. Med böjt huvud och utan några ytterligare ord eller åtbörder stegade han så ut ur katedralen.

Minn vände sig åter mot Ale men hans uppmärksamhet var nu helt inriktad på det religiösa motivet. Det var emellertid varken föräldrarna eller barnen som var föremål för hans intresse utan det var trädet, närmare bestämt den del av trädet där stammen delade upp sig i sju olika men likväl sammanslingrade grenar.

4. Den förste konungen

”Men Cindar hade ännu en prövning åt sitt folk ty på stranden väntade dem de ondskefulla svarta folken. Svarta kroksablar slogs mot blodfärgade sköldar och tusenden gutturala stämmor hotade och smädade våra förfäder. Skeppen seglade då vidare längs kusten men svartfolken följde hela tiden efter dem och deras svartfjädrade pilar hindrade alla försök att landstiga.”

Cindars Ord, kap 7, tal 2

Nu följde några härliga dagar då Ale och Minn kunde tillåta sig att glömma alla de olyckor som ruvade över landet. Det var som de där härliga vinterdagarna som de mindes från förr när höstens gråa pölar precis ersatts av vinterns gnistrande snö och inga tankar ännu fanns på de korta dagar som komma skulle. Solen lyste från en klarblå himmel, de rytande vindarna hade lagt sig och snön vilade stilla på marken.

Ale hade lyckats uppbringa två par islägg och efter inledande problem hade de båda lyckats återkalla minnena av barnomens isfärder. Under dagarna skrinnade de raskt fram över

Serenasjöns blanka is och på kvällarna förfärdigade de vindskydd av grenar och packad snö och kurade ihop sig under varma pälsar. Ju längre bort de kom från staden, desto mer avlägsna tedde sig deras problem. I skenet av den värmande elden utbytte de i stället tankar och minnen från deras sorglösa dagar i Gylde. Det här var innan besvärjaren Elrind och krigaren Legim ryckte upp dem ur deras trygga tillvaro i Gylde, innan ödet så kastade dem kors och tvärs över hela Cindarell i ett syfte som de ännu inte anade och heller inte ville tänka på.

Minn berättade en gång spefullt om hur Ale under en lek rusat fram med draget träsvärd och råkat dra med sig ett lakan, varvid han kommit att likna ett spöke mer än en riddare. Ale svarade med att erinra Minn om hur hon en gång stulit en bok och intalat de andra barnen att det var en magibok och att hon skulle förvandla dem alla till paddor om de inte var snälla. Först senare hade det kommit fram att det i själva verket bara hade varit en kokbok. Först skrattade de tillsammans åt minnena bara för att sedan inse hur deras öden

tyckts utstakade redan då, varvid skratten ersattes av begrundande tystnad.

”Tror du att Elrind anade något av detta när han tog med oss på sin jakt på de där armbanden?” frågade Minn.

Ale ryckte på axlarna.

”Han tänkte nog mer på armbanden än på oss”, svarade han.

”Han lät mig ta på mig ett av dem”, funderade Minn vidare. ”Vad kan det ha betytt för mina magiska krafter? Fanns de hos mig innan och bara väntade på att jag skulle bli varse dem eller var armbandet upphovet till dem?”

Ale kände sig illa till mods när den mäktige trollkonstnären Khendirs magiska armband åter kom på tal men visste inte varför. Kanske var det bara den gamla avundsjukan på att det var Minn och inte han som fått Elrinds förtroende som åter vaknade? Han försökte skjuta bort den barnsliga känslan men det var inte lätt. Kanske var det mer än bara avundsjuka?

”Både Elrind och armbanden är borta nu”, försökte han invända. ”De betyder ingenting för dig nu.”

”Finns det något i det förflutna som saknar betydelse för framtiden?”

Ale svarade inte omedelbart men han måste instinktivt ha fingrat på sitt svärd för Minn drog hastigt in det i diskussionen.

”Armbandet var inte det enda som vi fick stifta bekantskap med under den där färden”, sade hon. ”Du fick Legims svärd och bär det än. Han tycks ändå ha anat ditt öde. Sa han inte något om att du skulle få både glädje och sorg av det?”

Den här gången tycktes det vara Minn som kände sig obehaglig till mods och av någon anledning delade Ale den känslan.

”Legim är också borta”, svarade han. ”Nu är det bara vi själva som formar våra öden.”

”Ja”, mumlade Minn till svar. ”Vi formar själva våra öden.”

Efter det sade de inte något mer under kvällen utan betraktade bara under tystnad den stora vita månen på den mörka oändliga natthimlen.

Det milda vädret höll i sig och det var inte bara Ale och Minn som lockades ut till sjön. Längs de snötäckta stränderna syntes kvinnor gräva fram ris medan deras män begav sig ut på den frusna sjön med isborrar och pimpelspön. Här och där hade till och med barn samlats för att leka med Fader Vinter i stället för att frukta honom. På ett näs byggdes snögubbar, på ett annat rasade ett snöbollskrig och framför dem lekte barn tafatt. Också de hårt prövade bönderna unnade sig att för en stund glömma bort den svåra vintern.

Ale och Minn smittades av livsglädjen runt omkring dem och med lätta hjärtan skinnade de raskt vidare. När de närmade sig de lekande barnen slogs emellertid Ale av att det in-

te såg ut som den tafatt han själv lekt som liten och han saktade in för att närmare kunna betrakta det hela.

På en utskjutande udde stod en mindre grupp barn och på den omgivande isen en större grupp. På en given signal rusade de inringade barnen ut under det att de andra försökte hindra dem. Ett av barnen som lyckades komma igenom drog fram en tygbit som han hållit dold i fickan och höjde den över huvudet.

”Kungen lever, hertigen är död!” skrek han, varpå leken började om.

Ale betraktade undrande leken men Minn gav honom en armbåge i sidan.

”Ser du inte vad det är för något?” frågade hon. ”De leker sjöslaget utanför Serena.”

Nu såg Ale det också och med ens blev han alldeles varm inombords. Det var ju kungens djärva utbrytning från Serenas flottbas, förbi hertigens överlägsna flotta, som spelades upp inför hans ögon. Den utbrytning som han själv hade djärvt föreslå.

”Du är en hjälte för barnen”, skrattade Minn men det låg inte minsta ironi i rösten, bara äkta tillgivenhet.

”Det var din förtjänst lika mycket som min”, sade han i ett försök att översläta sin insats men sin rodnad kunde han inte dölja.

Med ens ändrade leken tvärt karaktär, så som barns lekar gärna gör. Nu rörde sig en mindre grupp på isen försiktigt fram och tillbaka längs strandkanten medan en större grupp

på land noga bevakade deras steg. Då och då kastade sig någon in mot land och om han blev stoppad fick både han och den som stoppade honom lämna leken. Till slut lyckades en flicka få bägge fötterna på land och utropade då ”Seren seggar” med hög röst. Den här gången var också Minn rådvill. Vad var detta för något?

”Har ni blivit så gamla att ni inte längre kommer ihåg er barndoms lekar?” hördes plötsligt en röst bakom dem.

De vände sig om och såg en gammal gumma med ett knippe ris på ryggen. Hon skrockade och gav dem ett tandlöst leende.

”Jag trodde att jag gjorde det”, medgav Ale, ”men den där leken har jag inget minne av.”

”Ser ni då inte hur Serens folk söker gå i land medan svartfolken hindrar dem?” frågade gumman med uppriktig förvåning.

Både Ale och Minn skakade på huvudet och gumman suckade besviket.

”Ingen respekt för traditioner och folkhistorier”, mumlade hon förebrående och gjorde en ansats att gå vidare. Samtalet hade emellertid uppfattats av barnen och de rusade nu till.

”Snälla gammelmor”, bad de. ”Berätta sagan för oss. Vi vill höra den.”

Gumman gjorde ett dåligt försök att se sträng ut.

”Men jag har ju berättat den för er så många gånger. Nog kan ni den väl utantill vid det här laget?”

”Men ingen berättar den som du. Snälla!”

”Jag har faktiskt mycket att göra”, sade gumman men tog trots det ned risknippet från ryggen. ”En sista gång då, inte mer. Lovar ni det?”

”Vi lovar!”

Hon satte sig på risknippet, gav Ale och Minn ett självbelåtet leende, och började sedan berätta med en röst hes av ålder men ändå full av energi.

”Lyss då till min berättelse om den förste konungen. För länge sedan, innan ni var födda, ja innan ens jag var född, hade Cindarells folk varken rike eller konung. Men Cindar hade lovat dem ett land där sol och hav mötas och de seglade länge på de vida haven med solen som enda vägvisare.

Varken mannamod eller tålamod saknades och en morgon belönade Cindar sina barn med att för dem uppenbara landet Cindarell. Majestätiska var bergen, grönskande var skogarna och bördiga var slätterna och folken gladdes storligen.

Men Cindar hade ännu en prövning åt sitt folk ty på stranden väntade dem de ondskefulla svarta folken. Svarta kroksablar slogs mot blodfärgade sköldar och tusenden gutturala stämmor hotade och smädade våra förfäder. Skeppen seglade då vidare längs kusten men svartfolken följde hela tiden efter dem och deras svartfjädrade pilar hindrade alla försök att landstiga.”

Gumman beskrev svartfolken med inlevelse och klöste i luften så att de minsta av barnen förskräckta kröp ihop.

”I dagarna och nätterna sju varade jakten tills den morgon då den unge hövdingasonen Seren tappade tålamodet.

’Fränder’, sade han i ett flammande tal, ’skam över Cindars folk som låter sig förödmjukas av simpelt svartfolk. Jag ämnar återupprätta vår ära eller dö!’

Beväpnad blott med ett svärd kastade han sig i vattnet och simmade de häpna svartfolken till mötes.

’Lede fiende!’ skrek han, ’anta denna min utmaning eller framlev era miserabla liv i vanära. Jag utmanar er härskare på holmgång om rätten till detta land.’

Hesa skratt svarade honom och en högrest orch tog till orda.

’Ringa ära får man av att besegra en vekling som du. Dra du din lilla kniv, det ska bli mig ett nöje att skära upp ditt kött med den efteråt.’

Han sänkte sin väldiga spikklubba och med ett dån krossades den sten där Seren ställt sig. Men Seren var snabb och hade redan hoppat undan. Orchen fortsatte att slå efter Seren tills solen föll men tröttade bara ut sig själv. Då kastade sig Seren plötsligt fram!”

Här hoppade gumman upp med handen höjd så plötsligt att till och med några av de större barnen lät höra skrämnda

utrop. Hon svingade handen som om hon höll ett vapen i den och fortsatte med en röst full av inlevelse sin berättelse.

”Seren högg till och med ett enda snitt skar han av orchens båda hälsenor. Besten föll ihop med en tung duns och Seren grep tag i hans hårpiska.

’Svärdet må vara litet men den är skarp’, sade han och med ännu ett snitt skar han huvudet av sin fiende. ’Jag har segrat och kräver nu detta land!’ ropade han till orchens fränder och höll upp huvudet inför dem.’

Svartfolken förfärades och ryggade tillbaka men en snabbtänkt orch klev fram och pekade på den fallne.

’Besegrat vår ledare har du och hans land skall du få. Det land som hans kropp täcker skall inte längre vara hans land utan ditt. Varsågod och tag det i besittning, o härskare över tuvan.’

Svartfolken utbrast i ett skallande skratt men Seren släpade bistert ut kroppen till havs.

’Mitt land ska jag ta i besittning och ångra era skratt ska ni då.’

Så återvände skeppen ut till havs och svartfolken till sina skogar och två enorma troll sattes att bevaka kusten.

Men Seren var kvick inte bara i steget utan också i tanken och av orchens hud lät han tvinna ett långt rep som han återvände med under natten.

’Ge nu akt på att jag inte tar i besittning mer land än som mig utlovats’, sade han till de trögtänkta trollen och beordrade dem att sträcka ut repet över ett stort stycke land.

Därefter landsteg resten av folket och skeppen förstördes för att i all hast bygga upp en stark palissad runt det ianspråktagna landet. När morgonen kom och svartfolken upptäckte hur de hade blivit lurade gick de till anfall men nu kunde Cindarells folk försvara sig och anfallet slogs tillbaka.

På denna plats grundades den stad som kom att bli deras nya hem och Seren kröntes till Cindarells förste konung. Det är tack vare hans tro, mod och offer som Cindars barn idag lever i Cindarell.”

5. Jordens rikedom

”Se, make, vilken storslagen gåva min son bringat Cindarell. Han har med sina egna händer tagit i besittning ett stort stycke land och utökat Cindarells gränser. Vilken rikedom kan väl jämföras med den som jorden ger?”

Cindars Ord, kap 7, tal 2

Gumman avslutade sin dramatiska berättelse, reste sig mödosamt och rätade på sin böjda rygg.

”Berätta en saga till!” bönföll barnen men den här gången höjde hon avvärande händerna.

”Dagen är kall och gammelmors blod rinner inte lika varmt som ert blod, mina barn. Återvänd ni till era ystra lekar så ska jag återvända till min varma stuga. Det kommer alltid nya dagar och nya sagor.”

Barnen stönade besviket men den här gången gav hon inte med sig utan tog ett nytt tag i sitt risknippe. Då skyndade plötsligt Ale till.

”Låt mig bära hem det åt frun”, skyndade han sig att säga och gjorde en ansats att ta gummans börda från henne. Hon synade honom misstänksamt utan att släppa sitt tag.

”Män brukar inte erbjuda sina tjänster utan hopp om gentjänster”, anmärkte hon spefullt. ”Men det var länge sedan män hyste dylika förhoppningar om gamla Ghalva. Vad kan då den här mannen ha för baktankar?”

”Det är min plikt som... som yngre att hjälpa de äldre”, replikerade Ale hastigt men utan att kunna dölja en rodnad. Minn anade sig till Ales avsikter och sade därför ingenting.

”En fin herre minsann”, sade gumman, som alltså hette Ghalva. Hon släppte emellertid sitt tag så att Ale kunde lyfta upp risknippet på sin rygg. ”Låt se om dina armar är lika starka som dina ord. Jag bor längs sjön Hviskas norrsida.”

”Hviska?” kunde Minn inte låta bli att fråga. ”Jag visste inte att sjön hette så.”

”Människor kommer och går och varje ny generation glömmmer bort föregående generationers namn. Men den här sjön har bestått alla dessa år och den har fått sitt namn från Seren

den stores första drottning, den väna fröken Hviska av Hova.”

”Hur kommer det sig?”

”Under Cinda flykt över haven hade våra förfäder inget annat val än att begrava sina fränder till havs. De första nybygarna i Cindarell bevarade länge denna sed och Seren den store var inget undantag. När emellertid hans första hustru dog ung så kunde han inte förmå sig att begrava henne ensam och värnlös i det stora och vilda havet. I stället valde han denna lugna och stilla sjö utanför Serena på det att hon skulle få vila tryggt och alltid finnas nära honom. Av samma anledning begravde han sin andra hustru Mariska av Mark i en sjö, nämligen grannsjön bortom näset.”

”Levde han att begrava två hustrur?” undrade Minn. ”Så sorgligt.”

”Ja”, svarade Ghalva. ”Han återvände ofta till de här sjöarna för att lyssna till sina älskades röster. När vinden ligger rätt kan man ännu höra deras ord från förr och det är dessa ord som jag återberättar i mina sagor. Det är också av den första drottningens namn som vi har fått vårt ord för viska.”

”Ligger Seren den store också begravd här?” insköt Ale nyfiket.

”Nej, var Seren den store ligger begravd är det ingen som vet. Det berättas att den förste konungen förtvivlade och trodde att havets förbannelse ännu vilade över honom, att samma hav som ännu hade hans fränder i sitt våld också kallade till sig hans älskade. Det var därför som han återupptog kampen

mot havet och begav sig av för att finna och befria sina fränder. Men han återvände som bekant aldrig till Cindarell.”

”De förlorade stammarna!” utbrast Ale. ”Var någonstans finns de då?”

”Jaså, det var alltså hans baktanke, att lura ur gamla Ghalva ännu en saga?”

Gumman gav honom en retsam blick men Ale stod på sig.

”Men varifrån kom de och var finns de nu? Berättar sagorna någonting om det?”

Ghalva fnös åt hans fråga.

”Så mycket för din respekt för de äldre. Att barn kallar våra historier för sagor kan jag förstå men ni borde veta bättre. Det som dagens herrar kallar sagor var en gång våra förfäders verklighet och det som en gång var deras sagor har våra herrar upphöjt till sanning. Vem är du att skilja saga från sanning eller lära från lögn?”

Ale visste inte vad han skulle svara på det men Minn grep in i stället.

”Förlåt oss, kära Ghalva”, sade hon. ”Vi menade inte att brista i respekt. Det är sant att vi har förlorat förmågan att lyssna till drottningens viskanden men desto mer angelägna är vi att få höra hennes ord från din mun.”

Gumman synade henne fundersamt och vände sig sedan ut mot sjön.

”Salig drottning Hviska vet ingenting om det som skedde före eller efter hennes tid”, sade hon frånvarande. ”Hennes

berättelser handlar bara om hennes egen tid och om dem som levde då, inte om dem som gått eller om dem som komma skall.”

”Men du berättade att våra förfäder sökte Cindarell där sol och hav möttes. Vad betyder det? Att de seglade mot soluppgången eller mot solnedgången?”

Ghalva höjde på ett ögonbryn.

”Så mycket lyssnade du alltså? Ja, det berättas så men om det betyder väster eller öster berättas intet, bara att de seglade länge och långt.”

”Kan det betyda att de kom österifrån?” undrade Ale. ”Jag vill minnas att hertig Harald sa något om att Seren den store landsteg i Mark innan han fortsatte till Hova.”

Men gumman bara skrockade åt hans ord.

”Varför frågade ni en hertig när ni kan fråga drottning Mariska själv?”

”Berättar hon också historier för dig?” undrade Minn hänfört.

”Inte för mig men väl för sitt eget folk kring sjön Mariska.”

”Eget folk?” frågade Ale. ”Bor det folk från Mark här?”

”Varför skulle de inte göra det. Hova och Mark seglade tillsammans, slogs tillsammans och satte bo tillsammans. Att många av dem sedan skiljdes åt är en annan historia.”

”Vem kan berätta den?” undrade Minn.

”Sök upp Heldir”, svarade gumman. ”Ni hittar hennes stuga vid andra änden av sjön Mariska. Om hon vill berätta något för er vet jag däremot inte, hon kan vara snarstucken mot utsocknes folk. Här ligger nu min stuga så kan jag be att få tillbaka mitt risknippe från gunstig herrn?”

Ale och Minn tackade den gamla historieberätterskan så mycket och skrinnade raskt vidare mot den andra sjön.

Det tog dem nästan hela dagen att korsa sjön och det hade börjat skymma när de väl kom fram. Där väntade dem emellertid en besvikelse. Flera små stugor låg invid strandkanten men de var alla tysta och mörka och ingen rök steg upp från skorstenarna.

”Var är allesamman?” undrade Minn.

”Det är svåra tider”, funderade Ale, ”men jag trodde inte att det gått så långt att byarna börjat avfolkas.”

”Vad ska vi göra då?”

”Några historier lär vi inte få höra här i alla fall så vi kan väl inte göra annat än att vända tillbaka. Det känns som om kallare väder är på väg igen.”

Molokna skrinnade de så tillbaka över den forna markdrottningens frusna grav. De hade dock inte hunnit mer än halvvägs förrän ljudet av röster nådde dem över sjön. De kunde skymta ljus och rörelser åt det hållet och nyfikna begav de sig ditåt.

Det visade sig vara en stor samling av människor som höll på att samlas kring ett antal värmande eldar. De var alla magra och klädda i slitna kläder men trots det tycktes alla ha med

sig något till samlingsplatsen. En hade en rejäl famn ved, en annan en tunna öl och en tredje inlagda grönsaker. Någon hade till och med lyckats spåra upp färskt vilt och trots att det lilla djuret såg ännu magrare ut än de själva så rönt jagaren ett varmt och uppriktigt beröm för sitt byte. Trots vädret och omständigheterna tycktes alla glada.

En ung kvinna fick syn på Ale och Minn och vinkade dem entusiastiskt till sig.

”Välkomna, främlingar!” hälsade hon dem. ”Välkomna till Sjuhärad och vår vintersolståndsfest.”

”Är det redan vintersolstånd?” undrade Minn förvånat. ”Har vi varit ute så länge?”

”Långt hemifrån, minsann?” sade kvinnan och smålog. ”Men ingen ska behöva sitta ensam denna dag. Våra eldar kommer att skrämma bort både mörker och kyla och de räcker till er också. Har ni någonting att bidra med?”

Ale rotade förläget i sin tomma skinnränsel men fann till sin lycka en liten pung med salt. Den hade han tagit med sig för att kunna salta in villebråd under färden men hittills inte fått någon användning för den. Han räckte urskuldande fram den men kvinnan tog tacksamt emot den.

”I kväll ska vi inte lämna något till saltet men det kommer väl till pass kommande kvällar”, sade hon och pekade på den lyckosamme jägaren. ”Det är min make ni ser där och hans byte räcker åt oss alla så än en gång välkomna. Marja är mitt namn och min mat är er.”

Ale och Minn ledsagades in till den begynnande festen och trots att där var idel okända ansikten så hälsades de av alla som goda gamla vänner. Mat och dryck ställdes fram och alla tog för sig, utan att ge akt på vem som ställt fram vad men också utan att förhäva sig.

”De svälter och ändå delar de med sig av det lilla de har”, viskade Ale till Minn.

”De söker utestänga sin nöd för en enda kväll”, svarade Minn, ”för att samla krafter för kommande dagar.”

Ale tycktes begrundna hennes ord medan han betraktade de många magra men ändå glada ansiktena.

”De möter åtminstone nöden tillsammans”, mumlade han. ”Så annorlunda mot de rika männen och kvinnorna i städerna som bara ser om sina egna hus. Om vi ändå kunde göra något för dem.”

Minn kunde inte låta bli att förvånas över hans ord. Hon tänkte fortfarande på honom som en ung pojke vars drömmar om krigiska bragder ibland gjorde honom både blind och döv för det som fanns närmast honom. Men det var inte bara Minn som hade förändrats, Ale hade gjort det också. Kanske drömde han inte längre om bragden i sig utan om det syfte som bragden kunde uppnå. Det var nöd som födde hjältar och det var nöd som hjältar bekämpade, inte de onda män och makter som stod i vägen. Kanske hade han insett det nu?

Vad var väl denna tid om inte en tid av nöd, en tid som förvivet kallade på en hjälte? Kanske kände han detta kall och

kanske sörjde han över att inte veta hur han skulle svara på det? I hela sitt liv hade han drömt om och förberett sig för en sådan stund men nu när tiden för hjältar och hjältedåd var inne så visste han inte vad han skulle göra. Vad hjälpte väl hans svärd och tapperhet mot fiender som köld och svält? Undra på att han stundtals varit så fjär och svårmodig de senaste dagarna. Han hade insett att hur stort dåd han än skulle utföra så skulle det inte förändra något för Cindarells folk. Han hade lagt landets hela nöd på sina ensamma axlar.

Hon rörde sig försiktigt närmare honom, osäker på hur hon skulle få honom att förstå att hon förstått, osäker på vilka ord som skulle kunna skingra hans tunga tankar. Men innan hon hann säga något så fängade plötsligt andra ord hennes intresse. Några av de församlade började stämma upp kväden om fornstora dagar då framtiden ännu varit ljus och nöden blott en ond dröm.

Minn kände väl igen dessa. Det var kväden om tappra män och deras strider under de många svartfolkskrigen i Cindarells gryning. Än utkämpades tvekamper och regelrätta fältslag, än befriades byar och hela landsändar men gemensamt för dem alla var att det var Cindarells män i allmänhet och Marks män i synnerhet som förde hem segrarna. Kvädena höjde stämningen och även Ale lät sig fångas att döma av de glittrande ögonen och den ryckande svärdsarmen.

Suckande vände sig Minn bort igen. Ingenstans i kvädena omtalades att det inte var människorna allena som fördrivit svartfolken utan att de fått hjälp av såväl alver som dvärgar också. Inte heller sades det något om vilken roll kvinnorna

spelat i Cindarells födelse. Åter igen blev Minn varse de bojor som hennes bakgrund utgjorde, de bojor som hon gång på gång sökt befria sig från bara för att finna att de ännu fjättrade henne.

Såväl Ale som de flesta andra av gästerna var för uppsluktade av kvädena för att notera hennes försämrade sinnesstämning men där var faktiskt någon som gjorde det.

”Faller inte männens visor dig i smaken?” hördes Marjas mjuka röst intill henne.

”Åh, jovisst”, skyndade sig Minn att säga. ”Jag kom bara att tänka på något.”

Marja såg inte övertygad ut utan reste sig upp och äskade tystnad.

”Har vi inte hört nog om mäns dåd nu?” frågade hon. ”Minns att det är tack vare en kvinnas vishet som Mark vann sin största seger.”

Några i sällskapet stönade men Marja lät sig inte hindras utan vände sig till en äldre kvinna i bakgrunden.

”Gammelmor Heldir”, bad hon. ”Berätta för oss om drottning Mariskas svärdotter Heralda och hertigdömet Marks erövring.”

Både Ale och Minn ryckte till när de hörde den äldre kvinnans namn. Det var den kvinna som historieberätterskan Ghalva hänvisat dem till och som de förgäves letat efter. Hade de äntligen funnit henne och kunde hon förmås berätta vad hon visste om Cindarells ursprung? De vågade dock inte

ge sig till känna, främlingar som de var, utan satt stilla och tysta.

Gumman Heldir såg först besvärad ut men de många uppmuntrande tillropen från såväl kvinnor som män bevekta henne och hon reste sig mödosamt upp.

”Ni unga lyssnar bara till de äldre när ni själva vill”, yttrade hon irriterat med en raspig men ändå skarp stämma. ”Om ni lyssnade mer på oss skulle ni inte göra om våra misstag gång på gång.”

Någon i sällskapet fnissade till men ljudet försvann snabbt då Heldirs vassa blick vändes åt det hållet. Hon lät den dröja kvar där länge och granskade sedan de församlade noga innan hon återupptog sitt tal.

”Nåväl, om inte jag kan lära er något så kanske åtminstone våra förfäder kan göra det. Vet att Mark och Hova inte alltid varit splittrade. Vi kom till Cindarell tillsammans, vi slogs tillsammans och vi segrade tillsammans. Seren den store önskade inte gynna något av folken så när hans första drottning, Hviska av Hova, gick bort gifte han om sig med drottning Mariska av Mark. Hans två söner från de två äktenskapen gifte sig emellertid inom sina egna ätter, Hviskas son Serevan I förmäldes med Hvanna av Hova och Mariskas son Serald I förmäldes med Heralda av Mark. Båda paren begåvades med en son och båda sönerna gavs namnet Seren II efter sin store farfar. Landet hade således två kungar och två ätter som båda gjorde anspråk på makten.”

Gumman gjorde en paus för att se efter att hon fortfarande hade alla åhörare med sig efter den långa inledningen och fortsatte sedan.

”Men så hände det sig att drottning Hvanna av Hova och kung Serald I av Mark kallades till Cindar i förtid. Hovmännen tolkade det som att Cindar önskade ena folken och övertalade kung Serevan I av Hova att gifta sig med drottning Heralda av Mark. Äktenskapet blev dock olyckligt och de fick inga gemensamma barn. De medförde ju emellertid varsin son från sina tidigare äktenskap och grälade mycket om vem av dem som skulle ärva tronen.

’Min son är den mest kloktänkte, sa kungen. Såsom ett skepp behöver en kapten behöver Cindarell en klok konung för att styra landet.’

’Vad är väl en kapten utan en besättning?’, genmålde drottningen. ’Min son är den mest godhjärtade. Cindarell behöver en godhjärtad konung för att ena landet.’

Då de inte kunde enas beslöt de att anordna en tvekamp mellan sönerna på det att de själva skulle bevisa sin duglighet. Kungaparet kallade dem till sig och talade sålunda:

’Stor heder har ni rönt era föräldrar som prinsar men som kungar måste ni bringa hela Cindarell ära. Ni får därför ett månvarv på er att bege er ut i landet och visa er värdiga kungatronen. Må Cindar leda er på vägen!’

De två prinsarna funderade länge och väl på hur de skulle göra. Cindarell var vid den här tiden ett fattigt land och de ansåg därför båda att rikedom skulle ge Cindarell mest ära.”

”Borde de inte ha sökt efter mat och bördig jord i stället?” avbröt en yngling som uppenbarligen inte hört sagan tidigare. Han hyssjades dock snabbt ned och först när det åter var tyst återupptog Heldir sin berättelse precis där hon avbrutits.

”I bergen i norr dväljs metallälskande dvärgar’, tänkte kungasonen. ’Om enkla dvärgar kan hitta simpla metaller som järn i bergen ska väl en kungason kunna hitta ädla metaller som guld.’

’I havet i öster går den gyllene solen upp’, tänkte drottningasonen. ’Om våra förfäder kunde hitta Cindarells stora rikedomar genom att följa solen ska väl deras efterträdare kunna hitta mindre rikedomar som guld.’

Så begav sig de två sönerna åt varsitt håll. Kungasonen kom till de ödsliga bergen i norr och efter mycken sökning fann han guld. Drottningasonen kom till det som vi idag kallar den östra rikshalvan och som vid den här tiden var obodd. Han grävde i jorden och slogs mot svartfolk men trots all sin möda fann han inget guld.”

”Det finns ju guld längst bort i öst”, utbrast samme yngling som tidigare. ”Kom han aldrig dit?” Den här gången trycktes

han bryskt ned av sina två grannar, varpå Heldir berättade vidare.

”När månvarvet var till ända återvände de två prinsarna. Kungasonen trädde först fram.

’Tag i Cindarells namn emot min gåva, fader’, sade han och lät bära fram en sköld i massivt guld på vilken en miniatyr av det kungliga slottet byggts upp av sinnrikt utformade guldtackor. Hovmännen uppgav ett beundrande sorl och särskilt de av Hovas stam menade att kungasonen visat sin fader stor heder och landet stor ära.

Blickarna riktades nu mot drottningasonen som i skam sänkte sitt huvud. Drottningen manade sin son att träda fram men han förmådde inte tala utan bara visa på sina tomma händer, nedsmutsade av jord och nedsölade av blod. Bland hovmännen uppstod nu hånfulla viskningar dem sinsemellan men den kloka drottningen äskade tystnad och klev fram till sin son.

’Se, make, vilken storslagen gåva min son bringat Cindarell. Han har med sina egna händer tagit i besittning ett stort stycke land och utökat Cindarells gränser. Vilken rikedom kan väl jämföras med den som jorden ger?’

Nu uppgav hovmännen åter ett beundrande sorl och särskilt de av Marks stam menade att drottningasonen visat sin moder stor heder och landet stor ära. Kungen vredgades dock.

'Må han så bygga sig en egen tron i det landet för min tron ska min son ärva!'

Drottningen tog då av sig sin krona, lämnade salen med sin son och begav sig av till den östra rikshalvan tillsammans med sina fränder. Det är tack vare henne som Mark och östra Cindarell har sin frihet.”

6. Där sol och hav mötas

”Från havet är jag kommen och till havet går jag åter.”

Seren den stores legendariska sista ord innan han lämnade
Cindarell

Berättelsen hade nått sitt slut men i Ales tankar fortsatte den länge till. Såväl Heldirs som Ghalvas historier hade väckt någonting djupt inom honom, något som hade slumrat länge och som han först nu blev medveten om. Han upplevde det nu som om han återvände till platser han inte varit på sedan sin barndom och som om återseendet fick gamla och nya intryck att blandas tills han inte längre visste vad som tillhörde nuet och vad som tillhörde det förflutna. Kanske hade han hört dessa sagor en gång tidigare utan att förstå deras innebörd och kanske hade han därför låtit dem sjunka ned i glömska. Varför kom de då åter till honom just i denna stund? Var det ett tecken?

Den första berättelsen hade handlat om hur Seren den store seglat ditåt sol och hav möttes, besegrat svartfolkens för-

kämpe i envig och grundat Cindarell. Den andra hade handlat om hur den förste konungens barnbarn utökat kungarikets gränser norrut och österut. Kunde det betyda att deras förfäder kommit västerifrån, att de seglat mot den uppåtgående solen och sedan färdats längs kusten tills de nått den plats där den kungliga huvudstaden nu stod? I så fall kanske de förlorade stammarna ännu dväljdes någonstans bortom haven i väster.

Han skakade på huvudet. Det var ju bara sagor och legender. Som barn hade han låtit sig tjusas av dem och svepas bort till deras drömvärld av heroiska hjältedåd. Nog visste han väl bättre nu? Eldsprutande drakar, prinsessor i nöd och krigare som ensamma kunde besegra hela arméer – vad annat var väl det än fria fantasiers villor? Ändå gav tankarna honom ingen ro.

Kvällen var sen och festen led mot sitt slut. Mot den kommande nattens djupa mörker och bitande kyla förmådde varken gamman eller gemytlighet och folk började söka sig till

hemmens varma härd. Minn väckte honom försiktigt ur hans tankar.

”Marja har erbjudit oss tak över huvudet för natten”, sade hon. ”Det vore skönt att sova inomhus i natt.”

Ale nickade bara till svar. Minn tycktes inte ha noterat hans grubblerier och han ville inte tynga henne med dem. Kanske skulle allt te sig klarare i morgon bitti?

Marjas hem var verkligen inte mycket mer än ett tak och fyra väggar och Ale fick än en gång tillfälle att förvånas över hur generösa byborna var med det lilla de hade. Ändå blev natten mycket god och inte ens drömmarna förmådde störa hans sömn.

Följande dag tackade de Marja och hennes make för gästfriheten och tog ett varmt farväl av dem. Det milda vädret höll lyckligtvis i sig några dagar till och till slut kom den morgon då Serenas murar åter framträdde vid horisonten. De satte sig ned vid strandkanten och tömde sina ränslor på det sista av färdkosten inför den avslutande biten.

Solen gick sakta upp och Ale betraktade den drömmande. Han kunde inte låta bli att fundera på om Seren den store också en gång hade betraktat hur solen stigit upp ur havet och tagit sikte mot den i hopp om att nå sitt hägrande mål. I hans följe hade hela Cindarells folk funnits och deras väl och ve hade berott av honom allena. Vid Ales sida fanns bara Minn men det räckte mer än väl. Henne ville han inte byta ens mot hela kungariket så vad brydde väl han sig om sagor?

De snörde på sig isläggen och beredde sig för avfärd då något fångade Ales uppmärksamhet.

”Vad är det?” frågade Minn.

”Jag tyckte att jag såg något glida undan i snön”, sade Ale. ”Det såg nästan ut som en orm.”

”En orm?” undrade Minn och kunde inte låta bli att skratta. ”Mitt i vintern?”

”Ja, jag måste ha sett fel. Vi ger oss av nu, det ska bli skönt att komma hem.”

Han kunde dock inte låta bli att kasta ännu en blick bakom sig. Den här gången såg han ingenting men ändå kände han rysningar löpa längs ryggraden och de berodde inte på vinterkylan.

En tid senare ägde ett nytt möte rum i Serenas katedral. Där var samma ansikten som tidigare men ändå var det någonting som var annorlunda. Till en början kunde Ale inte sätta fingret på det. Han och Minn höll sig försynt i bakgrunden och hade god uppsikt över de närvarande. Till höger igenkände han bland andra greve Gyls av Fornmark i en grupp markska adelsmän medan han till vänster såg såväl baron Ragnvald som rikshovmästaren Ghandor, hövitsmannen Ranulf och handelsfursten Chorán. Även Bahran sjöfararen fanns bland dem. Han hade efter sin insats i sjöslaget utanför Serena upphöjts till amiral och därmed förvärvat en plats bland rikets främste, låt vara att han ännu såg obekvämt ut i

sin nya ställning. Med ens slog det Ale vad som var annorlunda.

På den vänstra sidan hade Hovas främste samlat sig medan de till höger hörde till Mark. Vid det föregående mötet hade de blandat sig med varandra, som för att läka de sår som markhertigarna Haralds och Harold's förräderi rivit upp, men nu hade åter en osynlig skiljelinje dragits upp mellan de två stammarna. Vad berodde detta på? Svaret fick han nästan omgående.

Allfader Cindahrind hade inte mer än förklarat mötet för öppnat förrän en av adelsmännen från Mark upphov sin stämma.

”Vi vet alla att Mark var först i Cindarell. Seren den stores krigiska bragder talar för sig själva, de kan bara ha utförts av en man med Marks blod i ådrorna. Följaktligen måste våra förfäder ha seglat till Cindarell österifrån.”

Inlägget bemöttes omgående av indignerade utrop från den vänstra sidan.

”Mark må behärska krig men Seren den store var också en fredens man. Det var i Hovland som han grundade Serena och det var i Hovland som han byggde Cindarell. Det är från väster vårt rike har styrts och det är från väster våra förfäder kom.”

Marks män lät sig inte övertygas och Cindahrind fick lägga ned mycket möda på att lugna de upprörda stämningarna.

”Kan det inte vara så att Hova och Mark nådde Cindarell samtidigt och befolkade de olika landsändarna var för sig?”

undrade Ghandor förbindligt i ett försök att medla mellan de olika uppfattningarna. ”De kan ha kommit söderifrån båda två.”

Hans ord förmådde dock inte att övertyga något av lägren och Chorans avfärdade idén med en huvudskakning.

”Många folk finns det bland kungarikena i söder men inga som tillhör Cindars folk”.

I stället tog den glasögonprydda mannen till orda.

”Inom Serena lärdes akademi är vi av den uppfattningen att hela denna historia om en sju år lång flykt över haven icke skola tolkas bokstavligt. Logiken säger oss att våra förfäder måste ha kommit den enkla vägen och den enkla vägen går över land. Således måste vi stamma norrifrån och det är bortom Norra ödemarkerna som våra förfäder stammar.”

”Skulle vi härstamma från barbarer och nomader?” utbrast greve Gyls förorättat och även Ranulf talade emot den teorin.

”Våra fälttåg norröver fann blott svartfolk och vandrare, inga cindarier”, konstaterade han lakoniskt.

Akademikern såg mycket förbluffad ut, som om han inte var van vid att motsägas. Hans stammande försök till genmäle fick inget gehör och han satte sig förnärmat ned igen. Varken Hovas eller Marks adelsmän hade emellertid givit upp sina anspråk och inom kort var diskussionen tillbaka där den hade börjat.

”Ska inte du säga något?” viskade plötsligt Minn.

”Jag?” undrade Ale. ”Vi har ju inte upptäckt någonting.”

”Har du redan glömt bort Ghalvas och Heldirs historier?”
frågade hon förebrående.

”Men det var ju bara sagor.”

”Sagor? Så lät det inte då. Du var ju alldeles uppslukad av dem.”

”Det... det var annorlunda”, svarade Ale. ”Bakgrunden, stämningen, du och jag... jag lät mig ryckas med helt enkelt. Det var bara sagor trots allt. Bara sagor.”

Minn fnös.

”Varför behövs det alltid en kvinna för att en man ska handla?”
frågade hon spefullt och innan Ale hann hindra henne hade hon rest sig upp.

”Ale har någonting att säga”, kungjorde hon med en klar och tydlig stämma som lyckades överrösta larmet i katedralen.

Alla blickar vändes mot dem.

”Den pojkvaskern?” anmärkte någon föraktfullt. ”Vem är väl han att tala om dylika ting?”

”Den pojkvaskern har uträttat större dåd än de flesta av er”, röt greve Gyls. ”Låt honom träda fram och tala.”

Ale försökte stammande få fram en invändning men Minn drog upp honom från bänken.

”Jag hjälper dig”, viskade hon. ”Kom ihåg ditt tal i Brödernas stad. Du klarar det.”

Det fanns ingen återvändo och med bultande hjärta reste han sig upp. Visst hade han talat inför högt uppsatta personer förr men detta var ju Cindarells främste, män och kvinnor vars höjder han aldrig skulle kunna nå upp till. På något sätt lyckades han ändå uppbåda mod. Kanske var det löftet om Minns magiska krafter, kanske var det helt enkelt hennes tro på hans förmåga för efter en stunds tvekan kom verkligen orden till honom.

”Det är sant att jag inte är en av er. Jag kommer heller aldrig att kunna bli en av er. Var och en av er tillhör anrika familjer med rötter i vårt fäderneslands gryning. I er lever stora förfäder vidare och genom er ekar deras dåd från förr in i vår tid. Cindar skapade Cindarell men ni är det blod som flödar genom landet och ger det liv.”

Ale såg att hans inledning hade lyckats fånga också de mest skeptiskas intresse. Han började därför vända sig till enskilda grupper och talade direkt till dem, så som han med framgång hade gjort i Brödernas stad.

”Greve Gyls, det var era förfäder som erövrade Fornmark och grundade det som kom att bli min hemstad Gylde. Det är ni som idag upprätthåller era förfäders dåd och försvarar min hemstad och min hembygd mot yttre faror. Det är inte bara jag utan också folk före mig och folk efter mig som har er att tacka för våra liv. Detsamma gäller över hela Cindarell – i Hovland, Nyhov, Västmark och Östmark lever människor som har det adliga ståndet att tacka för våra liv.”

Ale tyckte sig kunna skymta en tår i gamle baron Ragnvalds öga och uppmuntrad därav fortsatte han.

”Allfader Cindahrind, jag hade äran att lära känna er på den tiden ni ännu var abbot under namnet Cihrind och jag blott en föga läraktig novis. Vet att ni ändå planterade ett frö inom mig som när jag till slut mognade blommade upp och uppenbarade Cindars visdom för mig. Det är ni och alla präster i Cindarells kyrkor som fyller våra liv med innehåll och mening.”

Cindahrind lade huvudet på sned och log milt, lika mycket av tacksamhet över hans ord som för att uppmuntra honom att fortsätta.

”Bäste Chorán, mina färder genom Cindarell kan inte jämföras med era färder över haven. Likväl har de fått mig att inse att hur rikt vårt fädernesland än är så finns det alltid ting vi inte själva förmår. Det är genom era modiga handelsfärder som Cindarell utbytt varor och kunskaper med främmande länder och blivit ännu rikare.”

Handelsfursten nickade instämmande, även om en handrörelse mot penningpungen i hans bälte avslöjade att det inte bara var mod som fört honom över haven.

”Av Minn har jag lärt mig mycket men hennes förmåga att genom böcker och studier förvärva kunskaper har jag aldrig lyckats tillägna mig. Så mycket har jag dock förstått som att våra bibliotek och akademier har samlat våra förfäders kunskaper till gagn för både oss och våra efterlevande.”

Akademikern log ett brett leende medan Minn bara rodande tittade ned i golvet. Han kunde inte låta bli att småle

åt att han fick en liten hämnd för att hon tvingat honom att tala.

”Vinterns dagar är för korta för att jag ska hinna ära alla som äras bör. Dock vill jag inte att avstå från att lyfta fram också böndernas, jägarnas och fiskarnas trägna arbete som förser oss alla med livets nödtorft. Så sent som för några dagar sedan fick jag bevittna deras givmildhet och ta del av deras gästfrihet, något som tjänar som ett gott exempel i denna svåra tid.”

Flera bondeledare utstötte belåtna utrop och spefulla gliringar medan det från andra håll hördes missnöjda grymtningar mot vad som uppfattades som kritik. Ale insåg att han kanske gått lite för långt och bytte hastigt ämne.

”Ett har jag emellertid upptäckt som vi alla har gemensamt, hög som låg och oberoende av ursprung.”

Gliringarna och grymtningarna ersattes av nyfikenhetens tystnad och Ale fortsatte.

”Alla bär vi inom oss minnen från vårt gemensamma förflutna. Från födseln finns de hos oss, dolda djupt i vårt inre, och i våra drömmar träder de fram. Hos barn är de ännu levande men ju äldre vi blir och ju mer vi lär oss, desto mer bleknar våra gamla minnen bort, likt just drömmar.”

En och annan misstrogen blick mötte nu Ale men han tillät sig inte att tappa modet.

”Liksom ni sökte jag i när och fjärran efter järtecken, tecken som skulle visa oss vägen bort från dessa onda tider och tillbaka till vårt ursprung. Vägen fanns dock inte bortom oss

utan inom oss. Berättade inte allfadern att vår tidiga historia inte finns nedtecknad? Ändå minns vi alla Cinda flykt, som om vi själva var med om den. Hur kan en legend från vårt dimmiga förflutna finnas hos oss alla om det inte i själva verket är ett minne från det förflutna? Skulle då inte andra minnen kunna visa oss vägen till vårt urhem, till Cinda?”

Nu hade även de mest misstroagna återfått intresset igen och Ale vågade därmed knyta an till de historier som de gamla gummorna i Sjuhärad berättat.

”Allfadern sa åt oss att söka på oanade platser och ge akt på oväntade platser. Så var det också inte hos stora män eller kvinnor utan hos det enkla folket som jag fann vägen. I barns lekar, barn vars unga drömmar ännu inte skingrats av livets hårda verklighet, och i åldringars sagor, åldringar som när livets minnen flyr åter erinrar sig sin barndoms drömmar. Det är tack vare deras berättelser som jag nu vet hur och varifrån vårt rike befolkades och det är deras berättelser jag nu ämnar återge för er. Allfadern sa också åt oss att följa våra hjärtan så om några av er ännu tvivlar så lyssna i stället med era hjärtan. Då kommer sanningen att uppenbaras också för er.”

Ale återberättade så de historier som gumman Ghalva vid Hviskas strand och gumman Heldir vid Mariskas strand förtalt dem så ordagrant som han förmådde, utan att vare sig lägga till eller ta bort något. En och annan i församlingen skruvade tvivlande på sig under framförandet men alla lyssnade till vad han hade att berätta och ingen avbröt honom.

”Seren den store färdades sålunda med den uppåtgående solen framför sig när han fann Cindarell. Vi måste alltså färdas mot solnedgången och söka bortom haven i väster.”

Ales långa tal var över och han lät nu tystnaden tala medan hans åhörare begrundade hans ord.

”Hova befolkades alltså först”, kunde en av de hovländska adelsmännen inte låta bli att inflika.

”Må så vara, men det var med Marks hjälp och vårt eget land befolkade vi på egen hand”, replikerade en av Marks ädlingar.

”Om de inte har någonting vettigt att säga så var hellre tysta!” röt greve Gyls. ”Dryfta hellre hur detta järtecken ska tolkas.”

Tystnaden fick greven men diskussionen uteblev och de flesta såg bara ned i golvet.

”Har ni då ingenting att säga?” bröt till slut rikshovmästare Ghandor in med sin gälla stämma. ”Vad finns bortom haven i väster?”

”Världens ände”, hördes en mumlande röst.

”Ingen seglar ditåt och ingen kommer därifrån”, fyllde en annan i.

”Vem kan väl tro på att vårt hopp finns där ute?” undrade en tredje.

Tvivel började nu göra sig gällande hos flera av de församlade och Ales mod sjönk. Men plötsligt så överröstades de alla av en skarp och genomträngande röst.

”Jag tror!”

Allas blickar vändes varifrån rösten kommit och de föll på Bahran sjöfararen.

”Jag har seglat i västerled och räds inte Västerhavet. Jag tror att det finns land bortom det. Om Ale vill söka det så är jag beredd att segla honom dit.”

Amiralens modiga ord möttes av ett förvånat sorl men det hade knappt börjat förrän ännu en person reste sig upp. Den här gången var det hövitsmannen Ranulf.

”Jag har personligen bevittnat den unge mannens mod. Likväl är han icke äldre än vad Seren den store var när han erövrade Cindarell. Om han far så är jag beredd att fara vid hans sida.”

Nu reste sig också handelsfursten Chorán.

”Tro och mod förslår inte långt på en så lång och farofylld färd över haven. Mina skepp har färdats långväga och jag är beredd att ställa dem till ert förfogande. Utan krav på avkastning.” De sista orden uttalades tystare och något motvilligt.

”Tro, mod och offer”, utbrast Cindahrind hänfört. ”Detta är i sanning Cindars uppenbarelse, detta är den väg vi ska gå.”

Nu bröt även greve Gyls in i diskussionen.

”Om vår näste konung finns bortom haven må Hova och Mark icke blott sitta här och vänta på Hans Majestät. Våra ätters främste måste själva bege sig över haven och betyga konungen vår aktning. Vi föreslår att vi far i egenskap av Marks

främste samt att baronen av Nyhov ledsagar oss i egenskap av Hovas främste.”

Ragnvald ryckte förvånat till då greven nämnde hans titel. Han såg inte övermåttan förtjust ut över den ära som han bevisats. Emellertid hann han inte protestera ty entusiasmen grep snabbt fler som högljutt gav sitt bifall till färden. Snart verkade det som om inte Cindarells hela flotta skulle vara tillräcklig för att alla de som ville skulle kunna följa med. Till slut fick rikshovmästaren gripa in och återställa ordningen.

”Goda medborgare”, sade han. ”Ingen blir lyckligare än jag av att åter få en konung på vår tron. Emellertid hotas vårt rike ännu av många faror och vi kan inte brandskatta det på våra främsta stridanden.”

Greve Gyls grymtade men nickade instämmande medan baron Ragnvald närmast såg lättad ut. Efter ytterligare diskussioner fastställdes det att tre skepp skulle iordningsställas, ett under Bahrans befäl och de andra två under befäl av kaptenner från Hova respektive Mark. Cindahrind, Ale och Minn skulle medfölja medan såväl hövitsman Ranulf som rikets ädlingar skulle stanna kvar i Cindarell. Besättningarna skulle utgöras av frivilliga där unga blandades med erfarna. Den farliga resan till trots så visade det sig senare bli lätt att bemanna skeppen.

Ale hade emellertid, utmattad som han var av sitt tal, lämnat den diskussionen till de andra och återvänt till sin plats bredvid Minn.

”Tack för all hjälp”, sade han kort men med en röst full av tillgivenhet.

”Tacka dig själv”, svarade Minn och log hemlighetsfullt.
”Jag gjorde ingenting, du skötte dig utmärkt på egen hand.”

7. Farväl

”Inget djup är större än det som ryms i en flaska.”

Gammalt sjömansordspråk

Ryktet om den förestående expeditionen spred sig över Cindarell med eldens fart. På såväl städers torg som i enskilda bondstugor talades det snart inte om annat än färden till deras okända ursprung, den mytomspunna ön Cinda. Alla i Cindarell, rik som fattig och gammal som ung, lät sig gripas av hoppet om att rikets frälsare skulle återfinnas bland de förlorade stammarna. Man såg framför sig hur en återfödd Seren den store än en gång skulle komma till Cindarell, skingra det mörker som låg så tungt över landet och bringa fred och välfärd till sitt folk.

För Ale och Minn blev detta en omvälvande tid. I väntan på att skeppen skulle iordningsställas färdades de tillsammans med allfader Cindahrind land och rike runt, ty det var många som var nyfikna på dem och ville betyga dem sin vördnad inför deras hjältemodiga avresa. Adelsmän över hela Cin-

darell välkomnade dem till sina borgar och allt gammalt groll som varit mellan Hova och Mark var som bortglömt. Nu var de alla Cindars barn som gemensamt sökte efter sina förlorade bröder och systrar.

De nöjde sig emellertid inte med att besöka de höga herrarna och damerna. Vart än de färdades så vinnlade de sig om att också besöka det enklare folket i deras byar, ta del av deras gästfrihet och lyssna till deras berättelser. Minn lyckades också förmå adelsmännen att öppna sina förråd och dela med sig av sitt överflöd till sina undersåtar, något som fick många bönder att dra sig till minnes den framlidna drottning Alateas godhet. Inte heller hon hade under svåra år tvekat att beblanda sig med sitt folk, dela deras mödor och göra vad som stod i hennes makt för att lätta deras bördor.

Cindahrind hade visserligen mer än en gång uttryckt sin förvåning över Minns märkliga övertalningsförmåga men bara fått ett leende till svar och låtit saken bero. Desto mer intresserad hade han varit av de folksagor de fick ta del av. Ehur hans ögon inte längre var så starka så var det inget fel på

hans öron och han försatte ingen möda på att nedteckna vartenda ord de hörde.

Till slut närmade sig i alla fall dagen för deras avresa. Chorans tre fartyg väntade nu på dem i sin hamn och flera dagars mildväder hade ingett hopp om att kunna bryta genom isen. I spetsen för en stor delegation bröt de därför upp från huvudstaden Serena och begav sig av mot den sydliga hamnstaden Söderport. Vägarna kantades av jublande massor som hoppades på att få en sista glimt av de modiga havsfararna innan de lämnade Cindarell. Bland de glada ansiktena fanns det dock också många vemodiga, ansikten som inte sade på återseende utan som sade farväl för gott. Seren den store hade aldrig återvänt och säkert fanns där en och annan som inte trodde att de skulle återvända heller.

Väl framme vid Söderport togs de emot av handelsfursten Choran.

”Välkomna”, hälsade han dem. ”Östanvinden är förlig och skeppen rycker otåligt i ankarkättingarna.”

”Hur ligger isen?” undrade Bahran.

”Alltjämt fast men besättningen har arbetat hårt med hackor och eldar och skapat en smal ränna ut till öppet hav.”

”Och skroven står emot isen?”

Handelsfursten såg närmast förolämpad ut.

”De är konstruerade av Cindarells finaste och dyraste virke. Det finns ingenting i havet som de inte klarar av att möta.”

Bahran tycktes inte dela hans övertygelse men nickade ändå bifallande.

”Nåväl, låt oss gå ombord då.”

Choran förde dem till hamnen där en nyfiken folkmassa redan hade samlats. Det rådde ingen tvekan om vilka som var deras skepp, bland alla som låg för ankar där var det bara tre som hade fanor hissade, längst ut på en pir. Såväl Hovas som Marks vapen vajade i den förliga vinden och tycktes lika entusiastiska som folkmassan.

”Det här är mina största skepp”, sade han stolt och pekade med hela handen på två rundskrovade tremastade galärer. ”De är större inuti än utanpå och det finns inga varor värda att handla med som jag inte låtit frakta i deras rymliga lastrum. Deras tjocka skrov gör dem praktiskt taget osänkbara.”

Minn tyckte mest att de liknade stora träbaljor jämfört med alvernas mer långsmala fartyg men sade ingenting.

”Chorana och Gulda var deras tidigare namn”, fortsatte handelsfursten, ”men för att ära deras kommande resa har jag döpt om dem till Hviska och Mariska.”

Därefter vände han sig mot det tredje skeppet.

”Det här däremot bär samma namn som det alltid gjort och ingenting kan förmå mig att byta ut det. Det är nämligen mitt allra första fartyg och även om varje plankor bytts ut sedan jungfrufärden så är hennes hjärta ännu kvar. Alatea blir ert flaggskepp under färden.”

Både Ale och Minn betraktade klenetroget det lilla tremastade skeppet. Skrovet var långsmalt, kanske inte mer än tjugo

eller trettio steg mellan för och akter, och låg inte särskilt djupt i vattnet. Akterskansen var betydligt mindre än på systerfartygen medan förskans saknades helt. Skulle hon kunna stå emot havets raseri?”

”Låt er inte luras av hennes beskedliga yttre”, fortsatte Choran. ”Hon är lättmanövrerad och kan kryssa sig genom vilken storm som helst. Den hamn är inte värd att besöka som hon inte har seglat till.”

Ale och Minn var fortsatt tveksamma men den här gången lät sig Bahran övertygas.

”Hon har goda sjöegenskaper”, berömde han. ”Jag kommer att ta väl hand om henne.”

Kaptenens sista ord tystade den pratglade handelsfursten och en skugga av sorgmod passerade över hans ansikte.

”Ja tack”, sade han dämpat. ”Ta väl hand om henne.”

De klev ombord och välkomnades av besättningen, en blandning av gamla sjöbussar och unga entusiaster som utlovat. Minn noterade emellertid att de alla bar vapen och gav Bahran en frågande blick.

”Ingen vet vad som väntar bortom haven”, förklarade han. ”Eller i dem”, tillade han lakoniskt.

Resten av dagen ägnade han åt att syna de tre fartygen och bekanta sig med dess besättningar. Ingen detalj lämnades åt slumpen och varje rep och talja granskades av hans noggranna och kritiska blick. Kvällen var långt framliden när han äntligen förklarade sig nöjd och gav matroserna ledigt. Medan de begav sig i land för att ägna sig åt Söderports nöjen före

morgondagens avresa blev han kvar ombord tillsammans med Ale, Minn och Cindahrind.

”Ska inte ni i land?” frågade han medan han fyllde sin mugg med brännvin. ”Vem vet när vi får se det nästa gång?”

”Cindar kommer att visa oss land”, sade Cindahrind samtidigt som han avböjde kaptenens flaska å både sina och Ales och Minns vägnar.

”Måhända”, mumlade Bahran och förde muggen till munnen, ”men om Cindar inte ens finns i Cindarell, hur ska vi då kunna finna honom utanför Cindarell?”

”Cindar kommer till dem som söker honom”, utbrast Cindahrind förnärligt. ”Hans högre syfte må vara oss fördolt men vägen till honom ligger öppen för dem som har viljan och förmågan att se den.”

Bahran svarade inte utan tömde muggen i ett drag så Minn skyndade sig att byta ämne.

”Du vet mer om Västerhavet än någon annan”, sade hon. ”Du har färdats i västerled och kommit åter. Vad väntar oss bortom havet, Bahran? Varför färdas ingen dit?”

Bahran begrundade länge hennes fråga innan han svarade.

”Ja”, svarade han slutligen långsamt och närmast motvilligt. ”Det är sant att sjömän inte färdas i västerled. Havet är stort men ingenstans är det större eller djupare än där. På andra hav siktar man förr eller senare land men västerut ser man bara vatten och åter vatten. Inga kuster vid horisonten, ingen drivved eller andra spår av land bland vågorna och knappt ens något liv i djupen. Bara vatten och åter vatten.”

Kaptenen fyllde muggen på nytt och svepte den omgående.

”Tro nu inte att sjömän fruktar havet”, sade han. ”När vi bosatte oss i Cindarell vände vi till en början blicken mot land. Kanske var det naturligt efter den långa flykten till havs. Emellertid dröjde det inte längre förrän vi åter började blicka bortom haven, först vårt eget innanhav och sedan haven i söder och öster. Varken avstånd eller stormar höll oss tillbaka när vi erövrade vattnet åter och upptäckte att det fanns andra länder än Cindarell. Men någonting har hållit oss borta från Västerhavet, inte bara oss sjömän utan också bönderna och fiskarna. Det är ingen tillfällighet att inga byar eller städer vuxit upp längs vår västra kust. Kanske är det avlägsna minnen av flykten över havet som gör att vi inte vill blicka tillbaka åt det hållet? Kanske vet vi alla innerst inne att det är där som vårt urhem ligger?”

Muggen fylldes en tredje gång men den här gången nöjde sig Bahran med att stirra på dess innehåll. Ingen vågade avbryta honom utan de väntade tysta på att han skulle återuppta sin berättelse.

”Likväl gjorde jag en gång den resan. Med er bror, bäste allfader, den framlidne köpmannen Krang. Han var övertygad om att det måste finnas land också åt väster. Kanske hade han snappat upp dvärghistorier om människor västerifrån, kanske ville han bara finna handelsrutter där ingen annan handlade. Det var med honom jag gjorde resan. Havet gick hårt åt oss och många blev kvar där för evigt.”

”Såg ni någonting?” viskade Ale.

Bahran tog sig en klunk och tittade tomt framför sig.

”Vi såg... en rök eller dimma. Men inte den grå dimma man ser över fjärran land. Nej, den här dimman var alldeles vit. Och den täckte nästan hela horisonten. Synen ingav oss fruktan. Det viskades om världens ände. Ett gap där havet skummande kastade sig ut i tomma intet. Sjömännen ville vända om. Krang ville också vända om. Men jag... jag ville fortsätta. En märklig känsla grep mig. Det var som om havet kallade på mig. Som om havet ville ge åter vad jag gett bort. Som om jag kunde gottgöra... men jag... jag lät mig övertalas att vända om. Vi vände om utan att någonsin titta bakåt igen.”

”Gottgöra vad?” undrade Minn medan Bahran långsamt tömde muggen och därefter fixerade henne med suddig blick.

”Är det inte ironiskt”, fnissade han plötsligt till och sträckte sig fumligt efter flaskan igen, ”att vårt skepp, det skepp som ska frälsa Cindarell, heter Alatea?”

Minn kunde inte se det ironiska i det men hann inte fråga närmare ty Cindahrind hade hastigt rest sig och hjälpte nu Bahran på fötter.

”Jag tror att det är bäst att du går till vila nu, min son”, sade han milt. ”Alatea behöver din stadiga hand i morgon.”

”Ja, det behövde hon”, mumlade kaptenen. ”Det behövde hon verkligen.”

Cindahrind stödde honom till sin hytt medan Ale och Minn blev sittande kvar.

”Vad handlade det där om?” frågade Ale henne men Minn hade försjunkit i tankar och svarade inte.

En ny dag grydde och med den var gårdagens hågkomster som försvunna. Bahran var sitt forna jag igen och gick med liv och lust in för att ombesörja skeppens sista förberedelser inför den stundande avfärden. Inte heller Ale, Minn eller Cindahrind tog upp gårdagen till diskussion och snart var det som om den gångna kvällens diskussion aldrig hade ägt rum.

På kajen hade en än större folkmassa samlats och det låg en tät spänning i luften. Unga män och kvinnor hade tagit med sig sina barn och lyfte upp dem så att de skulle komma åt att se när skeppen kastade loss. Till och med gamla och sjuka hade trotsat vinterkylan för att bevittna det historiska ögonblick som nu skulle äga rum. Att det verkligen var ett historiskt ögonblick tycktes ingen av dem betvivla. För de äldre var detta något som ingen före dem hade upplevt i Cindarell medan de yngre betraktade skådespelet i förvissning om att ingen efter dem skulle få se något liknande. Detta tog också greve Gyls fasta på i sitt avskedstal.

”Cindarells folk är för evigt Seren den store tacksamt och hans minne kommer att leva till den siste av oss dör. Men inte ens vår store konung mäktade föra fler än två av Cindars stammar till vårt förlovade land. Ni far nu för att föra de återstående fem till oss och uppfylla den plikt som ålegat oss sedan Cinda flykt, att åter samla Cindars folk i Cindars land under Cindars utvalde konung. Den väg ni nu beträder är större och ärorikare än någon annan väg. Den ära som väntar er

har ingen före er vederfarits och kommer heller ingen efter er att vederfaras. Far i ära, färdas i ära och återkom i ära!”

Med de orden överräckte greven till allfader Cindahrind det skrin i vilket frändernas ring förvarades. Talet följdes av jubel från folkmassan och när förtöjningarna lossades så trängde sig både män och kvinnor fram mot kajkanten för att en sista gång få röra vid hjältarnas fartyg. Trängseln blev så stor att det var fara för att människor skulle ramla ned i vattnet och stadsvakten fann sig nödsakad att försöka mota tillbaka massorna. Det vällovliga syftet gjorde dock bara saken värre och när folk pressades från två håll så började paniken sprida sig bland leden. Kvävda skrik hördes inifrån folkmassan när svagare trampades ned av starkare och de som kunde tog desperat sin tillflykt till de få upphöjda platser som stod att finna på kajen.

En sådan plats var en Cindarstaty längst ut på piren. Cindar stod vänd mot havet och hade sina armar utbredda i en välkomnande famn som symboliserade det sund som bar hans namn. Den vänstra armen pekade mot det trygga innanhavet medan den högra pekade mot de okända haven utanför. Men vilken styrka än Cindar må äga så omfattade den inte hans avbilder och under de panikslagna människornas tyngd började den svaja oroväckande. Den illavarslande synen fick med ens folkets vilda panik att utbytas mot stel fruktan och alla drog sig förskräckta undan statyn. Det var dock för sent.

Med ett ljud som lät som ett stönande föll statyn omkull och ned i havet där den snabbt uppslukades av det mörka

vattnet. Cindahrinds oseende ögon besparades den fruktansvärda synen men Minn uppfattade ändå hur den fromme allfadern stelnade till och all färg lämnade hans ansikte. Slagna av tystnad betraktade åskådarna förödelser. Intet omen kunde vara värre än detta. Den som först återfick fattningen var greve Gyls och med kraftfull stämma tog han åter till orda.

”Se hur Cindar själv ledsagar våra hjältar på deras ärorika färd!” utbrast han. ”Med Cindars välsignelse kommer färden att krönas med framgång. Låt oss ge dem också människornas välsignelse och hurra för deras välgång!”

Några tvekade ännu men andra, särskilt de som inte uppfattat hela händelseförloppet, stämde med glädje in i grevens hyllningar. Snart hade hela folkmassan gripits av entusiasmen och under rungande hurrarop kunde så Hviska, Mariska och Alatea glida ut ur Söderports hamn och bort mot det okända Västerhavet.

8. Okända vatten

”Lika högt som solen står på himlen på dagen, lika djupt sjunker den under vattnet på natten.”

Gammalt sjömansordspråk

Vinden grep tag i seglen och förde raskt med sig skeppen bort från kusten, ut på det öppna havet. Bakom dem blev Söderport allt mindre och mindre medan havet framför dem blev allt större och större. Inom kort skulle Cindarells kust försvinna bortom horisonten och efter det skulle de vara ensamma ute på det stora okända vattnet.

Ale trotsade den bitande vinden för att kunna stå i aktern och han kastade långa blickar bakåt. Aldrig förr hade han sett en sådan syn. Det var inte bara hans hemland som försvann i fjärran, det var också det enda land han lärt känna. Han hade aldrig förr lämnat eller ens känt något behov av att lämna Cindarell. Nu stod han maktlös och såg på hur det avlägsnade sig ur hans åsyn. Skulle han någonsin få återse sitt hemland?

Han försökte gaska upp sig med tanken på att Seren den store, den folkhjälte vars spår de nu följde, måste ha sett samma syn en gång i tiden. Hur vacker måste inte den synen ha varit och vilken glädje måste den inte ha ingett honom och hans fränder? Men Seren den store hade varit på väg till Cindarell, för honom hade en lång resa äntligen tagit slut. För Ale hade resan bara börjat.

”Längtar du redan hem?” hördes en röst bredvid honom. Det var Minn som tätt insvept i en pälskappa klivit upp bredvid honom.

”Det är fortfarande det enda hem jag känner”, svarade Ale utan att vända blicken från den borttynande kustremsan. ”Saknar inte du det?”

Minn funderade en stund.

”Cindarell kommer alltid att finnas i mitt hjärta”, svarade hon så. ”Det är där jag växte upp och det är därifrån jag har mina första minnen. Men...”

”Men vad då?”

”Det vet du. Det finns mer än det landet inom mig. Min far är inte därifrån. Min mor var det kanske men jag föddes bortom havet och kom inte dit förrän senare. Hur ska jag då någonsin kunna ha ett hem?”

Det undgick inte Ale att Minn talade om Cindarell, deras land, som ett främmande land och han blev illa berörd av det.

”Men du är ju fortfarande densamma för mig. Varför kan då inte jag fortfarande vara detsamma för dig?”

Minn gav honom en frågande blick.

”Så sa jag väl inte. Det är Cindarell jag tvekar om. Du kommer alltid att vara densamme för mig. Men var än i världen jag har mitt hem så kommer jag alltid att känna mig hemma där du är.”

Hennes ord lugnade Ale något. Själv kunde han inte föreställa sig att leva någon annanstans än i Cindarell. Han ville inte skiljas från det land som han betraktade som sitt. Det var väl därför han hade svarat henne som han gjorde, eller hur? Visserligen måste han medge att han visste ännu mindre än Minn om sitt ursprung. Hon visste åtminstone om vem hennes far var medan såväl Ales far som mor förblivit okända. Men var inte det en känsla som han delade med alla cindarier? Var inte det en del av det cindariska arvet att ha ett okänt förflutet och att därför vända blicken framåt i stället?

”Är det därför du följer med?” frågade Minn, som om hon hade läst hans tankar. ”För att få veta mer om ditt och Cindarells ursprung?”

”Ja”, svarade Ale dröjande och i samma ögonblick konstaterade han att Cindarell försvann bortom horisonten. ”Jag vänder blicken framåt för att söka vårt förflutna. Jag söker vårt förflutna för att ge vårt folk en ny framtid. Ja, så måste det vara.”

Äntligen förmådde han vända sig bort från det i fjärran försvunna landet. Under resten av resan med Alatea skulle han inte komma att vända blicken ditåt igen.

”Men varför följer du med då?”

Minn gav honom ett varmt leende.

”Därför att både du och Cindarell finns i mitt hjärta”, svarade hon.

De tre fartygen stävade fram över lugnt och stilla vatten och varken is eller vågor störde deras färd. På himlen avlöste solen och månen varandra men det väldiga havet förblev oföränderligt. Hav och åter hav så långt ögat kunde nå var deras enda sällskap och varken land eller andra skepp kunde skymtas vid horisonten.

Ombord var stämningen god. De äldre lovordade de goda sjöförhållandena på det annars så fruktade Västerhavet medan de yngre gladdes åt det spännande äventyr som de alla var en del av. Ale hade emellertid svårt att se tjusningen med sjöresan. Till lands färdades man genom ett ständigt skiftande landskap och den plats man nådde i skymningen skiljde sig alltid från den plats man lämnat i gryningen. Till havs där-

emot var den ena dagen den andra lik och det kändes som om de inte kom någonvart.

Inte kunde han glädjas åt sällskapet heller. Minn höll sig mestadels under däck där hon hjälpte den blinde Cindahrind att nedteckna de berättelser de åhört i Cindarell. Bahran hade heller inte tid med honom och närhelst Ale sökte upp kaptenen så föreföll denne upptagen av något. Vare sig det gällde att observera himlakroppar, studera fåglars och fiskars flykt eller inspektera tackel och tåg så upptog det all hans uppmärksamhet och han hade ingen tid över för Ale. Matroserna hade till en början visat honom visst intresse men snabbt tappat det då de insett att till och med de yngsta bland dem färdats vidare över haven än vad han hade gjort. Det var nästan så att Ale började önska sig dåligt väder för att något skulle hända under den enahanda resan.

Men så en eftermiddag kom äntligen något som bröt tristessen. Det var utkiken på deras skepp som först upptäckte dem.

”Skepp föröver!” hördes hans gälla röst över deras huvuden.

Flera i besättningen rusade fram till fören där Ale redan stod och bland dem befann sig också Bahran. Nu kunde Ale också se skeppen. Det var en grupp av långa flermastade skepp som var så låga att de knappt höjde sig över det lugna havet. Ale hade inte sett något liknande i Cindarells hamnar.

”Vad är det för några?” passade han på att fråga Bahran.

”Titta noga, pojk”, svarade kaptenen, ”ty närmare än så här kommer du inte att få se dem. Det där är gråalvers skepp

och sällan är det som de fångas av människors blickar. Jag har inte själv sett dem förr trots alla mina år till havs men min farfar påstod intill sin död att han sett dem. Ett gott tecken är det dock och det bådar gott för vår fortsatta resa. Det sägs att havet är som en moder för dem och där gråalver seglar är sjömän lika säkra som vid sina mödrars bröst.”

”Gråalver?” hördes plötsligt Minns röst bland dem. ”Åh, Bahran, kan vi inte segla dem till mötes?”

”Segla dem till mötes? Omöjligt, min unga dam, du om någon borde veta att alver beblandar sig med främlingar blott när de själva önskar det.”

”Men vi slogs ju tillsammans med deras fränder från Sagoöarna. Kan vi inte signalera till dem? Nog måste de väl veta vilka vi är?”

”Deras ögon må se längre än någon dödlig sjöman men det finns ingen signal som skulle få dem att vända sina segel hitåt. Nej, lyd mitt råd och tag denna syn till ditt hjärta för den kommer kanske aldrig igen.”

Minn såg besviken ut men kunde inte göra mer än att kasta en långtande blick bort mot de fjärran alvskeppen. Bahrans ord hade emellertid givit Ale en idé.

”Det finns kanske ett sätt”, sade han. ”En signal som alverna känner igen och som skulle få dem att komma till oss.”

Kaptenen betraktade honom tvivlande.

”Vad skulle det vara?” frågade han.

Som svar drog Ale fram den fläta av Minns hår som han fått till skänks inför slaget utanför Tann.

”Det var det här håret som räddade alvkonungen Elendor och hans armé från undergång utanför Tann. Om gråalverna där ute hört berättas om den händelsen så måste de också känna igen den här hårflätan. Är deras ögon skarpa nog att urskilja flätan på det här avståndet?”

Bahrans tvivel övergick i häpnad.

”Aldrig förr har väl någon signalerat med kvinnohår”, sade han och betraktade funderande himlen. ”Men ja”, fortsatte han, ”om historierna om gråalverna är riktiga så är alvernans ögon skarpa nog. De har dessutom solen bakom sig och kommer inte att bländas. Räck mig hårflätan så ska jag se vad jag kan göra.”

Med flätan i handen svingade sig kaptenen så upp i en mast och klättrade vant upp till toppen snabbare än någon av de yngre matroserna förmådde. Där lät han vinden gripa tag i det silverblonda håret så att solen kom åt att spegla sig i det. I Ales ögon såg det faktiskt ut att lysa mer än den mest lysande fyr.

Det var inte bara Ale som lät sig betagas av den ovanliga signalen. De avlägsna skeppen, som hade varit på väg bort, ändrade plötsligt riktning och med fulla segel plöjde de genom vattenytan åt deras håll. Det var en syn sällan skådad av havets män. Runt omkring de cindariska skeppen var vattnet i rörelse och till och med de lugnaste vågorna lekte med de tunga skroven som vore de fjäderlätta. Men där de alviska

skeppen stävade fram var vattnet lika fogligt som grässtråna på en sommaräng och deras ankomst gjorde ett majestätiskt intryck på de storögda besättningarna.

Själva skeppen var flatbottnade med låga relingar och saknade såväl för- som akterhus. I deras ställen tjänade uppspända dukar av något främmande material som skydd för väder och vind. På fartygsskroven kunde inga glipor skönjas och hade det inte varit för deras storlek hade de kunnat vara karvade ur ett enda trästycke. Av okänt slag var också det gyllenskimrande träet som föreföll helt opåverkat av det element det färdades genom. Konstruktionen kröntes av ett utsökt snidat ansikte i fören föreställandes ett kvinnoansikte med fiskliknande drag.

Ett av skeppen gled upp jämsides med dem och vid dess reling stod en grupp män och kvinnor med händerna korsade på bröstet till hälsning. Att de var alver gick inte att ta miste på. Deras långa hår glittrade snarare än skimrade och deras grå ögon var mattare än hos fränderna på land men ansiktsdragen var lika rena och blickarna lika stolt avmätta.

”Var hälsad, *mayëlwa*”, sade den främste av dem. ”Mitt namn är Vanadir, vattnets följeslagare. Övåntat var det att finna dig så långt från ditt land. Vilka vågor har fört dig hit? Jag hoppas att allt är väl med vår konung och drottning?”

”O ja”, skyndade sig Minn att försäkra honom. ”Allt är väl med dem. Men vår egen väg är för lång för att berätta om mellan två skepp. Säg mig, vill ni inte komma över till vårt skepp?”

Gråalven kastade en tvivlande blick på Bahran men denne nickade instämmande.

”Ni är välkomna till mitt skepp”, sade han och vände sig till sin styrman. ”Låt lägga ut en landgång till dem.”

Trots kaptenens välkomnande ord så tycktes inte tvivlet lämna Vanadir men efter att ha kastat en blick på Minn så beträdde han i alla fall landgången och klev på osäkra ben över till deras skepp. Väl över stödde han sig mot relingen och tog inte ett steg på däckets utan att först känna efter om det skulle hålla för honom. Ändå krängde skeppet betydligt mindre sedan han kommit ombord och dess annars så knarrande skeppsplankor förblev tysta under hans fötter.

Det slog Ale att Vanadir betraktade deras träkonstruktion med samma skeptiska blick som dvärgen Orim hade sett på huvudstaden Serenas stenbyggnader. Inte ens Cindarells främsta fartyg, handelsfursten Chorans ögonsten Alatea, var alltså gott nog för denne alv. Var alverna verkligen mer förfarna i skeppbyggandets och seglandets konst än Cindars folk, det folk som betvingat de vida vattnen och upptäckt Cindarell och som mer än något annat folk hade havet i blodet?

Om Bahran hyste liknande tankar så visade han det i alla fall inte utan bjöd artigt in Vanadir till sin hytt. Där fick gråalven höra hela historien bakom deras resa och han åhörde den med skiftande sinnesstämning. Bahrans kärlek till havet vann honom respekt hos denne vattnets följeslagare och Vanadir gladdes också åt deras gemensamma seger över hertiginans flotta. Däremot blev han märkbart vemodig när han

fick höra om syftet med deras resa och han kunde heller inget berätta om vad som väntade dem längre västerut.

”Vi färdas med vinden och vattnet, inte mot dem”, sade han. ”Men varken vind eller vatten för oss mycket längre västerut än detta. Helt visst finns där inget gott, varför skulle naturen annars hålla oss därifrån?”

”Våra förfäder lämnade heller inte Cinda utan anledning”, sade Cindahrind. ”Likväl måste vi finna våra fränder och föra dem till vårt förlovade land.”

Gråalven nickade tankfullt.

”Jag anade det. Det som måste ske, det måste ske, även om naturens avsikt med detta är mig fördold. För Elendors och Anoëls skull ska vi ledsaga er så långt vi kan men därefter ligger ödet i era egna händer.”

”I Cindars händer”, förmanade allfadern honom.

Vanadir gav honom en lång och klentrogen blick.

”Om Cindar vet jag intet men det vet jag att vi varken sett land eller liv bortom haven i väster”, sade han med ödesmättad röst.

En tryckt stämning följde på hans ord men Bahran lät sig inte nedslås.

”Mötet med er bådär gott för oss”, sade han. ”Det sägs bland oss att vattnet inte tar det skepp som beträts av gråalver.”

”Må så vara”, svarade Vanadir, ”men det finns fler faror än vatten på haven.”

Således bröt de upp och tog farväl av vattnets följeslagare. Vanadir höll sitt ord och lät sina skepp ledsaga dem en bit men till slut kom den stund då deras vägar måste skiljas åt.

”Farväl, du havens betvingare!” ropade han till dem. ”Farväl, *mayëlwa!* Må våra vågor än en gång brytas mot varandra.”

”Det kommer de!” ropade Bahran självsäkert till svar. Minn yttrade däremot ingenting vid avskedet utan betraktade bara sorgset hur alvskeppen långsamt försvann ur sikte.

”Är du orolig?” frågade Ale försiktigt.

”Ja”, svarade Minn dröjande. ”Men inte för vår skull utan för deras.”

”För deras? Vad har de att oroa sig för?”

”Vanadir vet. Kanske vet Elendor också. Men alverna finner sig stillatigande i sitt öde.”

”Vilket öde? Jag förstår inte alls vad du menar.”

Minn tittade allvarligt på honom.

”Vad tror du kommer att hända om vi lyckas?” frågade hon. ”Vad kommer att hända om vi finner våra fränder och för dem till Cindarell?”

”Vi får en kung och vi får leva i fred och välmåga förstås. Det är ju därför vi gör den här resan.”

Minn vände sig åter mot alvernas skepp. De syntes nu bara som mörka skuggor mot horisontens skymningsljus.

”Nej”, sade hon. ”Människorna får leva i fred och välmåga. Men när Cindarell befolkas av fler människor, vilken plats blir det då kvar för alverna, vad blir det då av oss?”

Ale tystnade. På den frågan hade han inget svar.

9. Resa utan slut

”Såsom nöden tar fram det bästa hos människan tar ledan fram det sämsta.”

Okänd filosof

Dag lades till dag och natt lades till natt men havet förblev oföränderligt tomt. Minn hade tappat räkningen på hur många dagar som förlupit sedan de tagit avsked av Vanadir och hans gråalver men ett visste hon och det var att inga andra skepp siktats sedan dess. Hur länge till skulle de orka fortsätta sitt fåfänga sökande? Skulle deras långa resa någonsin ta slut? Skulle de någonsin få återse Cindarell?

Hon var inte ensam om dessa tankar. De hade ju knappt hunnit lämna hamnen förrän Ale börjat ansättas av leda och frustration. Det var sannerligen inte lätt för honom. När han klev på skeppet hade han varit full av tillförsikt och sett fram emot det stora äventyr som väntade dem. Inga hinder hade syntts honom övermäktiga då.

Men vad hjälpte väl detta honom nu? De var bundna till skeppet och skeppet var bundet till det tomma havet. Inte den bästa vilja i världen kunde finna land där land inte funnes. Ales svärd hängde slappt i sin skida och kunde heller inget göra för att hjälpa sin herre. Mer än en gång hade hon klickat fram till honom när han stått vid relingen med blicken vänd västerut och tröstat honom efter förmåga. Till en början hade det hjälpt något men snart hade inte ens hon förmått skingra barndomsvännens tunga svårmod.

Men Ale var inte den ende som förtvivlade om deras resa. Bahran hade blivit allt mer tyst och tillbakadragen och Cindahrind syntes knappt på däck längre. Inte heller besättningsmännen förmådde längre uppbåda någon entusiasm. Det tycktes Minn som om de tvärtom började ångra att de någonsin lämnat sitt hemland och såväl deras ord som deras blickar fyllde henne stundtals med obehag.

Varför kände hon det så? Visserligen var hon den enda kvinnan ombord men i början av resan hade hon ju mötts med samma respekt som de andra. Då hade blickarna varit

beundrande och viskningarna hade jämfört henne med upphöjda kvinnor som den visa drottning Heralda eller den goda drottning Alatea. Men någonting hade hänt som hade förändrat det och det var inte bara leda.

När hon tänkte närmare efter så hade det börjat efter att de skiljts från gråalverna. Vad var det i mötet som hade förändrat deras sinnesstämning så? Hade inte Bahran förkunnat att deras möte med alverna var ett gott tecken? Kanske hade de hört det alviska namn som Vanadir hälsat henne med? Hade de därav anat sig till att hennes samröre med alverna var mer än bara vänskapligt? Hon kände hur det främmande blodet inom henne brände. Var alla hennes förtjänster glömda av denna anledning, att hon hade ett annat ursprung än dem?

Ju mer hon tänkte på det, desto mer övertygad blev hon om att det måste vara så. Hon började därför dra sig undan matroserna när helst de närmade sig. Hon visste så väl att det inte hjälpte att vända sig från dem, att skvallret blev än värre när det försiggick bakom hennes rygg, men vad annat kunde hon väl göra? Hon önskade att hon helt enkelt kunde försvinna ur deras åsyn.

Så en dag hände det plötsligt något märkligt. Hon hade drömmande betraktat hur tre av besättningsmännen rodde bort till ett av de större skeppen för att fylla på deras förråd av förnödenheter. Deras eget skepp må vara snabbare men lastutrymmet var mindre och de var nu beroende av den mat och det färskvatten som fraktades på de andra skeppen. Betraktelsen hade fått henne att börja fundera över hur deras

förfäder hade gjort under sin långa flykt. Hade de haft med sig tillräckligt med förnödenheter eller hade de tvingats lita till vad havet, eller Cindar, skänkte dem? Själva hade de ju varken fått regn eller fisk och någon ö att proviantera på hade heller inte uppenbarat sig. Ändå måste deras förfäder ha kommit samma väg, eller hur?

Tankarna hade fått henne att glömma tid och rum och hon hade inte märkt att besättningsmännen återvänt och nu var i full färd med att lossa sin last på skeppet alldeles intill henne. Att dra sig undan nu skulle säkert bara ytterligare spä på deras förakt för henne men hon orkade heller inte möta deras blickar. Hon låtsades därför som om deras förehavanden inte intresserade henne och fortsatte att titta ut mot havet. Men döm om hennes förvåning när matrosernas ord nådde henne.

”Det ska bli skönt när det här är över”, sade den ene. ”Inget gott kan längre komma ut av den här resan.”

”Det var ett ödets nyck att de där gråalverna avslöjade häxan”, instämde den andre. ”Helt visst har hon misshagat Cindar och bringat ofärd över vår resa.”

”Resan var dömd att misslyckas från första början”, hävdade den tredje. ”Det finns varken land eller liv på det här havet.”

Minn tappade andan när hon hörde dem. Var hon så lite värd i deras ögon att de inte längre nöjde sig med att tala illa om henne bakom hennes rygg? Hur kunde de säga sådana saker inför henne utan att så mycket blinka? Ändå hade hennes öron ännu inte hört det värsta.

”Då ger vi oss av i kväll då?” undrade den förste hoppfullt.

”Nej, först i morgon kväll”, invände den andre.

”Varför inte redan i kväll? Vi är tillräckligt många för att ta över Hviska och segla hem på egen hand.”

”Det finns äldre som vill invänta vårdagjämningen först. Om dagen inte för med sig något tecken på vår så följer de med oss. De dör hellre i fäderneslandet än på detta okända hav.”

”Vilken vidskepelse”, muttrade den tredje. ”Vad väntar de sig för tecken? Att vågorna ska förvandlas till skummande mjöd?”

”Icke desto mindre så har vi alla anförvanter bland dem”, sade den andre allvarligt. ”Det är en sak att ge upp ett hopplost uppdrag men att ge upp sitt eget kött och blod är den största försyndelse en man kan begå.”

”I morgon kväll alltså”, konstaterade den förste.

”I morgon kväll men tig nu och inte ett ord mer om detta till någon.”

Minns häpnad hade nu övergått i fruktan och hon hade blivit alldeles kall inombords. De stod ju och diskuterade myteri utan att bry sig om att hon lyssnade. Det var som om de inte såg henne. Eller var det så att de verkligen inte såg henne? Som svar på hennes fråga vände sig plötsligt en av matroserna rakt mot henne. Han stod så nära henne att hon nästan kunde känna hans andedräkt och hon vågade inte röra sig ur fläcken.

Men matrosen ryckte bara på axlarna, spottade i havet och återgick till att lossa lasten. Då såg de henne alltså inte. I deras ögon var hon osynlig!

Trots situationens allvar kunde hon inte låta bli att känna ett styng av triumf. Häxa minsann! Hon hade god lust att återgälda deras ohövliga ord. Men så gjorde verkligheten sig gällande igen. Vem vet vad de skulle ta sig till med henne om de finge reda på att hon hört deras samtal. Hon måste härifrån, hon måste varna de andra.

Försiktigt backade hon undan från dem, utan att släppa dem med blicken. Hennes mått och steg var överflödiga, de fortsatte alla tre sitt arbete och ingenting hos dem tydde på att de kände hennes närvaro. Ändå kunde hon inte låta bli att fortsätta smyga tills hon kommit ur sikte och därefter sprang hon så fort benen bar henne in i akterskansen och bort till kaptenshytten.

”De sa vad?” röt Bahran och drämde näven i bordet. Minn hade redan upprepat sin berättelse två gånger och för varje gång hade den annars så lugne Bahran blivit allt rödare i ansiktet. Det hade inte hjälpt att Ale och Cindahrind försökt lugna honom. ”Jag ska låta hänga dem allesamman!” fortsatte han. ”Varenda en av dem ska få dingla i rånocken!”

”Stilla dig”, bad Cindahrind för Minn visste inte vilken gång i ordningen. ”Hårda ord båtar föga nu.”

Skepparen tystnade verkligen men enbart för att ta sig för bröstet och hämta andan. Minn insåg förskräckt att inte bara

Cindahrind utan också Bahran tycktes ha åldrats betänkligt på sistone under tyngden av deras viktiga uppdrag.

”Men vad ska vi göra då?” undrade han. Vreden var ännu kvar hos honom men han orkade helt enkelt inte ge utlopp för den längre. ”Om de ger sig av med Hviska kommer vi inte ha förnödenheter kvar att fortsätta vår resa. Då går vårt uppdrag i stöpet, då har allt varit förgäves.”

”Men de kommer inte att ge sig av”, svarade Cindahrind förbindligt. ”Var det inte så deras ord föll, Minn? Om vårdagjämningen för med sig ett tecken på vår så kommer de att stanna.”

”Jo”, medgav Minn, ”men vad för tecken kan vi hoppas på?”

”Cindar kommer att ge oss ett tecken”.

”Vad då för tecken?” muttrade Bahran uppgivet. ”Kommer han att kasta sitt vatten i havet?”

Allfadern tycktes inte ens ha hört hans hädiska svar. I stället vändes de oscende ögonen upp mot taket.

”Kanske är det bäst så som sker”, sade han lyckligt. ”När vår förtvivlan är som mörkast kommer Cindars tecken att lysa som starkast. Han kommer att ge oss förnyat hopp och kraft att nå vårt mål. Han kommer att sända oss ett mirakel att visa oss vägen. I sanning, morgondagen kommer att bli en lycklig dag.”

Bahrans sinnesstämning sjönk i takt med att Cindahrinds steg och mot slutet satt han bara gapande och åhörde allfaderns ord.

”Lämna mig”, sade han till slut korthugget och hans blick sökte sig mot en flaska i ett skåp bredvid.

”Bahran...”, försökte Minn men avbröts omgående.

”Lämna mig!” upprepade Bahran med en röst full av återuppväckt vrede och de vågade inte annat än att lyda honom och dra sig tillbaka.

”Oroa er inte, barn”, sade Cindahrind när de hade stängt dörren bakom sig. ”I morgon kommer detta att te sig som en ond dröm som aldrig ägt rum. I morgon!”

Hans ord övertygade emellertid varken Ale eller Minn.

10. Mirakel

”Om inte fiskaren kommer till fisken så får fisken komma till fiskaren.”

Gammalt fiskarordspråk

Vågorna var stilla och vindarna tysta. Skeppen hade knappt rört sig ur fläcken på hela dagen och låg nu tätt intill varandra, Alatea i mitten och Hviska och Mariska på ömse sidor om henne. Besättningarna hade med lätthet kunnat ropa till varandra men ingen föreföll hågad att bryta den spända tystnad som rådde bland dem. Med bistra och sammanbitna miner betraktade de havet, inte det som väntade framför dem utan det som de lämnat bakom sig. Det gick inte att ta miste på deras otålighet, solens gång över himlen tycktes dem allt för långsam och de önskade att kvällen skulle komma. Ingen bröt tystnaden, utom Cindahrind.

Allfaders röst hade ekat över vattnet sedan soluppgången. Ihärdigt och utan avbrott hade han stått i Alateas för, åkallat sin gud och utbett sig om dennes ynnest och för-

barmande. Ingen synd hade varit för liten för att be om förlåtelse för och inget löfte hade varit för stort om hur de skulle återgälda Cindars godhet, om blott han finge ge dem ett tecken, ett mirakel. Hans röst gjorde inga ansatser att svika honom och han föreföll outtröttlig i sitt värv.

Till en början hade besättningarna visat honom intresse. Besättningsmännen på de tre skeppen hade förvånat betraktat hans uppenbarelse och med ängslig förväntan åhört hans ord. Men allt eftersom dagen lidit utan att någonting hände hade de tröttnat och åter riktat sin uppmärksamhet mot det fjärran hemlandet, bortom det stora hav de förgäves korsat. Cindar hörde inte sin allfaders bön och snart gjorde ingen annan det heller.

”Vi måste göra något”, sade Ale till slut. Det lilla hopp han hade förmått uppbåda hade snabbt övergett honom och det var med stigande medlidande han nu betraktade sin gamle lärofader.

”Vad kan vi väl göra?” undrade Minn. ”Se på dem. ”De skulle inte övertygas om så Cindar själv kom vandrande över havet.

”Jag klandrar dem inte”, invände Ale. ”De är trötta, hungriga och längtar hem. Ingen dag har fört med sig något nytt hopp, de har inte fått färsk mat på länge och vårt mål ter sig fortfarande lika avlägset som när vi anträdde resan. Om vi ändå kunde ge dem hopp.”

”Hur skulle det gå till? Hur mycket vi än önskar motsatsen så förblir havet tomt. Det finns ingenting som vi kan göra åt det.”

”Ingenting?” frågade Ale som plötsligt kommit att tänka på en sak. ”Har du inte kvar Bards visselpipa? Den som kan locka till sig djur?”

Minn förde handen till sin ficka.

”Jo”, sade hon, ”men tror du verkligen att den fungerar på havet? Här finns ju ingenting.”

”Desto mer överraskade blir de om något verkligen skulle komma. Försök, snälla du, vad har vi att förlora?”

Långsamt tog Minn upp den försilvrade visselpipan ur fickan och förde den till munnen. Varför tvekade hon så? Ale hade ju själv lyckats locka till sig både hästar och hundar med den bara genom att tänka på dem. Varför skulle då inte Minn med sina krafter kunna locka hit något från havet? Ett fiskstim från djupen för att stilla besättningarnas hunger eller en fågel från närmaste land för att leda dem åt rätt håll, ja vad som helst som kunde ge dem nytt hopp.”

Minn tog ett djup andetag, det lät nästan som en suck, vände sig mot relingen och blåste. Hon blåste länge och väl med slutna ögon och koncentrerade ansiktsdrag. Efter ett tag började hon rulla mjukt med kroppen trots att skeppet låg stilla. Ale fick intrycket av någon som står i djupt vatten och låter sig vaggas fram och tillbaka av vågor och vattenströmmar. Minn själv tycktes däremot inte märka något utan fortsatte att framblåsa visselpipans ljudlösa toner lika envetet som Cindahrinds mässande.

Plötsligt flämtade hon till och spärrade upp ögonen. Visselpipan föll ur munnen på henne och om det inte hade varit för Ales kvicka ingripande så hade den fallit i vattnet. Minn var dock så tagen att hon inte verkade ha märkt det ens.

”Någonting kommer!” var det enda hon fick fram. ”Någonting stort!”

Ale hann inte fråga vad det var ty i detsamma avbröts de av utkikens jublande utrop.

”Val föröver!” ropade han. ”Val föröver!”

Utkikens rop gav upphov till liv och rörelse på däck. Matroserna väcktes ur sin leda och rusade fram till relingen där de nästan började slåss med varandra för att komma åt att få en skymt av det stora djuret. Havet låg ännu lika lugnt och stilla som det alltid gjort och hur mycket de än spanade så såg de ingenting.

Men så bröts plötsligt vattenytan en bit ifrån skeppen och en väldig varelse kastade sig upp ur havet. Varken Ale eller Minn hade sett någonting liknande tidigare. Det första som

blottades var ett svart sälliknande huvud med små ögon och liten mun. Huvudet följdes av en rund, ljusbrun kropp med ett lodjurs mörka fläckar och en fisks små fenor. Varelsen vände ned igen lika snabbt som den kommit upp och en väldig svart fiskstjärt var det sista de såg av den innan den försvann under ytan. Men märkligast av allt var det långa, spiralformade horn som varelsen hade, ett horn som förde tankarna till enhörningarna från sagornas värld.

Varelsens försvinnande åtföljdes av hänförd tystnad på däck. Endast Cindahrinds prisande av Cindar hördes men ingen tog längre någon notis om allfadern.

”Jag trodde inte att det fanns så stora djur”, viskade Minn. ”Vad var det där för något?”

”En narval”, svarade Bahran som kommit upp vid deras sida. I hans ögon lyste en iver som de inte sett sedan avfärden från Cindarell. ”Aldrig trodde jag väl att jag skulle få se ett sådant ståtligt djur.”

”Vad var det den hade i pannan?” undrade Ale. ”Var det en havsenhörning?”

”Nej, nej”, svarade Bahran utan att släppa vattenytan med blicken. ”Det där är inget horn utan en tand. Se, där kommer den igen.”

Narvalen hade åter kommit upp till ytan och simmade nu runt deras skepp. Huden glittrade i solen och den långa tanden påminde om ett skinande svärd i en metallklädd riddares hand.

”Hur kan den stanna ovanför ytan så länge?”

”Den andas inte vatten som fiskar utan luft, precis som vi.”

”Men vad gör den för något?” frågade Minn.

”Den är nyfiken. Den har säkert aldrig sett något liknande på de här haven. Valar är kloka djur och just narvalen sägs härstamma från människorna. Sagorna berättar om hur en fiskare en dag förtörnades på sin syster och mor och sökte dräpa dem. Systemen räddades genom att förvandlas till en havsfågel som flydde till luften och varnade modern. Modern sökte sin tillflykt till havet i en vals skepnad och för att skydda sig mot djupens fador tvinnade hon sig ett horn av sitt hår.”

”Men om de kommer från land kanske de kan visa oss land”, utbrast Ale. ”Tänk om detta är det mirakel som Cindahrind bett om.”

Minn rynkade på pannan åt hans ord men Bahran nickade eftertänksamt.

”Det må bara vara sagor men ett korn av sanning innehåller de dock. Narvalar söker sig precis som havsfåglar gärna till kusterna så kanske kan detta djur leda oss rätt. Men vad händer där borta?”

Ale och Minn följde hans blick och såg hur en grupp besättningsmän samlats i skeppet Mariskas för. I deras händer vilade långa spjutliknande vapen.

”Nej!” skrek Minn, gripen av en plötslig skräck. ”Bahran, stoppa dem!”

Men innan kaptenen hann gripa in hade besättningsmännen slungat sina vapen mot den intet ont anande narvalen. Spjutens hullingförsedda spetsar trängde in i djurets rygg och

blev sittande där. Spjuten var försedda med linor som satt fast i Mariskas reling och därmed fjättrade narvalen till skeppet. Det väldiga djuret utstötte ett plågat stönande och försökte dra sig undan sin fiende men förgäves. Linorna spändes och Mariska krängde till men narvalen förblev fast och i vattnet runt den steg virvlar av rött blod upp mot ytan.

Synen fick Minn att brista i gråt och Bahran att ilsket gnissla tänder.

”Jag borde ha förstått att mina män inte skulle kunna motstå ett sådant byte”, bannade han sig själv. ”Jag borde ha förstått det.”

Bahran försökte återta kommandot men hans befallningar dränktes av narvalens dödsskrik och jägarnas jubel och han åstadkom ingenting. I stället vände Hviska om och närmade sig det fruktansvärda skådespelet för att delta i jakten. Då hände något som ingen hade väntat sig.

Fångad mellan två fiender kastade sig plötsligt narvalen upp ur vattnet igen och en väldig vattenkaskad slog över de båda skeppen. Ale tappade andan när han nu såg hela den enorma kroppen blottad. Den var större än såväl Hviska som Mariska och jägarna tedde sig med ens små och bräckliga jämte den. Med ett rasande vrål kastade sig så narvalen mot Mariska med den kraftiga tanden främst och hela sin tyngd bakom.

Mariskas kapten uppfattade faran och gjorde en tvär gir men han kunde inte hindra djuret från att slå in i skeppets långsida. Träsplitter flög genom luften och flera män kasta-

des överbord. Några räddade sig undan på plankor men andra som hade oturen att falla i vattnet nära narvalen kom aldrig upp till ytan igen. Ett stort hål gapade nu i Mariskas sida och i hennes inre kunde matrosar skyntas som skyndade till för att täta det. Av narvalen syntes inte längre någonting till och harpunlinorna hängde slaka ned i vattnet.

Men så bröt djurets väldiga kropp vattenytan på nytt och linorna spändes än en gång till sitt yttersta. Mariska krängde till men höll sig ännu flott och nya harpuner höjdes nu på båda skeppen. Narvalen lät sig dock inte avskräckas utan gjorde ännu ett utfall mot Mariska. På Hviska svarade man omedelbart med att slunga harpuner i djurets bara rygg medan besättningen på Mariska höll inne sina vapen för att på nära håll kunna ge sitt byte dess banesår. Den chansen tänkte valen emellertid inte ge dem.

Till allas överraskning dök narvalen under ytan igen och under Mariskas skrov och harpunerna träffade inget annat än vatten. I stället var det nu Hviskas harpunlinor som spändes till sitt yttersta och med oanade krafter förmådde den svårt sårade valen dra det tunga skeppet mot sitt systerfartyg.

”Hur är det möjligt?” flämtade Bahran. ”Inget djur kan vara så starkt.”

Den luttrade skepparens ord vederlades snabbt. Hviska drogs obevekligt mot Mariska och med fören först rammade hon sin systers redan skadade långsida. Kraften var inte överväldigande men ändå tillräcklig för att knäcka Mariska. I ett moln av flisor bröts hon itu och hennes besättning vräktes handlöst i vattnet. Hviskas skrov motstod kollisionen bättre

men två av hennes master knäcktes och orsakade stor kalabalik ombord.

Bortom den dödsdömda Mariska dök narvalen ånyo upp med Hviskas harpuner ännu djupt insjunka i ryggen. Den slog våldsamt med stjärten i vattnet och dess plågade stönan- den hade övergått i ilska brölanden. Ett ögonblick såg det ut som den än en gång tänkte kasta sig över skeppen och dem av matroserna som förtvivlat kämpade för att hålla sig över ytan. Men så vände den i stället om och simmade bort från skådeplatsen med den nu hjälplösa Hviska släpandes efter sig. Det hela hade bara varat några ögonblick under vilka havets enhörning sänkt ett av deras fartyg och oskadliggjort ett annat.

Besättningen på Alatea hade maktlösa åsett det hela och kunde inget göra när både val och skepp försvann västerut. Bahran var den som först återvann fattningen.

”Sätt båtar i sjön och få upp de överlevande från Mariska!” befalldes han. ”Sedan vill jag ha fulla segel i jakten på Hviska. Mirakel eller ej, jag ämnar inte lämna mina män i havets våld.”

Narvalen och Mariska var nästan ur sikte när Alatea äntligen var redo att ta upp jakten. Många män hade dragits upp ur havet men än fler blev för alltid kvar i dess kalla vatten. Av den en gång så stolta och osänkbara Mariska syntes nu bara ena aktersidan och snart skulle den också vara borta. Hennes sista resa skulle sluta här och hennes sista uppdrag skulle bli att tjäna som en blöt grav åt sin olyckliga besättning. Bahran saluterade bistert det sjunkande skeppet en sista gång och

vände sig sedan bort. Alatea seglade iväg och lämnade sin syster åt sitt öde.

Det blev en lång och hård jakt där Bahran inte tillät någon vila. Till och med Ale och Minn fick barska befallningar om att bistå med draghjälp när segel spändes eller surra fast lösa föremål när vågor bröts. Hviska hade förvisso ett stort försprång men Alatea var snabb och narvalen blev allt tröttare ju längre jakten led. Långsamt, långsamt närmade de sig och till slut kom de så äntligen ikapp henne. Vid det laget hade solen börjat gå ned och havet låg stilla och rött. Men det var inte solen som färgade havet rött, det var det som låg intill Hviska.

Sida vid sida med skeppet låg narvalens stora, orörliga kropp och guppade stilla i vattnet. Dess svarta fenor vilade slappt längs sidorna och ur dess rygg stack harpunerna ännu upp. Där spetsarna trängt genom skinnet hade köttet fläktts upp men inget blod rann längre ur såren. Det blod som en gång flödat genom den livfulla och kraftiga kroppen gav nu den döda narvalen och dess baneskepp en sista, blodröd omfamning.

De båda skeppens besättningar betraktade tysta det hela, utmattade av jakten och ännu uppbragta över sina kamraters öden. Bahran gick sakta fram till fören och synade länge narvalen med samma respekt som en man som synar en tapper fiende han till slut lyckats fälla.

”Ta vara på den”, befalldes han så kort och vände sig bort från den stora kroppen.

”Vad menar du?” utbrast Minn förfärat. ”Har vi inte gjort tillräckligt ont som det är?”

Bahran gav henne en allvarlig blick.

”Jag sörjer den lika mycket som ni”, sade han. ”Men medan vi inte kan hjälpa valen till liv längre så kan valen ännu hjälpa oss till liv. Du ser ännu en levande val men jag ser kött som kan stilla vår hunger och tran som kan ge oss värme. Det är havets hårda lag.”

Minns ögon blixtrade till.

”Jag tillåter det inte!” skrek hon. ”Jag gör det bara inte! Jag ger hellre mitt eget kött än låter er göra valen mer skada!”

Men Bahran lät sig inte bevekas.

”Unga fröken”, sade han med skärpa. ”Valen är död. Många män är döda. Vill ni döma ännu fler män till döden? Det blir i så fall inte över er döda kropp utan över min. Är det förstått?”

Minn svarade inte omedelbart men hennes underläpp började darra och tårar trängde fram i hennes ögon. Ale tog mod till sig och grep varsamt in.

”Snälla Minn”, sade han. ”Lyssna på honom. Han har rätt. Vi har förlorat ett skepp med förnödenheter. Vi har inte fångat någon fisk på vägen. Vi kommer inte att överleva om vi inte tar den till vara.”

”Men den ville ju inget illa”, snyftade hon. ”Den trodde att vi var vänner – och vi dödade den!”

”Kom, snälla du, låt oss gå under däck så länge, jag vill inte heller se det här.”

Motvilligt lät sig Minn ledas ned under däck.

”Det var en helt ny värld”, mumlade hon för sig själv. ”Så öde och tom på ytan men så full av liv där under. Små djur som inte liknar något på land, som lever med havet, som låter sig föras med dess strömmar, som är ett med vattnet. Och vi på land förstår ingenting.”

”Du yrar, Minn, du måste lägga dig ned.”

Med ens kände han hur Minn stelnade till bredvid henne.

”Någonting stort kommer”, flämtade hon.

”Det var valen du såg”, sade Ale lugnande. ”Det var bara valen.”

Men Minn lät sig inte nöja utan grep tag i hans arm med en styrka som överraskade Ale.

”Nej, det var någonting ännu större. Men jag vet inte vad. Det skrämde mig. Tänk om valen ville varna oss? Vi kan inte stanna här.”

”Lugna dig, kära du, vi är redan långt borta. Lagg dig och vila nu så ska du se att allt känns bättre i morgon.”

Minn fortsatte att mumla men lät sig ändå bäddas ned. Hennes panna var alldeles het och hon skakade som av köld men hon slöt ändå ögonen och till slut verkade det som om en orolig sömn nådde henne.

Ale satt kvar en stund och betraktade henne oroligt. Nu när hon somnat såg hon betydligt lugnare ut. I början ryckte

hon till ett par gånger men inom kort så låg hon helt stilla och andades i långa djupa andetag. Det var bara de röda strimmorna av hennes tårar som ännu gav vittnesbörd om vad hon gått genom.

Var det Bards visselpipa som hade orsakat allt detta? Han synade den där den låg i hans öppna hand och kunde bara inte förstå det. Han hade ju själv blåst i den utan att uppleva något liknande. Hästar och hundar hade vänligt kommit till honom och sedan hade det inte varit något mer. Minn däremot tycktes känna mer än så, det var som om hon fick en djup känsla för djuren hon kallade på, ja som om hon blev ett med dem.

Ale suckade och ryckte på axlarna. Inte blev han klokare på detta. Han gjorde en ansats att lägga ifrån sig visselpipan bredvid Minn men tvekade och lät den i stället glida ned i sin egen ficka. Kanske var det bäst om hon inte såg den det första hon gjorde när hon vaknade. I stället böjde han sig ned, gav varsamt Minn en kyss på pannan och lämnade henne sedan att vila.

11. Ur bottenlösa djup

”Precis som stora fåglar av sin tyngd är bundna till marken är stora fiskar tyngda till botten. Enär havsdjupens mörker och kyla gör dem obeboeliga kan vi således deducera att vare sig i luft eller hav finnas djur större än de på land.”

Ur samlingen Cindarelle naturalis, utgiven av Serena lärdes akademi

När Minn vaknade var det med ett ryck, som efter en mar-dröm. Gårdagens uppskakande händelser sköljde åter över henne men de kändes nu så dimmiga och avlägsna, som om det verkligen bara hade varit en dröm. Skeppet låg alldeles tyst och stilla och man hörde knappt hur vågorna slog mot dess skrov. Hur fjärran var inte det från hur havet hade piskats till skum av den förtvivlade narvalens rasande döds-kamp? Hade havet också glömt?

Hon reste sig mödosamt ur sin bädd. Kroppen värkte, som om hon själv hade utkämpat en hård kamp under gårdagen, och hennes hand sökte sig omedvetet till ryggen, som för att

söka efter såren av harpunerna. Naturligtvis fanns där ingen-ting. Hade det bara varit en dröm trots allt?

Minn togs snabbt ur den villfarelsen när hon kom upp på däck igen. Trots att det nyligen hade skrubbats rent så kunde inte doften av såpa tränga undan stanken av varmt blod och ruttnande kött. En rad fyllda tunnor längs relingen vittnade också om de aktiviteter som ägt rum här långt in på natten.

Hon kände hur det vred sig i magen men hon tänkte inte unna besättningsmännen några fler skäl till misstro och sarkasmer. I stället anlade hon en stolt min och gick till synes oberört fram till relingen. Ett par matrosar var i färd med att stuva ned tunnor i lastrummet och betraktade henne med skygga blickar. Skämdes de för sina tidigare ord? Hade de insett att deras olyckor inte kommit från henne utan från dem själva? Hur det än var med den saken så ämnade hon varken med ord eller med handlingar lindra deras skuld känslor. De kunde gott fortsätta att skämmas.

I stället svepte hon fram till relingen och såg ut över havet. Borta på Hviska pågick arbetet med att reparera det skadade

skeppet. Minn såg hur män rörde sig på däck och hörde ljudet av hammarslag över vattnet. Bortsett från det var allt lugnt och stilla och Hviska låg orörlig, som om hon sov. Det enda spåret efter gårdagens tragedi var blodiga slaktrester i vattnet. De kväljande känslorna återkom men hon tvingade sig att orubbligt stå kvar och betrakta dem länge.

Till slut fick hon ändå nog och sträckte blicken än längre, ända bort till horisonten. Men vart hon än vände sig så såg hon varken land eller andra fartyg och såväl i luften som i vattnet lyste livet med sin frånvaro. De var åter ensamma på havet, ensamare än någonsin.

Det var sant så som Ale och Bahran hade sagt. De hade inte haft något val, de behövde allt som havet kunde ge för att överleva. Så annorlunda havet var mot land. I Cindarell hade det alltid funnits mat och vatten i närheten, åtminstone fram till den långa vintern. Men inte på havet. Här var de omgivna av odrickbart vatten och även om det i dess djup fanns oräkneliga mängder fisk så var den utom deras räckhåll. Hade det då inte varit naturligt att besättningen tagit tillfället i akt? Bland dem fanns ju fiskare, säljägare och valfångare som inte kände till något annat levebröd. Hur kunde hon begära att de skulle kunna se vad hon kunde se?

Hon suckade djupt och sträckte blicken bortom resterna av det som en gång varit en val, bort mot horisonten. Någonstans därifrån hade valen kommit. Varför hade den kommit till dem? Hon hade ju blåst i visselpipan men var det verkligen valen hon hade kallat på? Hon hade ju känt något större,

något mycket större och avbrutit sig. Ändå hade valen kommit.

Åh, varför kunde inte valen ha förstått att hålla sig undan om den nu var så klok. Hade den inte förstått att den riskerade livet genom att komma dem så nära? Hade den inte förstått hur hungern kunde driva starka mot svaga på det vilda havet? Eller var det precis det som den hade förstått?

En plötslig och förfärande känsla grep tag i Minn och hon vände åter blicken mot slaktresterna i havet. De må ha varit hungriga och starka men de var inte de enda som var hungriga och starka på det väldiga havet. Hon hade känt något mycket starkare... I panik vände hon om och rusade mot akterskansen.

Bahran tittade upp när hon rusade in i hans hytt. Hans ögon var mörka och han såg inte ut att ha sovit på hela natten. Ändå gjorde han ingen ansats att köra ut henne utan tycktes snarare stålsätta sig för vad dåliga nyheter hon än kunde bringa.

”Ja?” rosslade han.

För ett ögonblick greps Minn av skamkänslor, som om hon verkligen var den olycksfågel som så många i besättningen höll henne för. Men det kunde inte hjälpas, de svävade alla i fara och hon var den enda som visste om det.

”Vattnet”, flämtade hon. ”Blodet. Vi måste fly. Jag känner det.”

”Fler valar?” undrade Bahran närmast uppgivet men gjorde ändå en ansats att följa med henne ut.

”Någonting större”, svarade Minn och skakade på huvudet. ”Någonting värre.”

De kom upp på däck där Bahrans erfarna blick snabbt synade vattnet runt omkring dem. Plötsligt så spärrade han upp ögonen och utan ett ord till Minn rusade han bort till sin styrman.

”Fulla segel västerut!” befallde han och fortsatte sedan vidare till relingen mot Hviska till.

”Äntringslinor hitåt! Lyd om livet är er kärt!”

Bahrans ord möttes med förvåning på de båda skeppen men alla greps av allvaret i hans röst och ingen motsatte sig hans befallningar. Vinden fyllde Alateas segel och äntringslinorna spändes. Alatea gnällde och gnisslade och Hviska rörde sig närmast motvilligt men till slut kom de båda skeppen i rörelse. Det var då som Minn såg vad skepparens kisande ögon sett för länge sedan.

Som från ingenstans svepte ett fiskstim av stora proportioner plötsligt förbi dem, de första fiskar de sett på mycket länge. Hade de kommit från de mörka djupen långt under dem och vad hade i så fall fått dem att lämna tryggheten där? Fiskstimmet försvann lika snabbt som det hade kommit och fortsatte sin gåtfulla flykt västerut. Vid det laget tog emellertid ingen längre notis om dem utan alla par ögon på de båda skeppen var vända österut, mot den blodbesudlade fläck de precis lämnat bakom sig.

Just där hävde sig det annars så lugna och stilla havet plötsligt upp, som om en väldig luftbubbla sökte tränga sig upp till

ytan. Svallvågor slog ut åt alla håll och det tycktes alla som om det blodröda vattnet skiftade färg till svartaste svart. För ett ögonblick skymtade en väldig, mörk skugga under vattnet, många gånger större än själva narvalen, och en plötslig och intensiv skräck grep samtliga ombord. Skräcken var så påtaglig att det var som om själva luften kring dem förvandlades till is och de blev alla som fastfrusna, oförmögna att handla eller ens göra något annat än att med fasa invänta det som var på väg upp mot dem.

Men med ens så sjönk havet igen, lika plötsligt som en vattenbubbla som spräcks. I dess ställe öppnade sig ett väldigt svart hål som sög till sig allt vatten runt omkring sig. De båda skeppen hejdades tvärt i sin rörelse och började i stället att obevekligt dras bakåt. Det verkade som om ingenting skulle kunna förhindra att de också skulle sugas in i den vattenvirvel som nu bildats. Långsamt, långsamt drogs de närmare det gapande hålet, varifrån nu ett otäckt väsande ljud hördes, som av en orm som närmar sig sitt maktlösa offer. Bahran var den som först återvann fattningen.

”Stå inte bara där, era idioter!” kommenderade han. ”Till årorna!”

Med förtvivlans mod åtlydde de båda besättningarna hans befallning och kämpade med allt som stod till buds för att komma undan. Men inte ens deras ansträngningar tycktes kunna hindra dem från att gå mot deras öde, de båda skeppen fortsatte förbundna mot havets nu vidöppna gap.

”Vi måste rädda oss själva!” skrek styrmannen förfärat. ”Vi måste kapa linorna!”

”Aldrig att jag offerar ett skepp till!” röt Bahran tillbaka.
”Antingen överlever vi båda eller så går vi båda under.”

Orden tålde ingen motsägelse och styrmannen återgick förskräckt till den fåfänga kampen mot vattenströmmarna. Skulle kaptenens ädelmod skulle bringa dem alla i fördärvet? Svetten rann över hans fårade panna och ögonen var lika skräckfyllda som hos resten av besättningen men han vägrade att ge vika. Lika orubblig som Alateas galjonsfigur stod han i aktern så att båda skeppens besättningar kom åt att se honom och kastade utmanande blickar bort mot den rasande vattenvirveln.

”Vräk valköttet i vattnet!” hördes plötsligt hans mullrande röst över de dånande vattenmassorna. ”Ge den vad den vill ha!”

Hans ord möttes först med förvåning på båda skeppen men ingen kände sig hågad att säga emot dem. Från båda däckens vräktes nu stora köttstycken ned i vattnet där de snabbt fångades upp av strömmarna och sögs ned i virveln för att aldrig mer komma upp igen. Var detta det öde som väntade dem också? Hviska var nu bara några ögonblick från att falla ned i virveln hon också och då skulle Alatea oundvikligen dras med i hennes fall. Då skulle Bahrans andra förutsägelse slå in, då skulle de båda gå under.

Men lika plötsligt som virveln uppstått, lika plötsligt upphörde den igen. Stora vågor slog in över hålet och möttes i ett skummande famntag men när de åter lade sig var hålet borta. Bara det ännu oroliga vattnet vittnade om vad som en gång varit där.

”Fortsätt ro, era dårar!” skrek Bahran. ”Än är inte faran över! Fortsätt ro!”

Matrosernas till synes fruktlösa kamp mot havet fortsatte men befriade från virvelns stryptag hade de bara strömmarna kvar att slåss mot och till slut lyckades de bryta sig loss. Än en gång stävade de båda förbundna skeppen bort från den farsansfulla skådeplatsen.

”Fortsätt ro!” mullrade Bahran, om än något lugnare nu när faran sakta försvann bakom dem. Han vägrade emellertid ännu att släppa den med blicken.

När Minn sökte följa hans blick tyckte hon sig ännu uppfatta hur något stort rörde sig under vattenytan men vad det var kunde hon inte se. Lika skrämmande var det faktum att det vatten där hålet uppstått nu var alldeles rent. Av det väldiga valkadavret syntes inte längre någonting till.

”Vad var det där för någonting?” flämtade hon.

Bahran svarade inte omedelbart utan fortsatte sammanbitet att titta bakom dem. Först när havet var alldeles stilla igen och platsen för virveln försvunnit bortom horisonten vände han sig åter om.

”Be hellre om att du aldrig får veta vad det var”, sade kaptenen bistert, gick förbi henne och återvände till sin hytt. Han visade sig sedan inte mer den dagen.

Skeppen fortsatte sin förbundna färd under tryckt stämning. Hviska var ännu inte sjöduglig men en östlig bris fyllde Alateas segel och de fick ytterligare hjälp av vattenströmmar

som förde dem båda vidare västerut. Ingen i besättningen tycktes resa några invändningar mot riktningen, de visste alla alltför väl vad som lurade i vattnen mellan dem och deras fjärran hemland.

Ingen talade emellertid därom. Det var som en tyst överenskommelse slutits mellan alla på skeppen. På Alatea utförde matroserna sina dagliga plikter som om inget hade hänt. Segel hissades och vändes för att fånga den lilla vind som fanns, vatten- och matrasoner fördelades rättvist och positionsbedömningar genomfördes regelbundet. På Hviska fortsatte arbetet med att reparera skadorna efter den ödesdigra sammanstötningen med systerskeppet Mariska. Den stora skillnaden mot tidigare var att all aktivitet skedde nästan helt under tystnad. Inte heller förmådde någon göra mer än det allra nödvändigaste. Med tomma ögon och uttryckslösa ansikten genomled männen de långa och långsamma dagarna. Likt två spökskepp stävade så Alatea och Hviska sammanlänkade vidare mot sitt okända öde bortom haven.

Under den här tiden lämnades Minn i fred och det gjorde henne heller ingenting. Baktalandet av henne hade upphört men hon orkade ändå inte tala med någon, tagen som hon var av det som drabbat dem. I stället höll hon sig mestadels i sin hytt när hon inte stod i aktern och spanade mot horisonten bakom dem. Det var först flera dagar efter tragedin som Ale tog sig mod att gå fram och prata med henne.

”Hur är det fatt?” frågade han försiktigt.

Minn svarade inte utan ryckte bara på axlarna. Ale ställde sig utan ett ord bredvid henne och tycktes fundera på hur

han skulle fortsätta. Han förstod antagligen att hon inte orkade tala om det förflutna just nu. Kanske gjorde han det inte heller för när han åter började tala så var det inte om det som varit utan bara om det som väntade dem.

”Jag är bekymrad”, sade han. ”Jag har gått runt bland besättningen, både på Alatea och Mariska.”

Minn sade fortfarande ingenting men nickade som tecken på att han kunde fortsätta.

”Det är tveksamt om Hviskas skador kan repareras”, sade han. ”Och Alatea är inte stor nog att ta oss alla.”

Minn höjde ögonbrynen men hade trots stundens allvar svårt att känna något. Hade de inte sig själva att skylla?

”Vad värre är är att maten nästan är slut”, fortsatte han. ”Hviska tog in mycket vatten under jakten och det mesta av deras förnödenheter fördärvades.”

”De kan väl äta sitt valkött”, muttrade Minn surt.

Ale tvekade ett ögonblick innan han vågade fortsätta.

”Du vet ju att havet fick tillbaka det mesta”, sade han försiktigt. ”Men det är ändå inte det som jag är mest bekymrad över, det är Bahran.”

Den här gången lyckades han fånga hennes uppmärksamhet och hon vände sig mot honom med en frågande uppsyn.

”Hur så? Dricker han igen?”

”Om det ändå vore så väl. Nej, han varken äter eller dricker och han är bara en skugga av sitt forna jag. Inte ens Cindahrind kan få honom att ta reson. Jag fruktar för hans för-

stånd. Jag har till och med hört honom prata med sig själv om nätterna.”

Minn rynkade på pannan.

”Om vad då?”

”Det är bara osammanhängande ord, men det låter som om han anklagar sig själv för något.”

”Många män har drunknat, män under hans kommando.”

”Ja, men de visste vad de gav sig ut på och det är knappast första gången som han förlorar män. Jag får känslan av att det är något större än så som tynger hans sinnen. Minn, vad kan det vara för något?”

Minn ryckte till. Ales fråga väckte någonting djupt inom henne. Det var ett minne, ett gammalt minne av någonting som den gamle skepparen sagt eller gjort för länge sedan. Då kunde hon inte ha fäst någon större uppmärksamhet vid det eftersom hon låtit det falla i glömska. Varför kom det då åter till henne nu?

Bottnade Bahrans svärmod i en hemlighet från det förflutna? Hade Minn i så fall snuddat vid hans hemlighet men inte förstått det? Men Bahran var ju en av Cindarells hjältar. Hade inte hans insats mot hertigen och hertiginnan varit avgörande för den kungliga segern? Hade inte han varit den som först stått upp för Ales ord i katedralen och som personligen tagit befälet över flottan över haven? Vad kunde väl denne man ha att anklaga sig själv för? Om inte...?

Hur hade hans ord fallit den där kvällen före avresan? Att han med resan ville gottgöra något? De hade visserligen fallit

under rusets inflytande men de hade varit känsllosamma. Hade de också varit sanna? Vad kunde det vara som han så gärna ville gottgöra att han inte tvekade att plikta med sitt liv för det? Och varför hade skeppets namn tyckts honom så ironiskt? Hur var Bahrans öde sammanlänkat med Cindarells försvunna drottning?

Men Minns frågor hann aldrig få något svar ty i detsamma ljud jublande rop från de bägge fartygens utkikar samtidigt.

”Land i sikte! Land i sikte!”

12. Talande stenar

”Ord som yttras försvinner med vinden men ord som skrives varar tills bergen vittrar”

Gammalt cindariskt ordspråk

En fackla på en torr rishög hade inte fått större effekt än utkikarnas rop om land. Besättningsmännen på båda skeppen släppte allt de hade för händer och rusade till relingarna för att få en skymt av det länge efterlängtade målet. Till och med den plågade Bahran förmådde lämna sin hytt och sälla sig till de hänförda skarorna.

”Var någonstans?” krävde han otåligt att få veta. ”Var finns det land?”

Svaret lät sig inte dröja länge. Snart avtecknade sig verkligen något mot horisonten långt borta i väster. Till en början såg det bara ut som en liten klippa men i takt med att de närmade sig växte klippan till ett berg och runt berget framträdde en skog.

”Berätta för mig vad ni ser”, bad den blinde Cindahrind dem. ”Är det Cinda?”

”Detta är inte det land jag en gång såg”, svarade Bahran beklagande. ”Det land jag såg sträckte sig från norr till söder men detta är inte mer än en ö. Jag tror tyvärr inte att det är Cinda.”

Den gamle allfadern sänkte besviket huvudet. Bahran där-
emot tycktes ha fått nytt mod och sökte muntra upp honom.

”Likväl är det en god syn som inger hopp”, sade han. ”Ön må vara för liten för att hysa våra förfäder men den är tillräckligt stor för att hysa oss. Här kan vi finna både mat och sötvatten och dessutom virke att reparera Hviskas skador med. Med lite tur finner vi där också fisk och bytesdjur. Detta är betydligt mer än vad jag någonsin vågade hoppas på.”

Som pånyttfödd började han nu utdela befallningar.

”Se till att få vind i seglen nu! Och städa upp på däck! Ett svin hade vantrivts ombord här! Kom ihåg att vi företräder Cindarell! Sätt fart nu, annars får ingen av er gå i land, det ska jag allt bli man för!”

Orden var hårda men överflödiga. Också besättningsmännen uppfylldes av nytt mod och grep sig med liv och lust an sina arbetsuppgifter. Den okända ön framför dem växte sig så raskt allt större och större.

Det var mycket riktigt en liten ö. Knappt ens en timmes marsch skilde den ena änden från den andra. Mitt på öns norrsida höjde sig dess enda berg som var kalt på toppen så när som på ett par små nakna träd med grönskimrande grenar. Resten av ön däremot var klädd i en riklig blandskog. Stränderna bestod mest av klipphällar och vassa stenformationer men södra sidan öppnade upp sig i en välkomnande bukt omgiven av en sandstrand. Trots sina oseende ögon var Cindahrind den förste att uppfatta liknelsen när han fick ön beskriven för sig.

”Cindars famn”, snyftade han rört. ”Ön liknar vårt benådade fädernesland. Detta är i sanning ett tecken från Cindar.”

”Ett tecken till oss nu eller till våra förfäder när de korsade haven?” undrade Ale.

”En klok fråga, min son”, svarade allfadern. ”Kanske bringade denna ö våra förfäder samma hopp som den nu bringar oss. Hur det än är med den saken så är detta ett tecken på att vår resa är god och att vi ska fortsätta.”

”Det gäller att övertyga manskapet om det också”, mumlade Bahran. ”Så länge vi var fulltaliga kunde jag ännu befälla dem att fortsätta. Nu vilar en tredjedel av dem på havets botten. Med vilken röst kan jag nu befälla dem att fortsätta?”

”Med Cindars röst”, svarade Cindahrind utan att tveka.

”Då får han allt tala högt, ty fortsätter det så här så är de dödas röster snart fler än de levandes.”

Skeppen gled sakta in i bukten och Bahran beordrade mätning av havsdjupet.

”Femtio famnar”, löd svaret. ”Bukten är överraskande djup.”

”Låt oss gå så nära stranden som möjligt då”, svarade Bahran. ”Jag vill inte sätta skeppen på grund men heller inte utsätta dem för det som finns i djupet.”

De fortsatte in mot ön som tyst och stilla väntade på dem. Plötsligt bröts lugnet av ljud som av dova hornstötar.

”Vad var det?” utbrast Ale och hans hand gick instinktivt till svärdsfästet. ”Är ön bebodd ändå?”

Runt omkring honom reagerade besättningsmän på samma sätt. Bahran behöll emellertid sitt lugn.

”Ljuden kommer inte från ön”, svarade han. ”De kommer från havet. Det är valars sång vi hör. Klagosång av tonen att döma. Lyssna!”

Ale lyssnade och insåg att den gamle sjöfararen hade rätt, ljuden kom verkligen från havet. Nu när han tänkte efter så hade de också en vemodig klang.

”Vad vill de?” undrade han. ”Försöker de säga något?”

Som svar böjde sig Bahran över relingen och granskade nogga det klara vattnet under dem.

”De sörjer”, svarade han. ”Vi seglar över deras kyrkogård. Botten under oss är översållad med valars ben och kranier. Säkertligen känner de också lukten av sin frändes blod på vårt skrov.”

Ale kunde bara vagt urskilja föremål på botten men kaptenen föreföll säker på sin sak. Med ens återvände det allvarliga uttrycket till hans ansikte och han vände sig till båda fartygens besättningar.

”Ett nidingsdåd har vi begått och valarna klandrar oss med rätta. Havet har nu gett oss land så låt oss ge havet åter det som havet tillhör. Jag vill att allt återstående valkött lämpas överbord. Inte ett ben får lämnas kvar. Må narvalen få sin sista vila i sina fränders sällskap.”

Bahrans befallning gav upphov till många knorranden bland besättningsmännen men han bemödade sig inte ens att upprepa den. I stället stod han lugnt kvar och väntade. Tunna efter tunna tömdes så på sitt innehåll och ännu inte rensade ben gjorde köttet sällskap ned i vattnet under dem. Först när befallningen utförts till punkt och pricka gav han tecken att de kunde fortsätta.

Till slut hade det blivit så grunt att de kunde vada in den sista biten. Bahran ledsagade personligen allfadern ned i vattnet och lät honom bli den förste att beträda land, det första land de sett sedan de lämnade Cindarell bakom sig.

”Prisa Cindar!” utbrast Cindahrind när han kände öns fina vita sand under sin nakna fot. ”Han har belönat våra prövningar till havs genom att visa oss land.”

Samma hänförelse som gripit allfadern grep också alla andra i besättningarna när de äntligen fick känna fast mark under fötterna igen. De äldre bland dem knäfall och lät sanden rinna genom sina nariga händer och många kysste den vördnadsfullt. De yngre var inte lika återhållsamma utan kastade sig till marken, slängde jublande upp sanden i luften och ryckte upp blommor med rötterna bara för att få njuta av deras länge efterlängtrade doft. Inte heller Ale kunde låta bli att smittas av den upprymda stämningen.

De första stegen på land gjorde honom nästan vimmelkattig. Efter så lång tid till havs med den ständigt rullande sjögången så kändes det konstigt att gå på någonting som inte rörde sig utan låg helt stilla. Den luft som slog emot honom från ön var heller inte den saltstänkta och vindpinade havsluft som han så vant sig vid utan en tung och nästan kväljande luft full av främmande dofter, frön och insekter. Han tvingades att sätta sig ned och smälta alla nya intryck innan han förmådde fortsätta och bredvid sig såg han hur Minn gjorde detsamma. Som vanligt tycktes hennes ögon se mer än andras och hennes tankar föreföll redan ha passerat stranden och fortsatt in i öns skog. Ale var emellertid för upptagen av sina egna tankar för att fråga närmare om hennes.

Under hela detta spektakel hade Bahran tyst dröjt sig kvar i strandbrynet och givit var och en av sina män företräde. Den senaste tidens bisterhet hade inte lämnat hans ansikte men han kunde inte undgå att då och då dra på munnen åt det han såg. Först när den siste av männen klivit i land lämnade också han vattnet och höjde åter sin mäktiga stämma.

”Nog nu!” röt han. ”Ni är män av Cindarell, inte vilda trollknytt. Uppställning!”

Hans ord åtlyddes med överraskande snabbhet och han fortsatte att raskt utdela befallningar.

”Alateas första och andra pass genomsöker varsin ände av ön. Sök efter mat och färskvatten men var försiktiga med vad ni smakar på. Ta med vapen men använd dem bara i nödfall tills vi vet vad som finns här. Hviskas första pass avverkar timmer som det andra passet använder till att reparera skadorna. De tredje passen återvänder till skeppen och håller dem beredda för snar avfärd. Åtterrapporera före mörkrets inbrott. Uppfattat?”

Hans befallningar besvarades med ett unisont ”Ja, kapten” och de olika grupperna spred snabbt ut sig. Minn grep entusiastiskt tag i Ales hand och ville dra honom med sig.

”Kom”, sade hon. ”Varför dröjer du kvar här?”

”Ska vi inte vänta lite?” undrade Ale. ”Du hörde ju vad Bahran sa, vi vet inte vad som kan finnas här.”

”Äh, den här ön vill oss inget illa. Ta med ditt svärd om du måste men kom nu, annars går jag ensam.”

Ale kunde bara skaka på huvudet åt hennes ord. Minn förnekade sig aldrig, hon visste fortfarande hur hon skulle få honom att göra som hon ville. Men den här gången var det faktiskt något mer. Ön var ofarlig hade hon sagt och han ifrågasatte inte det. Det var någonting hos Minn som fick honom att lita mer på henne än på den erfarne sjöfararen. Om hon trodde att ön var ofarlig så var den det. Han tog ändå med

sig sitt svärd men det var mer för att han inte ville skiljas från det än för att han trodde att han skulle behöva det.

Med vinden genom håret rusade de uppåt stranden och in i skogen. Så befriande det var att kunna springa så långt man ville. På de trånga skeppen hade de ju knappt haft utrymme att röra sig men här fanns det inget som hindrade dem. Den vinter som så länge hållit Cindarell i sitt frusna järngrepp hade antingen lämnat ön eller aldrig ens varit här. Friskt grönt gräs spirade under deras fötter, vinden susade genom lummiiga trädkronor och syrsor spelade i buskagen. Alla deras bekymmer och prövningar var som bortblåsta.

Plötsligt slog Ale i något hårt med foten och föll handlöst till marken. Minn var just då steget före men stannade tvärt när hon hörde hans fall.

”Vad hände?” utbrast hon.

”Jag snubblade på något”, muttrade Ale och gned sig om den ömmande foten. ”Det var en stor sten. Jag såg den inte i det höga gräset.”

Minn tog ett steg mot honom men blev plötsligt stående och såg sig förvånat omkring.

”Jag fick en sådan konstig känsla”, viskade hon. ”Vad är det här för en glänta egentligen?”

Nu var det Ales tur att förvånat se sig omkring.

”Vad då för glänta?” frågade han. ”Här är ju träd överallt.”

”Ja, men träden här är av ett annat slag. Det är som om de inte hörde hemma här. Säg, vad var det för sten du snubblade på egentligen?”

Ale gav henne ett frågande ögonkast men undersökte stenen närmare. Den var inte större än ett människohuvud och låg delvis under jorden, omgiven av högt gräs och täckt av mossa. Det var inte så konstigt att han inte hade sett den.

”En vanlig rund sten...” började han men stelnade sedan till.

Vad var det där bredvid? Det såg ut som en sten till. Och bortom den? Ännu en. Smärtan i foten var med ens försvunnen och nyfikenheten drog honom från sten till sten. De var alla helt vanliga stenar men ungefär lika stora och på samma avstånd från varandra. Snart hade han följt dem i en hundra steg vid ring och tillbaka till den första stenen igen. Några andra stenar än dem hade han inte sett till, vare sig innanför eller utanför ringen.

Hur hade den ringen uppstått? Hade någon lagt stenarna så, ett djur eller kanske rent av en människa? Men de såg ju att ha legat där så länge. Ringen hade gått runt Minn och hon stod ännu kvar mitt i den och såg sig hänfört om.

”De är verkligen inte härifrån”, mumlade hon. ”Kan de ha kommit över haven? Som vi?”

Ale kunde fortfarande inte se någon skillnad mellan de olika träden men däremot fångade hans nu vaksamma ögon någonting annat i ringen. Bakom Minn såg marken något upp-

höjd ut och som av ett infall gick han dit och började gräva där med sina bara händer.

”Det ligger en sten här också!” utbrast han. ”Men den är inte som de andra, det här är en stor, platt sten. Hjälp mig att resa den.”

Med förenade krafter lyckades de bända upp den väldiga stenen ur marken. Det var en avlång sten med ojämna kanter men det rådde inget tvivel om att den huggits till av människohänder. Vem hade huggit den och varför?

Ale kände försiktigt på den skrovliga ytan och beröringen fick hans fingrar att färgas svarta.

”Sotflagor”, konstaterade han och vände åter sin uppmärksamhet mot marken där stenen legat.

Jorden såg svartare ut där än i resten av gläntan. Kunde hela ringen ha sett likadan en gång i tiden? Medan väder och vind hade förändrat den omgivande marken så hade den här jorden legat skyddad så länge den täckts av stenen. Hur länge kunde stenen ha legat så? Flera år eller rent av sekler?

”Det finns ett lager av sot i marken, som om någonting har brunnit här”, fortsatte han. ”Kan marken ha svetts för länge sedan? Kan det ha gett upphov till den där gläntan du pratar om?”

”Ur liv skapas liv”, citerade Minn tyst. ”De gamla träden brändes och lämnade plats åt de nya träden från bortom haven.”

”Hur kan träd komma över haven?”

”Träden sprider sina frön och nötter med vinden. Djur och människor för dem med sig vidare. När de slutligen faller till jorden och slår rot kan de befinna sig långt hemifrån.”

”Men varifrån kommer de här träden då?”

”Se”, löd Minns korta svar och hon pekade på den del av stenen varifrån Ales hand avlägsnat sotet. Trots den smutsiga och skrovliga ytan framträdde klart och tydligt ett par ristade runor. Den första runan bestod av ett streck som delade upp sig i två och det andra bestod av två korsade streck. Ale hade aldrig sett något liknande men just dessa runor kändes ändå bekanta på något sätt.

”Vad betyder de?” viskade han medan fler runor långsamt framträdde under Minns gnuggande händer.

”Jag kan inte tyda runor”, svarade hon, ”men ett vet jag och det är att varken alver eller dvärgar använder dem. Dessa runor kan bara ha ristats av människor.”

”Vi måste genast visa det här för de andra”, sade Ale andlöst. ”Cindahrind kan säkert tyda runorna.”

Inom kort stod de alla samlade i det som en gång varit en glänta – Cindahrind, Bahran, Ale och Minn vid den resta stenen och resten av besättningarna på respektfullt avstånd. Ingen hade lämnats kvar vid skeppen, ryktet om Ales och Minns upptäckt hade spridit sig som en löpeld bland männen och Bahran hade helt enkelt inte haft hjärta att lämna någon kvar.

”Nå, gamle man?” frågade Bahran medan Cindahrind varsammt lät händerna löpa över stenens yta och känna runorna under sina gamla fingrar. Ju mer hans händer läste, desto mer fylldes hans tomma ögon med tårar.

”I sanning”, snyftade han. ”Dessa runor är verkligen ristade av människor. Prisa Cindar, han har belönat vår tålmodiga väntan med ett tecken. Det finns verkligen människor bortom Västerhavet.”

”Hur vet vi att det är män från väster som rest stenen och inte några andra? Hur vet vi ens att det är vårt eget folk som har varit här?”

Men allfadern log bara milt till svar.

”Varför skulle Cindar annars ge oss detta tecken? Det är tro och inte vetande som har fört oss ända hit och det är tro som ska föra oss vidare.”

”Vad betyder runorna?” viskade Minn vördnadsfullt.

”Runorna berättar om flera *ting* som ska ha ägt rum på denna plats, ett gammalt ord för rådslag. Måhända diskuterade de okända stenristarna huruvida de skulle fortsätta sin färd, precis som vi i detta nu. Men vad som är än mer intressant är hur de mätte sin tid. Det första tinget är daterat det tredje året av en flykt och det sista det fjärde året. De var alltså på flykt från något till något. Sannerligen, säger jag er, dessa ord kan bara ha ristats av våra förfäder under sin flykt från Cinda mot Cindarell.”

En vördnadsfull tystnad sänkte sig över ringen. Hade deras förfäder verkligen kommit den här vägen? Trampade de verk-

ligen samma jord som de? Sex sekler talade till dem genom stenens ord och ingen vågade avbryta dem. Endast Bahran förblev tvivlande.

”Tro är en sak och vetande en annan. Vilka som de där runorna än har ristats av så hjälper de oss inte att finna vare sig Cinda eller de andra stammarna. Vi känner vägen tillbaka men vägen framåt ännu okänd för oss. Havet har tagit en tribut stor nog som det är redan och utan vetskap är jag ovillig att avstå ännu mer till henne.”

”Cindar har redan givit oss detta tecken. Han kommer att ge oss fler om så tarvas”, svarade Cindahrind övertygat.

Kaptenen suckade och slog ut med armarna.

”Nåväl”, sade han och vände sig till sina män. ”Utse de två mest vildmarkskunniga ur varje pass”, kommenderade han. ”Sök igenom ön efter spår av människor och rapportera omedelbart era fynd till mig. Ni andra återgår till era uppgifter. Om vi så finner Cindar själv på ön så hjälper det oss inte om vi inte först ser till att kunna återuppta vår resa. Uttryckte jag mig oklart? Då så, dröj inte kvar här utan verkställ!”

Det var många unga matrosar som ville ta sig an uppgiften att söka efter spår men till slut försvann i alla fall sex par spejare i alla riktningar. Bahran ledde Cindahrind tillbaka till skeppen medan Ale och Minn dröjde sig kvar i gläntan en stund.

Medan Minn tycktes mest vara intresserad av stenens runor så kunde Ale inte få nog av att ta till sig det som marken hade att säga. Hur gamla och beständiga stenens ord än var

så var de fortfarande samma ord som när de hade ristats för så länge sedan. Marken däremot kunde berätta så mycket mer för den som hade förmågan att förstå den.

En ring av stenar och ett tunt lager sot i marken hade berättat om en forntida mötesplats, om ett möte mellan människor som han och Minn men för mycket länge sedan. Hur hade de sett ut? Hur hade deras tankar gått och hur hade deras ord fallit? Vad hade egentligen varit syftet med deras ting?

Så många frågor men så få svar. Han lät den mörka jorden silas genom fingrarna. Han hade lärt sig mycket av dem han mött under sina äventyr. Hur mycket mer hade inte krigaren Legim eller spejaren Bard kunnat berätta om marken? Hur mycket mer hade inte dvärgen Orim kunnat berätta om stenarna? Nu kunde han bara låta fantasin spinna vidare där hans egen kunskaps lösa trådar tog slut.

Ale sökte föreställa sig hur männen från det förflutna måste ha känt sig. Om de garvade sjömännen från Cindarell fått utstå så många vedermödor för att komma hit, vad måste inte då de okända flyktingarna från Västerhavet ha fått utstå? Tagna och utmattade av den långa resan över havet men stolta och högresta måste de ha klivit i land. Likt Bahrans män måste de ha sökt förnödenheter och virke. Kanske ansågs denna plats ha det bästa virket, kanske ansågs den bäst lämpad för deras ting? Hur som helst så fällde de träden, svedde marken och omgärdade den med stenar. Här samlades de sedan för att dryfta vad som varit och vad som väntade dem.

Mer än så kunde inte jorden berätta för Ale. Ack, om ändå ekona av deras röster eller spåren av deras fötter ännu varit

kvar. Hur mycket mer hade han då inte fått veta? Nu kunde han bara konstatera att människor varit här, kanske deras förfäder, men att de också försvunnit igen utan att lämna någon av de sina efter sig.

Ale skulle just till att resa sig då han plötsligt kände någonting hårt under sina händer. Han borstade försiktigt undan jorden varvid ett grönskimrande föremål framträdde. Först trodde han att det bara var en sten men när han lyfte upp den insåg att det var ett stycke ojämnt formad metall. Det påminde honom om de järnbitar som brukade bli över efter dagens arbete när han var smedslärling. Med ett snett leende mindes han hur han alltid fick fler och större bitar över än de andra lärlingarna.

Men det här var inte järn. Den kändes lika hård och klingade likadant men dess grönskimrande färg var något han aldrig sett förut. Nyfiket grävde han vidare i jorden efter fler bitar men i stället för metall nådde hans fingrar någonting annat. Det kändes som lera men den var så porös att den smulades sönder av hans blotta beröring.

”Titta här”, sade Minn, som först nu lyckats slita sig från stenen, men hon tystnade när hon såg hur Ale grävde i marken. ”Vad gör du för något?”

”Hjälp mig att skyffla undan jorden”, bad Ale. ”Jag tror att det ligger någonting viktigt begravt här.”

De hade inga verktyg men jorden var tillräckligt lös för att de skulle kunna få undan den. Med gemensamma ansträngningar frilade de så någonting som såg ut som en smal ränna

av svartnad lera. När de följde rännan upptäckte de att den delade sig i två rännor lika smala som den första.

”Vad är det här för någonting?” undrade Minn. ”Har den använts till att leda vatten?”

Men Ale skakade bara på huvudet. Det här var någonting han sett förut.

”Jag tror att de har gjutit något här. Men vad och varför?” Minns ansikte sken upp.

”Jag vet”, sade hon och pekade på runstenen. ”Titta!”

Ale följde hennes finger och såg att hon gnidit bort sot från stenens bas. Där framträdde nu fler ristningar men inte enbart runor utan också någonting annat. Det var två långa horisontella streck, det nedre något längre än det övre, vars ändar förbands av två korta diagonala streck så att de bildade en figur. Ovanför figuren hade en rad av runor ristats, likadana som de som stått att läsa högre upp på stenen. Där var åter igen de två korsade strecken och de följdes av ett par tvådelade streck och därefter ytterligare ett par korsade streck. Under figuren, från stenens ena ände till den andra, var ett sicksackmönster ristat.

”En karta?” utbrast Ale förbluffat.

Minn nickade.

”De har avbildat havet och ön. Kryssen måste symbolisera varifrån de kom och varifrån de sedan fortsatte. Klykorna måste på något sätt ange riktningen.”

”Kan det vara trädglykor som avses? Men det finns ju hur många träd som helst på ön.”

Minn skakade på huvudet och pekade på den lerform de frilagt.

”Nej, det är inte riktiga träd. De har gjutit vägvisare i form av träd. Se, runristningarna ser likadana ut som rännorna i marken. Om vi bara kunde hitta dem...”

Ale spärrade upp ögonen.

”Jag vet var de finns”, flämtade han.

13. Nideld

”Bränt barn skyr elden men bränd man hämnas på den”

Gammalt cindariskt ordspråk

I gryningen följande dag syntes fyra skepnader kämpa sig upp för öns berg. Främst bland dem var en rakryggad man med väderbitet ansikte och tjockt, mörkt hår som fladdrade i vinden. På hans muskulösa arm stödde sig en böjd åldring som med sin bleka hy och sitt stripiga vita hår var hans raka motsats. Åldringen trevade sig fram och varje steg tycktes plåga honom men likväl vägrade han att stanna upp och vila. Bakom dem gick en ung man och en ung kvinna. Av deras ansiktsuttryck att döma var de lika ivriga som sina följeslagare men respekten bjöd dem ändå att hålla sig i bakgrunden.

”Vad ser era ögon?” frågade Cindahrind för de visste inte vilken gång i ordningen.

”Än har vi inte nått toppen, gamle man”, svarade Bahran lika vördnadsfullt som de tidigare gångerna. ”Men snart är vi där.”

De fortsatte sin mödosamma klättring. Inom kort öppnade skogen upp sig och de fann sig stående på en öppen bergsplatå. En frisk vind bjöd dem svalka och de kunde nu se bortom bergskränet och ut över det vida havet på andra sidan ön. Gryningssolens strålar speglade sig i de glittrande vågorna och långt därute vittnade en och annan vattenkaskad om de valar som dväljdes i det stora blå. En tystnad lade sig över gruppen men det var inte utsikten, hur storslagen den än var, som var upphov till denna tystnad.

”Varför tystnar ni?” krävde Cihrend att få veta. Han andades tungt, lika mycket av ansträngning som av upphetsning. ”Vad ser era ögon?”

”Vi ser...” svarade Bahran hänfört dröjande, ”vi ser ett tecken till oss, ett tecken från Cindar. Vi ser två triaker stolt resa sig på bergets topp.”

De såg verkligen ut som triaker. Den nedre armen på var och en av dem var fast förankrad i marken medan de två övre sträcktes ut och upp mot himlen. I Cindarells kyrkor hade denna heliga symbol framställts som Cindar själv som hälsat sina barn men från havet hade de sett ut som kala, grönskimrande träd.

Långsamt och värdigt gick de fram mot den närmaste av triakerna. Med de blinda ögonen fulla av tårar lät Cindahrind sina darrande händer löpa längs de tre armarna, kysste vördnadsfullt den gröna metallen och utgöt sig i snyftande tacksägelser och prisanden av Cindars godhet. Det dröjde länge innan någon vågade avbryta honom.

”Varför är de gröna?” kunde Ale till slut inte låta bli att fråga.

”De är smidda i en uråldrig metall”, svarade Bahran. ”Förr i tiden var det hårda järnet okänt och människorna smidde i stället sina vapen och verktyg i en legering av koppar och tenn. Brons kallade de sin gyllene metall och ehuru den också var hård så kunde den inte jämföras med järn. När dessa triaker restes måste de också ha varit gyllene men väder och vind har fått dem att förlora sin lyster och anta denna gröna ton i stället. Likväl har de stått här i alla dessa år och väntat på oss.”

”Så då restes de verkligen av våra vårt folk?”

”Ja, men det är Cindar själv som talar genom dem, genom sina egna symboler. Så är alltså vår väg utstakad.”

”Då tror också du, min son?” frågade Cindahrind.

”Jag medger bara att dessa måste ha rests av vårt eget folk”, genmålde Bahran. ”Vi kan fortfarande inte vara säkra på att det är män från Cinda som rest stenen. Det kan ha varit några från Cindarell som kommit senare. Vi är kanske inte de första som söker vårt urhem.”

”Vare sig de kom från öster eller väster så är de också Cindars barn och det är vårt kall att finna dem”, invände allfadern.

Bahran nickade motvilligt.

”Vad betyder de?” undrade Minn. ”Du sa att de stakade ut vår väg.”

Som svar pekade Bahran mot den andra triaken, den som vette åt öster. I detsamma kastade den uppåtgående solen sina strålar genom triakens klyka och kom den att likna ett skinnande ansikte. För ett ögonblick kände de alla en närvaro som av någonting stort och allsmäktigt. Kaptenen tecknade gudfruktigt Cindars heliga triak, en handling som Minn inte kunde påminna sig ha sett honom utföra någon gång tidigare.

”Triakerna visar färdriktningar. Den som är vänd mot den uppåtgående solen visar vägen till vårt fädernesland. Den som är vänd åt motsatta hållet visar den väg jag måste fortsätta.”

”Den visar alltså vägen till Cinda?” undrade Ale hänfört.
”Och till de försvunna folken?”

”Den visar vägen till Cinda”, bekräftade Bahran. ”Men vi vet inte om våra fränder ännu finns där. Bara på Cinda kan den frågan få ett svar.”

”Vad menar du förresten med att *du* ska fortsätta?” frågade Minn, som först nu reflekterade över sjöfararens ordval. ”Vi reser väl till Cinda allesamman?”

”Jag har redan lett en tredjedel av mina män i döden”, svarade Bahran. ”Jag kan inte tvinga resten av min besättning samma väg. Den här ön har gett oss hopp både i form av dessa tecken och i form av timmer och proviant. De som vill följa mig av fri vilja må göra så men ingen skugga ska heller falla över dem som väljer att återvända hem.”

”Vi följer dig!” protesterade Ale indignerat. ”Inte sant?” Både Minn och Cindahrind nickade som svar.

”Betänk era svar. Ni är ännu unga. Ännu väntar er många rika år. Själv är jag gammal och kan inte få ro förrän jag uppfyllt denna plikt.”

Minn undrade än en gång vad det var för plikt som gjorde att denne man inte räddes döden men bevarade frågan i sitt hjärta.

”Du ska inte behöva gå ensam”, svarade hon bara. ”Du hjälpte oss att utföra vår plikt. Nu vill vi göra detsamma för dig.”

Bahran nickade eftertänksamt.

”Begrunda frågan till i morgon. Ger ni mig samma svar då så ska ni få följa med. Det kommer hur som helst att kännas gott att inte behöva gå ensam.”

De dröjde sig kvar ännu en stund, gripna av stundens allvar och hänförda av närheten till sin gud. Under tiden fortsatte solen sin långsamma färd över himlen och den hade nästan nått toppen innan de åter satte sig i rörelse. Men än hade ön överraskningar i beredskap åt dem.

Det var Ale som upptäckte det först. Mellan de två triaker-na var det någonting som skimrade i solens ljus och det var med ett grönaktigt skimmer. De gick fram dit och fann en stor stenplatta liggandes på marken. Den bar likadana ristningar som stenen i gläntan och Ale kände åter igen de kryssformade och klykformade runorna. Skillnaden var att dessa var djupare och hade fyllts med samma gröna metall som triakerna smitts av.

Cindahrind fick hjälp att knäfalla vid stenen och använda sina fingrar för att läsa de ålderdomliga orden. Sålunda talade forntiden än en gång till dem genom deras förfäders runor.

*Förgät mig fader min
att dröjt har graven din
Men förr skall jorden rämna
än kött och blod jag lämna
I Nidelds grymma värld
dock hämnas skall ditt svärd
Den dag jag åter vänder
till våra arma fränder*

Denna sten ristades av...

Allfadern tystnade med ens tvärt och det bleka ansiktet förlorade det sista av sin lilla färg.

”Varför slutar du?” frågade Bahran skarpt.

Cindahrind var tvungen att ta ett djupt andetag innan han förmådde fortsätta.

”Det är vår store konung som talar genom stenen”, flämtade han. ”Stenen pryds av hans egenhändigt ristade namn.”

”Seren den store?” utbrast Ale.

”Blott Seren”, svarade Cindahrind. ”Betänk att han fick sitt tillnamn först i Cindarell.”

”Menar du att Seren den stores fader vilar här?” frågade Bahran förundrat.

”Så talar stenen.”

”Då är det alltså våra förfäder från Cinda som rest runstenen och triakerna, då visar de verkligen vägen till vårt urhem.”

”Nu känner jag igen dem”, inföll plötsligt Ale. ”Runorna. Krysset måste motsvara de korsade klingorna på ätten Marks vapensköld. Klykan är inget annat än ätten Hovas vördade träd.

”Det är inte otänkbart”, svarade Bahran. ”Träden måste ha spelat en viktig roll för våra förfäder eftersom de valde

trädsymboler för att ange sin färdriktning. De korsade klingorna erinrar antagligen om strider de utkämpade innan de lämnade Cinda och om strider de förväntade sig vid sin ankomst till Cindarell. Det måste då ha fallit sig naturligt att infoga dessa symboler i vapensköldarna.”

Sjöfararen rätade på ryggen och vände åter blicken västerut.

”Seren den store lämnade Cindarell för att söka efter våra fränder. Han trodde alltså att de ännu fanns på Cinda och ämnade återvända dit en dag. Men Seren den store återvände aldrig. Vad annat kan vi då göra än att följa i hans fotspår och uppfylla hans sista önskan? Den sjöman är inte född som kan vända vår store konung ryggen. När besättningen får se denna sten kommer de att följa mig till siste man.

”Så ske alltså Cindars vilja”, sade Cindahrind och Bahran kunde inte annat än nicka instämmande.

”Så har jag kanske dömt dem alla till döden”, tillade han bistert för sig själv.

”Vad betyder resten av orden?” frågade Ale. ”Vad är Nideld för något?”

”Nid är ett gammalt ord för ond”, svarade Cindahrind. ”Våra legender omtalar hur Cinda härjades av eld och köld. Måhända dödades Seren den stores far av en sådan eld.”

De betygade den fallne kungafadern sin vördnad och anträdde så sin vandring tillbaka ned för berget. Ale var den siste att lämna graven och tycktes ha svårt att slita sig från den. Med ena handen på svärdfästet rörde han en sista gång vid

ett av stenens ord. Minn hade förstått tillräckligt av runorna för att förstå vilket ord det var. Ale hade heller inte tyckts övertygad av allfaderns förklaring om Seren den stores faders död. Vilka tankar hade ordet egentligen gett upphov till i hans huvud?

Ale ryckte emellertid bara oförstående på axlarna åt hennes fråga och skyndade efter de andra i stället. Minn kunde inte annat än bevara också denna gåta i sitt hjärta.

Bahran hade haft rätt i sin förutsägelse. När besättningen fick höra talas om deras upptäckt, med sina egna ögon se Cindars triaker och med sina egna händer vidröra Seren den stores faders grav så skingrades alla deras tankar på hemvändande. Mangrant anmälde de sig så som frivilliga att följa med, ja de rent av krävde att få följa med. Samma matrosar som en gång övervägt myteri för att få återvända gjorde nu nästan myteri för att få fortsätta. Förvisso återstod ännu en lång resa – av runstenens årtal att döma hade deras förfäder nått ön efter halva sin sjuåriga flykt och således färdats lika långt för att nå ön som de sedan hade kvar att färdas för att nå Cindarell. Nu när målet var känt var emellertid deras hjärtan betydligt lättare än när resan syntes tröslös och utan slut.

Inför sina män hade Bahran skinit av stolthet när han åhört deras hängivenhet och tapperhet och lovat dem att göra sitt yttersta för att den fortsatta färden skulle krönas med framgång. Emellertid hade han inte mer än vänt dem ryggen förrän det bekymrade uttrycket återvände till hans ansikte

och på hans läppar formades ofta de ödesdigra orden om att han dömt dem till döden.

Arbetet med att fylla förråden och reparera skeppen skred raskt framåt och snart var de åter redo att segla. Entusiasmen var om möjligt ännu större än vad den hade varit när de lämnade Cindarell och det skrattades och skämtades bland manskapet. I ljuset av en vacker gryningsol på en klarblå himmel satte de så segel och fartygen gled sakta ut ur bukten och ut på det öppna havet.

Bahran var åter på däck efter att länge ha hållit sig i sin hytt och andades begärligt in den friska havsluften.

”Kurs västerut!” beordrade han och med solen i ryggen lämnade de så bakom sig den sista viloplatsen för den man vars son sedermera skulle komma att bli Cindarells förste konung.

När Minn nu betraktade ön syntes den västra triaken tydligt mot morgonhimlen. Om några av Seren den stores fränder följt efter honom samma väg så borde de också ha sett triakerna och förstått deras innebörd. Ändå hade inga andra av de förlorade folken nått Cindarell. Hade de omkommit på vägen eller hade det inte ens lyckats dem att lämna Cinda? Och om inte deras förfäder hade lyckats, hur skulle då de själva lyckas?

Minn trodde sig börja förstå den luttrade sjöfararens växande misströstan. Deras uppdrag var sannerligen svårt. Kanske hade det varit dömt att misslyckas från början? Likväl var det

deras enda hopp, det var det enda som Ale, Cindahrind och alla de andra förtvivlat klamrade sig fast vid. Men vad var det som drev Bahran vidare? Han hade färdats längre över havet än någon annan. Han om någon borde veta vad som väntade dem. Om han inte hade hopp om att finna Cinda och deras fränder, vad var det då som drev honom? De andras hopp? Eller ett helt annat hopp?

Vad hade Bahran tänkt göra om de nådde världens ände utan att ha funnit Cinda? Eller om de verkligen nådde Cinda bara för att finna att landet var sedan länge övergivet? Minn trodde inte att han hade tänkt återvända. Men vad hade han i så fall tänkt söka vidare och vad hade han tänkt söka efter?

Med ens slogs Minn av tanken att det kanske hade varit hans syfte från första början, att låta de andra återvända hem och söka vidare på egen hand efter ett eget mål. Hon avfärdade emellertid snabbt den tanken. Vad skulle det kunna vara för mål och varför höll han det i så fall för sig själv. Hon kände honom tillräckligt bra för att veta att han var lika mån om Cindarells väl som någon annan. Å andra sidan hade hon trott sig känna Legim väl. Ändå hade den gamle krigaren visat sig ha andra sidor som kommit till ytan först efter hans död. Kunde också Bahran hysa dunkla hemligheter?

Hennes funderingar avbröts plötsligt av ett bröländande ljud från havet. Hon ryckte till och tittade ditåt.

”Oroa sig inte, fröken”, hördes Bahrans lugnande röst. ”Det är valarna som stämmer upp sin klagolåt igen. Vi hörde dem på väg in till ön också.”

”Lät de likadant då?” undrade Minn. ”Jag tycker mig ana andra toner den här gången.”

”Du känner inte havet”, skrockade kaptenen. ”Dess djup är lika rika som skogarna och bergen på land. Hur skulle då en vals sång kunna vara lik en annans?”

Minn nickade undergivet och vände åter uppmärksamheten mot havet. Likväl kunde inte förklaringen övertyga henne. Detta må vara andra valar men deras sång lät inte lika sorgsen utan snarare... upprörd. Varför?”

”De har ingenting att klaga över”, fortsatte Bahran. ”I sinom tid upptäcker de att deras frände återbördats till dem.” Han sög eftertänksamt på sin pipa. ”Nej, *de* har ingenting att klaga över.”

14. Djupets fasa

”Djupt under havens svarta vann
så djupt att mörkret solen släcker
Där stilla drömlöst sover HAN
ve den arme som honom väcker”

Okänd diktare

Skeppen stävade vidare över havet men bortsett från valarnas ihärdiga sånger var det inte mycket som bröt färdens leda. Såväl himmel som horisont var lika tomma som tidigare och den ena händelselösa dagen lades till den andra. Besättningarna var dock vid fortsatt gott mod, med fulla magar och torra kläder var det lättare att fördrå med tristess, och matroserna fördrev tiden med spel och historieberättande.

Ale däremot hade svårare att tygla sin otålighet. Redan när Cindarell försvunnit ur sikte hade skeppet syntts honom för trångt och han hade vankat av och an på däck i en fåfång förhoppning om att de skulle komma snabbare fram. Men efter

upptäckterna på ön hade hans otålighet växt sig ännu större. Ibland greps han av en lust att bara kasta sig i havet och simma, inte för att det skulle vara till någon hjälp men för att han åtminstone skulle känna att han själv gjorde något för att komma närmare målet. En gång när han hade varit på särdeles dåligt humör och svurit för sig själv hade han plötsligt upptäckt att han utan att tänka på det ränt sitt svärd djupt in i relingen.

Cindahrind hade sedan länge förlorat sig i sina skrifter, Bahran gruvade sig för sin besättning och Minn hade inte varit sig riktigt lik sedan händelserna med narvalen. Höll han också på att bli tokig nu?

I sina svåraste stunder brukade han klättra upp i en av masterna för att få vara i fred med sig själv och sina tankar. När han satt där och kände hur havsluften fyllde hans inre var det som om allt det onda för ett ögonblick blåste bort. Då brukade han ta fram sitt svärd och begrunda det. Det kändes som om det var hans enda fasta punkt i tillvaron just nu, den enda klippa i det väldiga hav de seglade på som han kunde klamra

sig fast vid. Han visste inte vart han var på väg men så länge svärdet var med honom så var han förvissad om att han skulle klara sig.

Det var egentligen inget märkvärdigt svärd. Dess blad var snarare kortare och kraftigare än många andra blad och dess hjalt inte alls lika ornamenterat som annars brukligt var bland de cindariska adelsmännens vapen. Ett märkligt men välsmitt svärd hade dvärgen Orim kallat det och det var ändå den bästa komplimang det fått. Många andra hade avfärdat det som ett klumpigt vapen och såväl baron Ragnvald som greve Gyls hade erbjudit honom bättre svärd. Men Ale hade vägrat lämna ifrån sig sitt svärd. Detta var hans svärd, givet till honom av Legim Järnklinga.

Med ett leende hade Ale erinrat sig första gången han försökt röra vid svärdet. Legim hade då varnat honom för att det var för skarpt för honom. Ändå hade han till slut skänkt honom svärdet. Han hade skänkt honom det på det att svärdet skulle utföra stordåd i Ales hand. Svärdet hade talat till honom, så hade krigarens ord fallit, precis som stenen hade talat till dem på ön. Vilka stordåd hade svärdet talat om? Samma stordåd som stenen förutspått? Hade svärdet i så fall lyssnat på stenen? Var det lika ivrigt att komma fram som Ale, för att äntligen få utföra sitt stordåd?

Vid sådana stunder hade svärdet känts varmt i Ales hand, som om dess döda metall pulserat av liv, som om det längtat efter att få ta liv. Det hade förvisso fått smaka blod i Ales hand. Den förrädiske munken Triotor hade varit den förste att falla för det och otaliga svartfolk hade också fått känna på

dess egg. Men var detta de stordåd som svärdet hade väntat på? Ale trodde inte det. Sedan de lämnat ön kändes det emellertid som om avståndet mellan stordådet och svärdet nu närmade sig. Kanske var det därför som både han och svärdet höll på att förgås av otålighet.

Ale stoppade ned svärdet i sin skida igen, som så många gånger förr, men den här gången hejdade han sig plötsligt. Av någon anledning hade han kommit att tänka på sina frågor till Legim den där kvällen utanför Gylde när han första gången försökte röra vid svärdet. Han hade frågat hur många män och drakar Legim hade dräpt med det. Hans frågor hade varit ett barns men de hade fått Legim att se äldre ut. Han hade dystert sagt något om att en mans storhet inte består i hur många andra män han dräper och att drakar är mäns baner snarare än tvärtom. Men han hade aldrig svarat på Ales fråga.

Med en suck lät så Ale svärdet få återvända till sin skida igen. Det svaret skulle han inte få heller nu. Han skulle just till att klättra ned från masten igen då en märklig känsla kom över honom och han såg sig oroligt om.

Det var tyst och rofyllt och havet låg lugnt ut. Från den molnfria himlen kunde solen nästan spegla sig i det stilla vattnet. Ändå fick Ale en gnagande känsla av att någonting inte var som det skulle. Vad kunde det vara? Han fortsatte att kasta blickar ut över havet. Då såg han det.

En bit ut, strax bakom Hviska, syntes egendomliga cirkelrörelser i vattnet. Först var det inte mer än ett par ringar, som om en liten fisk dykt upp och sedan ned igen. Men så växte

de sig större och följdes av än fler ringar. Om de fortsatte att växa så skulle de snart komma att omsluta hela systemskeppets skrov.

På det väntade han dock inte. Så fort han bara kunde klättrade han ned från masten och rusade bort mot rodret. På vägen mötte han Minn men inte ens hennes bleka ansikte och oroliga blick förmådde honom att stanna. Däremot hörde han hennes ord efter sig.

”De har tystnat”, sade hon. ”Valarna är tysta. Som om de försvunnit.”

Kaptenen stod vid rodret och tycktes inte ha märkt något.

”Bahran!” ropade Ale och gestikulerade vilt. ”Det är någonting i vattnet! Där ute!”

Bahran hade inte mer än kastat en blick åt det hållet förrän hans ansikte förvreds av fasa.

”Vad är det för något?” undrade Cindahrind, som stod vid hans sida.

”Djupets fasa”, fick kaptenen fram med möda. ”Jag trodde att vi hade lämnat honom bakom oss.”

”Men vad är det för något egentligen?” frågade Ale.

Bahran svarade emellertid inte på hans fråga. I stället ropade han ut befallningar till sin besättning.

”Alle man till vapen!” skrek han. ”Djupets fasa är över oss! Kämpa med all den styrka ni kan uppbåda, annars är det ute med oss allesamman!” Sedan vände han sig till allfadern.

”Och du, gudsmän, be till din gud. Snart kommer vi alla att möta honom.”

Besättningen hade knappt hunnit ta till sig den oväntade befallningen förrän de alla blev varse vad det var för fasa som hotade dem ur djupen. Alldeles intill Hviskas vattenlinje bröts den tidigare så lugna ytan plötsligt av en väldig vattenkaskad som sträckte sig högt över systemskeppets master. Men det var inte det som var det skrämmande, det var det som kom efteråt.

Ur den glittrande skummande kaskaden lösgjorde sig någonting vidunderligt, någonting bortom deras värsta mar-drömmar. Först trodde Ale att det var en orm av något slag. Dess långsmala kropp och glänsande svarta skinn förde oneligen tankarna till de vattensnokar han fångat som liten för att skrämma flickor med. Det var bara det att den här var så mycket större.

Sedan såg han sugskålarna. Likt ett pärlband sträckte de ut sig längs varelsens kropp, ända upp till dess spetsiga främre del. Ormen hade redan nått över relingen och fortsatte att sträcka sig upp ur vattnet, till synes utan ände. Ju mer som dök upp av den, desto kraftigare blev den och snart var den mer omfattande än den största ek. Sedan föll den över den arma Hviska.

Ombord på fartyget hade besättningen först rusat till men sedan förskräckt backat undan när den fasansfulla synen uppenbarade sig. En modig man försökte egga dem till motstånd men hans mod gjorde honom bara till det första offret när den väldiga kroppen föll över honom och krossade ho-

nom under sig. Den föll med sådan tyngd att däcket splittrades och hela fartyget krängde till.

Innan någon på Hviska hunnit reagera hade ormens främre del slingrat sig vidare, över den bortre relingen och ned i vattnet igen. Men resten av kroppen låg kvar på däck och av dess ände syntes ännu ingenting till. Fartyget fann sig därmed fasthållet, som av en väldig arm utan slut. Då dök två nya ormar upp.

Först nu insåg Ale att det inte var ormar som slingrade sig om den hjälplösa Hviska. Det var tentakler. Men vad för slags vidunder hade sådana enorma tentakler? Och om detta bara var tentaklerna, hur såg då resten av varelsen ut?

Vad det än var som dolde sig i djupet så försökte det nu dra ned Hviska till sig. Ombord det dödsdömda fartyget insåg besättningsmännen också det och med förtvivlat mod började de hugga och hacka de slingrande tentaklerna med vad vapen och tillhyggen de hade.

På Alatea kunde besättningen bara maktlöst bevittna deras kamp. Några försökte avfyra sina projektilvapen men de få pilar som träffade sina mål tycktes inte bekomma monstret. Ale kände sig lika oförmögen som alla andra och kastade en undrande blick på Bahran. Kaptenen stod vid relingen med en huggare i ena handen och en båtshake i den andra men gjorde ingen ansats att undsätta systerfartyget. Vad väntade han på?

Plötsligt bröt ytterligare två tentakler vattenytan, alldeles intill deras eget skepp, och de sökte sig mot dem såsom de andra tentaklerna sökt sig mot Hviska.

”Hur många av dem finns det?” utbrast Ale.

”Det finns bara en”, svarade Bahran bistert. ”Hugg för allt ni är värda! Låt den inte få grepp om fartyget!”

Det kunde inte vara möjligt. Det var ju minst trettio fot bort till Hviska. Hur kunde någonting vara så stort, så enormt?”

Den första av tentaklerna föll över deras däck och Alatea kändes som ett nötskal i dess väldiga grepp. Utan att tänka drog Ale sitt svärd och körde in det djupt i den främmande, mjuka kroppen, till synes utan att möta något motstånd. Aldrig förr hade han väl sett sitt svärd tränga in i något ända upp till hjaltet. Ändå kändes det som om han inte gjorde någon skada, som om köttet bara vek undan från eggen.

”Ge inte upp!” manade Bahran på sina mannar. ”Hacka den i småbitar!”

Ale bytte grepp och utdelade ett svepande hugg i stället. Den här gången lossnade faktiskt ett dallrande stycke kött och han kände det som om en ryckning genomför tentakeln. Hans hugg gick inte besättningsmännen spårlöst förbi och fler och fler tog nu mod till sig och anslöt. Snart trängdes ett dussin av dem kring tentakeln och den slingrade sig våldsamt under deras förtvivlade hugg. Till och med Minn stod bland dem och i hennes hand blixtrade Elvinas silversvärd om och om igen.

För ett ögonblick blev Ale nästan rädd när han såg henne. Hennes ögon blixtrade och hennes ansikte och hår var fläckat av varelsens mörka och kletiga blod. Men hon högg med samma frenesi som männen runt omkring henne, om inte rent av med mer, trots att de var huvudet högre än henne. Ett sådant raseri hade han aldrig förr sett hos henne.

Men det fanns ingen tid att tänka närmare på det. Framför Ale var nu tentakelns skinn så uppfläkt att dess köttiga gråsvarta inre blottades. Han höll tillbaka en kväljning, bytte grepp igen och högg så hårt han kunde tvärs över tentakeln. Svärdet stannade inte förrän det nådde däckets under och den väldiga tentakeln var delad i två. Dess främre del drogs tillbaka ned under vattnet medan den yttersta spetsen blev kvar på däck. Den ryckte så våldsamt att ett par av matroserna slogs omkull men till slut lyckades de med förenade krafter vräka den överbord.

I detsamma hördes ett ångestfyllt skrik från Hviska. De måste också ha lyckats hugga av en tentakel ty en blodig stump slog ilsket av och an mot vattenytan. Men det var inte därifrån skriket hade kommit, det var från en mindre tentakel som sträckte sig upp ur vattnet mellan de båda skeppen.

Till sin fasa såg Ale att tentakeln var slingrad runt något. Det var Hviskas kapten som satt fast som i ett skruvstöd i monstrets grepp. Med förtvivlans mod stötte han om och om in sitt spjut i tentakeln men utan att göra någon skada. Plötsligt snärtade den till och den arme kaptenen sjönk med ens ihop, lika slapp som en trasdocka. Spjutet slungades ur hans hand men i stället för att nå sitt mål landade det på Alateas

däck, där det rullade fram till Bahrans fötter och blev liggande. Åsynen av det fick hans armar att falla till sidorna och både huggare och båtshake föll ur hans händer.

”De behöll det”, viskade han. ”De behöll det och dömde oss alla till döden.”

Framför hans fötter låg ett manslångt, spiralformat horn.

Skepparen var så tagen av synen att han inte upptäckte hur en annan liten tentakel sträckte sig mot honom.

”Se upp!” skrek Ale och rusade till hans sida.

Med ett kraftfullt hugg avvärjde han monstrets framstöt men inte bättre än att han blottade sig när tentakeln oväntat och blixtnabbt snärtade tillbaka mot honom. Han slogs till däckets och svärdet föll ur hans hand. Han måste ha tuppatt av ty det nästa han mindes var hur han plötsligt befann sig i luften, ovanför Alateas däck.

Han var fortfarande vimmelkantig av smällen och av någon anledning kunde han inte få luft. Det var som om någonting trycktes mot hans bröst och hindrade honom att andas men han kunde inte se vad. Däremot kunde han höra hur Minn ropade någonstans.

”Hjälp honom, Bahran! Jag kan inte! Hjälp honom!”

Ale började långsamt inse att han själv befann sig i samma situation som den olycksalige kaptenen före honom. Tentakeln höll honom i ett hårt grepp och drog honom sakta bort från Alatea och mot... Synen fick blodet i hans ådror att isa sig.

Vattnet mellan de båda fartygen sjönk undan i en väldig vattenvirvel och för ett ögonblick kunde han ana en gigantisk kropp nere i djupet, svart som den mörkaste natt. Den var nästan lika stor som de båda skeppen tillsammans och tycktes fylla allt vatten mellan dem. Det var från den kroppen alla tentakler stammade och mellan dem skymtade Ale två hornartade, taggiga käkar, som hotfullt rörde sig när han fördes närmare. Där var också någonting mer.

Ovanför munnen såg han ett rött sken. Det kom från en rund vattning fläck, stor som en damm, och i dess mitt fanns en mindre fläck så svart att den tycktes suga upp allt ljus omkring sig. Det var ett enormt och fasansfullt öga som stirrade på honom.

Synen varade bara ett ögonblick ty i detsamma for ett avlångt föremål in i hans synfält och borrhade sig djupt in i det monstruösa ögat.

”Försvinn tillbaka till ditt djup!” hördes Bahrans mäktiga stämma eka över vattnet.

En kraftig ryckning genomfor monstrets väldiga kropp och Ale kände det som om hans rygg skulle knäckas. Men så släppte greppet plötsligt och han kände hur han föll. Med en duns slog han åter i Alateas däck och monstrets hemska uppenbarelse ersattes av Minns lättade ansikte.

”Är... är det över?” viskade han.

”Det har bara börjat”, svarade Minn.

I detsamma krängde skeppet till våldsamt och Minn föll över Ale. Ögonblicket senare hördes ljudet av trä som knäck-

tes och Alateas råsegel for förbi deras huvuden. Om inte Minn hade fallit hade hon svepts med av den. Andra matrosar var inte lika lyckosamma och de som inte krossades till döds följde med masten över bord.

Skeppet hade nu kraftig slagsida med fören vänd mot vattnet och aktern vänd mot himlen. Med den ena handen om relingen och den andra om Minns midja lyckades Ale med möda resa sig upp. Han var fortfarande vimmelkantig men blev snabbt varse den katastrof som väntade dem.

Havsvidundret var ännu kvar och dess många armar piskade vattnet i våldsamt raseri. I en av armarna befann sig resterna av Alateas mast, blott träsplitter och segeltrasor. Det väldiga monstret måste ha ryckt tillbaka tentaklerna så kraftigt att masten hade knäckts som vore den en sticka och så när dragit med sig fartyget ned i djupet. Ändå hade de haft större tur än systemskeppet Hviska. Hennes mast hade stått emot påfrestningen men inte bättre än att hela fartyget vräcks över ända och hon tog nu in vatten i rasande fart. De arma besättningsmännen kämpade förtvivlat för att hålla huvudena ovan det skummande vattnet och var helt utlämnade åt det fasansfulla odjuret från djupen.

Emellertid hade monstret nu helt tappat intresset för sitt fällda byte. I stället drabbade all dess smärtsamma vrede Alatea. Ett halvt dussin svarta slemmiga lemmar slingrade sig runt hennes för och med hela sin tyngd sökte besten dra ned henne under ytan. Alla kunde nu se det blodröda öga som ilsket stirrade på dem och höra ljudet av hur bogsprötet maldes till flis i de kraftiga käkarna. En matros blev dess första offer

när han förlorade greppet och famlande och skrikande tumlade utför däck och in i den näbbliknande munnen. Det var bara en tidsfråga innan de alla skulle dela den arme mannens öde.

En kraftig stöt i Ales rygg hade så när fått honom att tappa greppet och bli näste man i vidundrets gap. Han vände sig om och såg hur en tunna höll på att lossna ur sin surrning. Minn hade vid det här laget gripit tag i hans bälte så Ale hade en hand ledig. Instinktivt försökte han därför dra åt surrningen så att inte tunnan skulle lossna och ta med dem i fallet.

”Låt bli!” skrek Minn i hans öra. ”Lossa den i stället. Det är vår enda chans.”

Ale vände sig förbryllat mot henne och än större blev hans förvåning när han såg att hon slitit loss en oljelanterna och nu kämpade för att få fyr på den.

”Tveka inte, gör som jag säger”, bönföll Minn och i samma ögonblick lyckades hon tända lanternan.

Hennes ord lät vansinniga i hans öron men när han mötte hennes blick fanns där bara allvar. Hon visste vad hon gjorde och han visste bättre än att misstro henne. Han tryckte sig därför så nära relingen han kunde och lossade på surrningen. Tunnan var tung och höll sig därför upprätt medan den gled förbi dem men så fort den välte skulle ingenting längre kunna hindra dess framfart. Minn hade emellertid någonting helt annat än att hindra den i åtanke.

Så fort tunnan kom inom räckhåll för henne så höjde hon lanternan över huvudet och med en kraft som han inte trodde hon var mäktig till krossade hon tunnans lock och körde in den nu brinnande lanternan i dess innanmäte. En eldslåga flammade upp ur tunnan och hon drog skrikande tillbaka sin brända hand. I detsamma var det som om all styrka lämnade Ales armar.

Var det åsynen av Minns skada som orsakade det eller var det smärtan från odjurets grepp som kom ikapp honom? Eller var det någonting annat? Hur det än var med den saken så började nu tunnan rulla utför däck och under dess flykt började den flamma upp. Likt ett brinnande eldklot föll den nu över monstret, krossades mot dess huvud och spred sitt rasande innehåll över det. Det var som om en flytande eld rann ut över vidundret och själva vattnet runt omkring den började brinna. Ur dess fruktansvärda gap utstöttes ett otäckt, gurglande läte och den slog fåfångt omkring sig för att försvara sig mot denne okände fiende, en fiende som den aldrig någonsin stött på i de djup den kom från.

Plötsligt återfick fartyget sin rätsida och de kvarvarande ombord kastades omkull på däck. När Ale tittade mot fören såg han att alla de armar som hållit Alatea i sin dödliga omfamning med ens var borta. Minn satt vid hans sida, blek och tagen men vid medvetande. Det gjorde dock ont i honom att se hur hon höll om sin brända vänstra hand. En bit bort såg han Bahran. Också hans ansikte hade förlorat sin färg men det var lika sammanbitet som alltid.

”Än är inte faran över!” röt han. ”Sätt de segel som återstår och ro för allt ni håller kärt. Vi måste bort härifrån.”

Ale skyndade fram till hans sida.

”Männen i vattnet då?” frågade han. ”Vi måste rädda dem först.”

Kaptenen gav honom en uttryckslös blick.

”Ingenting kan längre rädda dem. När *Kraken* försvinner tar hans virvel med sig hans offer i djupet. Vi kan bara rädda oss själva.”

Ale försökte protestera men så skymtade han någonting glittrande i den väderbitne mannens ögonvrå. Han höll i stället tyst och försökte utestänga de förtvivlade skriken från Hviskas besättning. Skriken fick snart sällskap av en vattenvirvels rasande dån men inte ens den kunde helt överrösta de ångestfyllda skriken. På Alatea kämpade nu varje man frenetiskt för att komma undan medan systerskeppet Hviska långsamt försvann under havsytan med sina män. Snart tystnade skriken men i Ales öron skulle de fortsätta att ringa under lång tid.

15. I dimma dold

”När dimman rullar in går den kloke inte ut, ty dimma är drakars andedräkt och där den drar fram följer svåra olyckor i dess spår.”

Gammalt cindariskt ordspråk

Dystra dagar följde på det ödesdigra mötet med *Kraken*. Ingen i besättningen kände sig hågad att ta sig något för och även om de skulle orka uppåda kraft därtill så var deras skepp inte längre sjödugligt. Alatea var lika hjälplöst som ett stycke drivved och kunde bara låta sig föras dit havets strömmar behagade föra henne. Det kunde dock inte undgå någon att varje timme förde dem allt längre bort från deras hemland och allt närmare det okända bortom horisonten i väster.

Minn var inte mindre håglös än någon annan men trots det hade hon ägnat all sin tid åt att se om de sårade sjömännens skador. Det var inte en enda bland dem som undgått blodvite eller blåmärken under den våldsamma kampen. Fäll-da master hade krossat lemmar, flygande träsplitter hade bor-

rat sig in i hud och de som hade haft oturen att fångas i *Krakens* grepp rosslade tungt och spottade blod.

På land hade få av dessa blesyrer varit allvarliga. Med torra lindor, mildrande salvor och stilla vila hade tiden kunnat hela de flesta av dem. Ute till havs var dock allt fuktigt och blött, de burkar och krukor som de tagit med sig var sedan länge tömda och skeppets ständigt rullande gång gav sjuklingarna ingen ro. Inte ens Minn hade förmått hålla livet kvar i några av dem och än fler lik lades till de många som redan kvarlämnats i deras spår.

Det blev inte bättre av att hon bara kunde arbeta med sin högra hand. Den vänstra värkte ännu under sina tjocka lindor och hon fruktade att hon skulle få bära med sig ärren av brännskadorna för resten av sitt liv. Att samma krafter som kunde hela andra inte förmådde något mot hennes egna skador var något som hon ännu inte kunnat förstå.

De sjömän som hon ändå hade lyckats hjälpa hade bara mumlat fram ett förläget tack och hastigt dragit sig tillbaka. Kanske skämdes de för sina tidigare tankar och känslor, kan-

ske var det först i denna deras svåra stund som de insåg och erkände hennes värde? Ingen såg längre snett på henne eller kallade henne för häxa.

Minn var dock för utmattad för att orka glädja sig åt deras omvändning. Den långa resan och de många påfrestande händelserna hade sakta men säkert nött ned henne och kampen mot den fruktansvärda varelsen från djupen hade fullständigt urlakat henne. Aldrig förr hade hon känt sig så maktlös. Helandet av sjömännen hade hjälpt henne att skingra sina tankar och bedöva sina känslor men det oundvikliga hade bara skjutits upp. När den siste av dem reste sig från sin bädd så ansattes hon åter av den oro och de tvivel som legat och pyrt inom henne och bara väntat på att åter flamma upp.

Hon hade misslyckats. När nöden var som störst hade hennes krafter svikit henne och lämnat henne lika hjälplös som en liten flicka. Som genom en dimma hade hon betraktat den våldsamma förödelse som havsvidundret åstadkommit och den död som den spridit omkring sig. Inte ens Ales förtvivlade kamp i dess slemmiga tentakel hade förmått bryta förlamningen. Det enda hon hade gjort hade varit att skrika på hjälp, likt ett våp som inte ens kunde hjälpa sig själv. Blotta tanken på det fick hennes kinder att bli röda av både ilska och skam. Om det inte hade varit för Bahran... Hon rös och förmådde inte fullfölja tanken.

Men var det verkligen så det hade gått till? Hon hade känt hur kraften byggts upp inom henne, hon hade känt att hon kontrollerade den och hon hade styrt den mot varelsens huvud, mot dess sinnen. För ett ögonblick hade hon tyckt sig

känna hur det kalla och mörka vattnet pulserade genom dess kropp, hur vrede och hunger dominerade dess tankar och känslor och hur deras egna skepp framträdde som skuggor mot solljuset ovanför den. Ljuset hade plågat ögonen och luften torkat ut tentaklerna men vreden och hungern hade tagit överhanden och den hade brutit vattenytan och gått till attack. Ja, det hade varit en lika fasansfull som kraftfull uppenbarelse men också den hade haft svaga punkter och Minn hade fokuserat all den styrka hon kunnat uppbåda mot dem.

Ändå hade ingenting hänt. Kraften hade lämnat Minns kropp, det var hon säker på, och lämnat henne utmattad och uttömd. Ändå hade monstrets attack fortsatt. Hon hade försökt igen och igen men förgäves, hennes krafter hade brutits lika lätt som lätta svallvågor mot orubbliga klippor. Ingenting som hon hade upplevt hade varit i närheten av detta, varken de magiska krafter som trollkarlarna Elrind och Morvana visat prov på eller de naturkrafter som alvkvinnan Elvinas vägledning uppenbarat för henne. Det hade varit som om varelsen från havsdjupen besuttit en styrka bortom allt som naturen förmådde frambringa och långt bortom hennes egen futtiga förmåga.

Hon hade känt denna styrka men inte kunnat förstå den, varken då eller nu, utan famlat lika hjälplöst som någon som fråntagits alla sina sinnen. Emellertid hade någonting ändå dröjt sig kvar i mörkret. En svag gnista, ett knastrande ljud, en brännande känsla, ett enda litet ord. Det var så hon hade fått ingivelsen.

Vad som sedan hände mindes hon inte utan hade bara de andras fragment att sammanfoga för att få bilden klar för sig. Hon hade känt vad som behövt göras men inte haft styrkan därtill. Hon hade emellertid också känt Ales styrka bredvid sig och på något sätt utnyttjat den. Det hade inte varit första gången hon hade fått kraft genom Ale. Hade det inte varit tack vare honom som hon förmått frammana illusionerna i sjöslaget utanför Serena? Utan Ale hade hon aldrig lyckats bedia en så mäktig motståndare som hertiginnan Almina.

Men det här hade varit första gången som hennes kraft hade manifesterat sig i ren råstyrka. De andra hade trott att hon på något sätt hade lyckats haka loss lanternan. Men när hon senare själv undersökte fästet så fann hon att järnskaftet hade knäckts, som om det inte hade varit mer än en torr träkvist. Inte ens den starkaste bland sjömännen hade kunnat åstadkomma något liknande. Hon hade diskret lossat hela fästet och låtit det falla i vattnet så att inte någon annan skulle göra samma upptäckt.

Vad hon själv inte hade förmått hade Ales styrka och eldens kraft klarat av. Elden, detta element som *Kraken* aldrig behövde frukta i sitt eget element, hade slutligen drivit honom tillbaka varifrån han hade kommit. Varför han hade kommit och vad för slags kraft han besatt förblev dock en gåta.

Ytterligare några dagar senare delade hon en måltid tillsammans med Ale, Cindahrind och Bahran. Stämningen var tryckt och det var ingen som yttrade sig. Den mediokra stuv-

ning på torkad fisk som serverades gjorde heller ingen gladare. Av Bahrans röda näsa att döma hade kaptenen än en gång sökt tröst i flaskan. Hur många flaskor hade han egentligen tagit med sig och hur hade de klarat sig genom alla deras vedermödor? Med ögon lika vattniga som stuvningen framför honom fixerade han dem och bröt till slut tystnaden.

”Vad krävs för att få förlåtelse?” löd hans plötsliga fråga.

”Du har ingenting att klandra dig själv för”, skyndade sig Cindahrind att säga. ”De som har dött har alla följt med av egen fri vilja och ingen av oss har kunnat råda över de händelser som bringat dem i döden.”

”Ingen?” muttrade Bahran. ”Vi kan alla råda över våra handlingar, vi kan bara inte se alla de händelser som blir följden av dem. Män har riskerat livet och dött idag för handlingar i det förflutna men jag, jag som har skäl att riskera livet och som borde ha pliktat med livet, jag lever ännu.”

”Du kan inte axla andra mäns skuld...” började allfadern men Bahran avbröt honom med ett hastigt byte av samtalsämne.

”Ska en man följa sitt hjärta?” frågade han dystert och slog ut med handen. ”Ska han lyssna till sitt hjärta även om förnuftet talar däremot?”

Cindahrind kom av sig och blev för ett ögonblick svarslös så Minn bröt in i hans ställe.

”Om vi inte hade gjort det hade ingen av oss varit här”, sade hon. ”Inte sant, Cindahrind, du har alltid rått oss att följa våra hjärtan.”

”Det är sant”, medgav Cindahrind. ”Våra sinnen är begränsade till det vi kan förnimma här och nu. Blott Cindar är allvetande om våra öden. Men genom våra hjärtan talar Cindar till oss. Våra hjärtan kan ge oss vägledning också när det är som mörkast, om blott vi förstår att lyssna.”

Men Bahran tycktes inte ens ha hört allfaderns ord.

”Så sant, så sant”, skrockade han för sig själv. ”Om jag inte hade följt mitt hjärta den där gången, om jag inte hade lyssnat till deras hjärtan och hjälpt dem, ja då hade ingen av oss varit här.”

Minn blev av någon anledning alldeles kall inombords. Sjöfararens många gåtfulla yttranden hade sått frön till många tankar hos henne och en insikt började långsamt gro inom henne.

”Vad menar du?” undrade Ale oskyldigt. ”Vi är bara tack samma över att du hjälpte oss, vi visste ju att det skulle bli en farlig resa men ville ändå komma hit.”

Kaptens likgiltiga reaktion på Ales inlägg bara bekräftade Minns tankar.

”Bahran?” frågade hon allvarligt. ”Är det något du vill säga oss?”

Med djupa, begrundande ögon betraktade Bahran henne. Hans läppar rörde sig tvekande, som om de ville säga något men inte riktigt visste hur. Minn mötte stadigt hans blick utan att säga någonting. Vad som än tyngde Bahrans hjärta så var det bara han själv som kunde lätta det.

Minn skulle emellertid aldrig få höra det. Just som Bahran öppnade munnen avbröts de av upprörda rop utanför och en matros skyndade in genom dörren utan att knacka.

”Vad vill det här säga?” röt Bahran och reste sig hastigt upp. Som genom ett trollslag hade hans sinnesstämning förbytts och han var åter den barske herren över sitt skepp.

”Ljussken, kapten”, svarade matrosen upphetsat. ”Det är enormt.”

De skyndade ut på däck där resten av besättningen redan stod samlad. Skymningen hade hunnit lägga sig och däckets vilade i mörker. Långt ute till havs skymtade emellertid ett sällsamt ljussken. Det var ett gult, fladdrande ljussken som bredde ut sig söder om fartyget. Ljusskenet varierade i intensitet, på några håll lyste det ikapp med himlens stjärnor och på andra var det inte starkare än en ljuslåga, men det sträckte ut sig över hela horisonten och dess sammanlagda ljusstyrka gav hela himlen ett spöklikt skimmer.

”Vad är det för något?” undrade Ale. ”Fartyg eller något... värre?”

”Så många fartyg finns inte i hela Cindarell”, genmålde Bahran. ”Det måste vara land. Men varför bränner de så många eldar i nattens mörker?”

”Kan det vara Cinda?” vågade sig Cindahrind på att fråga.

”Det finns bara ett sätt att ta reda på det. Till årorna!”

Männen hörsammade raskt sin kaptens befallning och åror sänktes i vattnet. Alatea vände fören åt söder och under taktfasta årtag stävade skeppet mot det främmande ljusskenet i

fjärran. Besättningsmännens håglöshet var som bortblåst och nu när de äntligen hade ett mål i sikte så sparade de inga krafter för att nå det. Till och med Alatea tyckte glädja sig åt att inte längre vara utlämnad åt havets strömmar och skar genom den mörka vattenytan lika elegant som när hon varit fullriggad. I den här takten skulle det bara vara en fråga om timmar innan de nådde fram.

Men trots alla ansträngningar så minskade inte avståndet till ljusskenet utan det höll sig envist borta vid horisonten.

”Hur är detta möjligt?” utbrast till slut Bahran otåligt. ”Ro snabbare, era slöfockar! Lägg hela er tyngd bakom årtagen!”

”Vi rör så snabbt vi kan”, försvarade sig en av roddarna. ”Snart knäcker vi både åror och ryggar.”

Bahran hoppade då själv ned till roddarna och grep tag i en åra.

”Jag ska visa er hur det går till. Ro, dårar, ro som om ni hade döden själv efter er!”

Kaptenen lyckades verkligen ingjuta nytt mod hos sina mannar men det mystiska ljusskenet fortsatte att gäcka deras möda.

”Ljuset blir svagare”, utbrast plötsligt Minn.

Ljusskenet var verkligen inte lika intensivt längre. Vissa punkter lyste ännu lika starkt men andra var så svaga att de knappt förmådde undantränga det allt tjockare mörkret. Det som en gång hade varit ett enda sammanhängande band av ljus började nu brytas upp i mindre delar, likt små öar av ljus i det annars så svarta vattnet.

”Ge inte upp!” röt Bahran. ”Så länge det finns ljus har vi en riktning. Fortsätt ro!”

Ingen av hans män ville heller ge upp det hägrande målet men deras krafter började nu sina och ju svagare ljusskenet blev, desto svårare blev det att uppbåda nya krafter. Snart återstod bara enstaka flämtande ljussken i mörkret och när också de försvann så försvann också besättningens sista krafter.

”Vad gör vi nu?” undrade Ale.

”Vi fortsätter”, svarade Bahran bistert. ”Det finns någonting där borta och mörkret kan inte dölja det hur länge som helst. Vi rör i skift hela natten så att inte strömmarna för oss bort. När gryningsljuset sedan kommer så kan det inte längre undkomma oss. Försök inte vila på årorna, jag stannar här hela natten.”

Skepparen stod verkligen vid sitt ord och likt en blind famlade Alatea så vidare i mörkret mot sitt okända mål. Ale och Minn tog också på sig ett skift och till och med den bräcklige Cindahrind insisterade på att få bidra med sina ringa krafter. Ljusskenet återkom aldrig under natten men deras kurs var stadig och de kunde inte annat än tro på sin kaptens ord om att morgonen skulle uppenbara mysteriet för dem.

Natten föreföll ovanligt lång men till slut började himlen i öster att ljusna när gryningssolen förkunnade sin ankomst.

”Vad ser ni framför oss?” frågade Cindahrind.

Än kunde allfaderns svaga ögon skilja ljus från mörker. Han fick emellertid inget svar.

”Vad ser ni?” upprepade han sin fråga. ”Är det land? Är det Cinda?”

”Vi ser... ingenting”, svarade Minn till slut. ”Bara dis och dimma vid horisonten.”

”Det är inte möjligt”, viskade Bahran och skakade på huvudet. ”Det var där igår. Det kan inte försvinna, det kan bara inte försvinna.”

”Kan vi ha seglat ur kurs ändå?” föreslog Ale klenetroget. ”Kan det dölja sig i dimman?”

”Vi har inget val”, suckade kaptenen till svar. ”Vi måste fortsätta mot dimman, vi måste hitta det.” Men inte ens han tycktes längre tro på sina ord.

Med värkande lemmar och stela årtag fortsatte besättningsmännen så sin tröstlösa kamp. Timmarna gick men dimman låg envist kvar och vägrade att avslöja källan till den gångna nattens ljussken. Till slut omvärvdes också Alatea av gråa och kalla dimslöjor och det dröjde inte länge förrän all deras sikt försvann.

”Vi måste fortsätta”, fick Bahran utmattat fram. ”Vi måste.”

”Vi kan inte fortsätta”, dristade sig hans styrman till att säga. ”Hon klarar inte en kollision eller grundstötning i dimman. Att fortsätta nu skulle vara att riskera alla våra liv.”

Bahran bevärdigade honom inte ens med en blick. I stället vände han honom och alla andra ryggen och stapplade bort mot sin hytt.

”Vi måste fortsätta”, hörde de honom mumla för sig själv innan dörren slogs igen bakom honom.

16. Ord

”Det är lätt att prata men ack så svårt att tala.”

Gammalt cindariskt ordspråk

Än fler dagar och nätter följde men det mystiska skenet återvände inte. Den sista lilla strimma av hopp som det försmått tända hos dem hade brutalt släckts igen då dess ljus försvunnit bortom horisonten. Bahran hade inte lämnat sin hytt sedan dess och berövad både sin kapten och sin besättningsmod var Alatea helt utlämnad till havets och vattenströmmarnas våld. Inte ens Cindahrind tycktes orka hålla fast vid sin tro längre och hans guds namn lämnade allt mer sällan hans läppar. Över deras öde rådde längre ingen.

Det var ytterst motvilligt som Ale öppnade hyttporten och gick upp på däck den morgonen. Han var lika modlös som alla andra men han stod inte ut med att se det förfall som modlösheten fört med sig. Alateas en gång så vackra och högresta master var knäckta och träsplitter och trasigt segeltyg låg ännu kvar och skröpade som ett obehagligt minne av kam-

pen mot *Kraken*. Hennes en gång så stolta och disciplinerade besättningsmän brydde sig varken om fartygets eller sitt eget yttre utan satt orakade och luggslitna på däck, var och en för sig, utan att ta sig något för. Det var som både de och skeppet väntade, ja till och med välkomnade, det oundvikliga skeppsbrott som måste följa och som skulle befria dem från denna förbannade resa.

Till en början hade Ale försökt bekämpa sin uppgivenhet. Han hade försökt återkalla de hövliga dygder som han lärt sig hos Cindarells nobless. Han hade försökt intala sig att han, genom att upprätthålla deras seder och uppvisa deras mod, skulle kunna sprida sitt goda exempel till de andra. Men ju djupare besättningsmännen sjönk ned i sin förtvivlan, desto oblidare tycktes de se på dem som inte ville dela deras öde. De visade aldrig något i hans närvaro men så fort han vände sig om så hörde han deras muttranden bakom ryggen och kände deras långa blickar efter sig. Det var som om det var hans fel alltsammans.

Var det kanske inte hans fel? Var det inte han som hade talat för denna resa, var det inte han som sökt övertyga sina landsmän trots de många tvivel och motargument som anförts. Om han hade tigit i stället så hade de aldrig befunnit sig i denna situation, då hade de ännu varit kvar i Cindarell.

Cindarell ja. Hans hemland. Skulle han någonsin få återse det? Den dagen han lämnade det hade han sett fram emot att få återvända som en hjälte. Nu trodde han att han aldrig mer skulle få sätta sin fot på sitt fäderneslands jord igen.

Men även om de genom ett mirakel skulle komma hem igen, vad skulle det bli för återvändande? Deras uppdrag hade misslyckats och deras misslyckande hade beseglat Cindarells öde. De skulle återvända i vanära. De skulle bara kunna berätta att deras förfäder inte fanns bortom haven och att deras frälsare aldrig skulle komma. Det missmod som rådde på Alatea skulle då bara vara en västanfläkt jämfört med det missmod som likt en löpeld skulle sprida sig över Cindarell.

Där var de orden igen. På senare tid hade han allt oftare kommit att tänka på ord som väster och eld. Det var som om de inte ville lämna hans huvud. Kanske var det resans alla vedermodor som malde inom honom. Västerut hade deras färd burit och eld hade varit deras följeslagare. Det var med eld som havsvidundret besegrats och det var eld som hade gett dem deras sista hopp innan det försvunnit bortom horisonten i väster. Men varför kände han i så fall ett sådant obehag inför orden?

Det kändes med ens väldigt viktigt att förstå vad orden betydde. När hade de först satt sig i hans huvud? Vid avfärden

från Cindarell? Nej, det hade varit senare. Efter vistelsen på den ensliga ön med triakerna? Ja, kanske det, men han kunde för sitt liv inte komma på hur de först hade kommit till honom. Så fort sanningen verkade vara inom räckhåll för honom så gled den ur nävarna och han kunde bara inte få grepp om den. Ändå kändes det väldigt viktigt.

Han försökte slå tankarna ur hågen. Snart skulle han bli lika grubblande som Minn. Som Minn.

Tanken på henne fick allt annat att försvinna. Hon hade ju faktiskt sett ännu dystrare ut på sistone men det var först nu som han kom att inse det. Han hade varit så försjunken i sitt och uppdragets misslyckande att han inte förmått ta till sig sinnesstämningen hos den som stod honom närmast. Hur hade hon tagit deras misslyckande?

Hans blick sökte sig till aktern, där han visste att hon brukade stå. Vid resans början hade hon gärna stått i fören tillsammans med honom för att, som hon uttryckte det, lämna det gamla bakom sig och blicka framåt. Men ju längre resan lidit, desto oftare hade hon sökt sig till aktern i stället, och först nu insåg Ale vad det betydde.

Mycket riktigt avtecknade sig borta i aktern hennes slanka figur mot morgondiset. När han kom närmare såg han att hennes silverblonda hår var rufsigare än vad som kunde förklaras av vinden och att hennes ögon var mörka och röda som efter en sömnlös och tårfylld natt.

”Hur mår du?” dristade han sig att fråga.

”Lika bra som du, antar jag”, svarade hon utan att släppa havet med blicken.

”Oroar du dig också för vad som ska hända?”

Minn suckade djupt.

”Jag har beklagat mig så mycket och så länge för att jag grubblat på det förflutna i stället för att blicka framåt”, svarade hon och log ett snett leende. ”Nu när jag äntligen börjat se framtiden an så är det kanske inte så mycket kvar av den längre.”

”Så länge jag får se ditt leende så står jag gärna ut med att resten av dagen går illa”, svarade Ale i skämtsam ton. Han menade dock vartenda ord.

Minn kunde inte låta bli att fnissa till men blev snabbt allvarlig igen.

”Skeppet kommer inte att kunna göras sjödugligt igen, eller hur?” frågade hon.

Ale skakade på huvudet.

”Utan virke kan vi inte reparera masterna och utan segel kan vi inte råda över var vi hamnar. Årorna kan möjligen korrigera vår kurs men förslår inte långt mot vind och vattenströmmar. Jag förstår nu varför det tog våra förfäder flera år att korsa havet.”

”Men vi har inte vatten och mat för en så lång resa?”

Ale skakade åter på huvudet.

”Nej, vår proviant kommer att ta slut snart. Det ska till ett mirakel för att vi ska...” Han avslutade inte meningen. ”För-

låt, det var inte meningen att påminna dig om... jag menar...”

Minn tycktes inte ta illa upp utan lade lugnande ett finger på hans läppar.

”Jag vet att det krävs ett mirakel”, sade hon lugnt. ”Men även om vi hade haft visselpipan kvar så tror jag inte att det hade hjälpt. Jag känner att havet runt omkring oss är tomt. Det är som om allt levande undviker oss. Kanske luktar vårt skrov ännu av det där monstrets blod, kanske vilar det en förbannelse över detta hav. Hur som helst så kommer havet inte att hjälpa oss.”

”Så då tror du verkligen att det är ute med oss?”

Minn nickade till svar.

”Vi har åtminstone försökt”, svarade hon. ”Vi har gjort allt vad som står i människans makt.”

Det var inte ett svar på Ales uttalade fråga men väl på några av de frågor som malt inom honom. Hon hade rätt som vanligt. Om de nu skulle dö så var det ändå bättre att göra det på havet i ett försök att rädda Cindarell än att dö på land utan att ha gjort någonting. Men det fanns ännu frågor som var obesvarade.

”Så då... har vi inte många dagar kvar tillsammans”, sade han trevande.

Minn svarade inte men Ale tyckte för ett ögonblick att hennes grepp om relingen hårdnade. Det slappnade dock omedelbart av igen så kanske hade han bara misstagit sig.

”Nej”, svarade hon mjukt. ”Det har vi inte.”

Ale tvekade om hur han skulle fortsätta.

”Vi har gått genom mycket tillsammans”, sade han försiktigt. ”Ändå känns det som igår när vi lekte på Gyldes gator.”

Minn trummade med fingrarna.

”Jo, det har blivit en man av den pojke jag kände då”, svarade hon.

”Men du är dig fortfarande lik”, inföll Ale lite väl snabbt. ”Jag menar, du har förändrats, men jag har inte alltid varit så bra på att se det, om du förstår vad jag menar.”

Han snubblade på orden. Vad ville han säga med det egentligen? Av Minns min att döma undrade hon tydligen detsamma.

”Nej, jag tror inte att jag förstår vad du menar”, sade hon och rynkade på pannan.

”Vad jag menar är att jag, efter all denna tid, efter alla dessa resor, först nu förstår... att se vad jag hela tiden haft.”

”Verkligen?” undrade hon, uppenbarligen inte helt nöjd med förklaringen men hon tycktes fortfarande lyssna. ”Och vad är det?”

Ale kämpade vidare för att finna rätt ord. Minn vände sig åt hans håll och gav honom nu all sin uppmärksamhet. Hade hon lutat sig närmare också?

”Något... någon som jag bryr mig mer om än hela Cindarell”, fick han fram. ”Jag skulle dö lycklig om jag fick fråga, om jag fick veta...”

”Ja?” frågade Minn och såg honom rakt i ögonen.

Hennes vackra klarblå ögon glittrade ikapp med havet och uppmuntrade honom att fortsätta. Åtminstone ville han tro att det var så.

”Så vad jag vill fråga”, fortsatte han, ”är om jag... om vi...”

”Ja?” upprepade Minn sin fråga men den här gången förblev munnen öppen. Den torra salta havsluften hade torkat ut läpparna men de var ännu fylliga och inbjudande. Försiktigt och darrande lutade han sig också framåt.

”Jag äl...”

Ödet ville emellertid inte att Ale skulle få avsluta sin mening ty i detsamma skakade däcket till. Stunden försvann och ersattes av ett brutalt uppvaknande till deras svåra belägenhet. Någonting hårt hade stött i skrovet alldeles nedanför dem och de tittade båda ned i vattnet. Det var ett par stockar, eller åtminstone något som liknade stockar, som hade drivit in i deras sida.

”Varifrån har de kommit?” utbrast Ale förvånat.

”Fråga hellre hur vi ska få upp dem”, genmälde Minn. ”Sa du inte att vi behövde virke för att reparera skeppet?”

”Du har rätt. Vi måste hämta Bahran.”

”Bahran? Han är otillräknelig så här tidigt och det vet du mycket väl. Vi måste ta hjälp av några andra.”

”Hur då? Varför skulle de lyssna på oss?”

Minn gav honom en otålig blick.

”Inte på oss. På dig. Se på dem! De behöver någon som befäller dem.”

”Men jag kan väl inte befälla över dem. Jag är ju inte ens en sjöman. Varför skulle de lyda mig?”

Minn himlade med ögonen.

”Är du fortfarande en pojke eller är du en man? Hur länge till tänker du vänta på att andra ska befälla åt dig. Det är inte dig de ska lyda, det är dina ord som de ska lyda. Se nu till att tala med männen på mäns vis.”

Hennes ord smärtade honom först men sedan insåg han hur rätt hon faktiskt hade. Befallningen fanns där, den bara väntade på att någon skulle uttala den, och denna någon kunde bara vara han. Men inte ensam.

”Jag ska befälla dem”, sade han och grep tag i hennes hand. ”Men bara om du finns vid min sida.”

Minn häpnade först och gjorde en ansats att slita sig loss. Men så lugnade hon sig och han kände i stället hur hennes hand svarade genom att gripa tag i hans.

”Befall”, sade hon bara kort.

Ale klev resolut fram till den närmaste gruppen av matrosar.

”Ser ni inte att det ligger stockar i vattnet?” frågade han med en röst som han hoppades lät självsäker. ”Bärga dem omedelbart!”

Befallningen möttes av spefulla miner.

”Vem gav dig rätt att kommendera oss?” frågade en av dem.

Ale kände hur Minns grepp om hans hand ilsket hårdnade. Svaret förorättade henne och han insåg att det fick honom att själv brusa upp.

”Ingen gav mig den rätten”, svarade han kallt. ”Jag tog mig den rätten. Bärga stockarna, annars kastar jag er i vattnet efter dem!”

Föraktet ersattes av förvåning och ett par av de yngre matroserna reste sig instinktivt. De andra gjorde en ansats att häckla dem men Ale tog tillfället i akt.

”Än har inte mandomen dött hos er!” berömde han. ”Se nu till att resa masterna och tillfredsställa Alatea. Än vill hon rida havet!”

Hans ord besvarades först med gapande förvåning och sedan med rungande skratt och han fick nu med sig hela gruppen. Med båtshakar och rep grep de sig så an att åtlyda hans befallning.

”Var det nödvändigt att lägga orden så?” viskade Minn, inte utan en viss irritation i rösten.

”Det gäller att tala med män på mäns vis”, retades Ale. ”Var det inte så du sa?”

Minn kunde inte undertrycka en ryckning i mungipan.

”Oförbätterlig”, svarade hon bara. ”Du är oförbätterlig.”

Under tiden drogs de främmande stockarna upp ur vattnet till stor förundran. Det visade sig inte alls vara några stockar

utan märkliga tingestar vars make ingen av dem någonsin skådat. Till det yttre såg de ut som vanliga stockar men de var inte av hårt trä utan av något som liknade späda havsväxter, långa slingrande alger som flätats hårt och som på något sätt fått lika styva som trä, om inte styvare.

”Vad ska detta föreställa?” frågade en av besättningsmännen lite oroligt och uttalade högt det som alla tänkte. ”Det är ett illavarslande tecken, det är inte en naturens skapelse.”

Ett bekymrat sorl följde på hans ord men Ale skyndade sig att återta kommandot.

”Det är tvärtom ett gott tecken”, försäkrade han. ”De har skapats av människor och dessa människor kan inte vara långt borta. Någon storm har säkert slitit loss dem och fört dem till oss. Med deras hjälp kan vi segla vidare och finna deras ägare.”

De grymtanden som Ale fick till svar lät inte särskilt övertygade.

”Segla vart då?” undrade någon.

”Till Cinda naturligtvis. Om stockar kan driva till oss från Cinda så kan vi segla till Cinda härifrån. Snart är vår långa resa slut.”

Männen mumlade tvivlande men återgick till arbetet och Minn drog Ale avsides.

”Du vet mycket väl att det var länge sedan det stormade”, viskade hon.

”Var tror du annars att stockarna kommer från? Gråalver?”

”Nej, Vanadir sa ju att gråalver inte seglar så här långt västerut och det ser hur som helst inte ut som alvers hantverk.”

”Kan de ha med det där ljusskenet att göra?” föreslog Ale

”Kanske, men det förklarar ändå inte hur de kunde slita sig och driva till oss. Vilka som än tillverkat dem så har de lagt ned stor möda på dem. Varför skulle de då låta dem slita sig så lättvindigt?”

På det hade Ale inget svar.

”Vi får väl veta det när vår resa är slut”, sade han hoppfullt.

”Ja, när vår resa är slut”, svarade hon. I hennes röst fanns det dock inget hopp, bara misströstan.

17. Ingen rök utan eld

”Se, en rök i fjärran!” utbrast bonden. ”Vi är räddade, nu kan vi värma oss.”

”Se, en rök i fjärran!” utbrast herremannen. ”Vi är förlorade, det är mitt hus som brinner.”

Ur Herrar och bönder, ett traditionellt cindariskt folklustspel

Än en gång fylldes Alateas segel av luft och inom kort skulle hon åter igen få råda över sitt öde. Hennes nyväckta livslust spred sig till besättningen som gladdes åt att snart få se sitt fartyg flyga fram över vågorna. Visserligen var deras be-lägenhet ännu kritisk men så länge de var sysselsatta med re-parera sitt avhållna fartyg så ägnade de ingen tanke åt sig själ-va. Det viktigaste för var och en av dem var att först och främst få Alatea sjöduelig igen. Vad som skulle hända sedan var en annan fråga.

Den frågan kunde emellertid inte undvikas hur länge som helst och det insåg också Minn.

”Deras mod kommer inte att räcka länge till”, anförtrödde hon Ale. ”Vad händer om förnödenheterna tar slut innan vi hittar land?”

Ale dröjde med svaret.

”Har vi något val?” frågade han.

”Jag har funderat på det. Vi vet inte om det finns land fram-för oss. Däremot vet vi att det finns skepp bakom oss. Kanske har vi större chans att upptäcka dem än att upptäcka Cin-da?”

”Vi måste tro på att Cinda finns där ute, annars vore allt förgäves.”

”Men människor kommer att dö.”

Ale tog ett djupt andetag och blickade ut över havet.

”Människor har redan dött och människor kommer att fort-sätta att dö”, sade han utan att se på Minn. ”Men att vända om nu, att ge upp, skulle vara att svika den sak de gick i dö-den för.”

Minn ryggade tillbaka. Sådant tal hade hon inte väntat sig av honom.

”Hur kan du säga något sådant?” utbrast hon. ”De dödas sak blir väl inte bättre av att de levande går i döden i onödan?”

”Blir den inte?”, undrade Ale, fortfarande utan att se henne i ögonen. ”Var det inte så spådomen sade, att tro, mod och offer skulle rädda Cindarell? Däri ligger vårt sista hopp.”

Nu blev Minn riktigt orolig över hans ord.

”Du kan inte mena det där. Att spilla sitt och andras liv i onödan är inte vad Cindar lär oss.”

”Varför har i så fall Cindar låtit så många liv spillas?” frågade Ale och lade handen på svärdsfästet. ”Vi måste fortsätta.”

Minn tystnade. Det var inte det att hon saknade svar på Ales fråga som gjorde henne mållös. Nej, det var det att hon överraskades över att höra Bahrans ord i Ales mun. Bahran bar på en hemlighet som drev honom mot Cinda till varje pris. Varför hyste nu Ale plötsligt samma känsla? Och varför hade han lagt handen på svärdsfästet när han yttrade orden?”

Hon hann emellertid aldrig få något svar på dessa frågor ty i detsamma avbröts de av Cindahrinds milda stämma.

”Gräla icke, barn”, sade allfadern. ”Ni har båda rätt.”

Den gamle mannen lutade sig tungt på sin stav och stirrade på dem med sina vita, oseende ögon.

”Ni har båda rätt”, upprepade han. ”Tro, mod och offer måste komma inifrån oss själva, inte påtvingas oss utifrån, så lär oss Cindar. Men inte ens detta kan längre hjälpa oss ty jag känner i mitt hjärta att Cindar inte längre är med oss.”

”Vad menar du?” utbrast Ale och Minn med en mun.

Cindahrind satte sig mödosamt ned och fortsatte oberört sitt tal.

”Jag har känt det länge”, sade han. ”Ondska har varit vår följeslagare allt sedan vi lämnade Cindarell. Ju längre vi har kommit från vårt förlovade land, desto starkare har den vuxit sig. Cindar skulle aldrig utsätta oss för sådana prövningar. Det kan bara tyda på att vi lämnar hans skyddande famn bakom oss och att inget gott återstår framför oss.”

”Du menar väl inte att vi ska vända om?” stammade Ale.

”Min son, ingen betvivlar ditt goda syfte men vi måste inse att vi är på fel väg. Där Cindar inte finns kan heller inte hans land Cinda finnas. Vi måste därför vända om.”

”Men...” Ale hade svårt att få fram orden. ”Vi måste ju fortsätta. Vi bara måste fortsätta.”

Den gamle mannen skakade medlidsamt på huvudet. Om hans ögon ännu kunde se hade de kanske oroats över att Ales hand än en gång sökte sig till svärdsfästet, som för att söka styrka. Nu kunde han bara tolka tystnaden som att Ale fann sig i sitt öde. Men Ale var inte ensam om vilja fortsätta.

”Vi fortsätter”, bröt en barsk stämma in och Bahran klev in bland dem. Av hans tidigare svårmod syntes inga spår och han kastade en uppskattande blick mot de nyresta masterna.

”Det är gott att se att ni har återupprättat mitt skepp. Nu återtar jag befälet.”

”Men min bästa Bahran”, inföll Cindahrind. ”Som jag precis förklarade för ynglingarna här så...”

Men Bahran viftade bara undan allfaderns protester.

”Vi fortsätter”, upprepade han. ”Cinda finns verkligen här. Se bara!”

Ale och Minn följde hans utsträckta arm med blicken och till och med den blinde Cindahrind tycktes känna den riktning som kaptenen pekade ut åt dem.

Långt borta vid horisonten uppsteg en rökpelare, så svag att ingen av dem hade sett den om inte Bahran hade pekat ut åt den dem.

”Vad är det?” flämtade Ale. ”Är det verkligen land?”

”Ja, inte är det havet som skummar. Det där är den rökpelare jag såg för många år sedan och den här gången kan inte den onde själv förmå mig att vända om. Vi fortsätter!”

Som en hörsamman av Bahrans befallning blåste en frisk östlig vind upp och förde med sig Alatea rakt mot den fjärran rökpelaren. Till en början såg den ut att uppstiga direkt ur havet men snart såg de något mer än det ändlösa vatten som ditills omgivit dem. Mot den annars så tomma horisonten framträdde först en ensam liten klippa men ju närmare de kom, desto högre reste den sig och desto längre bredde den ut sig. Klippan fick snart sällskap av flera som tillsammans utgjorde topparna på en väldig bergskedja. Nedanför denna bredde ett vidsträckt landskap ut sig mot havet där steniga stränder

höll vattnet tillbaka. Det rådde inte längre något tvivel om att detta var mer än en enslig ö, detta var ett land bortom havet i väster.

Än höll emellertid detta okända land på sin hemlighet ty täta dimslöjor vilade över landskapet och dolde det för havets blickar. Den rökpelare som avslöjat ön var ensam på himlavalvet och några andra livstecken syntes inte till. Varken djur eller människor rörde sig längs stränderna och inga fiskebåtar syntes till i kustvattnen. Vad det än var för land som de var på väg till så låg det tyst och stilla och väntade på dem.

”Är det Cinda?” viskade Cindahrind än en gång. ”Är detta våra bröders hem, våra förfäders urhem?”

”Vi får snart se, gamle man”, svarade Bahran. ”Vi får snart se.”

Föga anade någon av dem på vilket sätt de skulle få svar ty plötsligt slog en väldig eldslåga upp från den högsta bergstoppen. Den lilla rökslingan övergick i ett väldigt svart rökmoln som förmörkade himlen framför dem. Ögonblicket efter nåddes de av ett fasansfullt vrål som fick blodet att isas i deras ådror.

”Vad var det?” utbrast Minn. ”Ett vulkanutbrott?”

”Det där är inget vulkanutbrott”, mumlade Bahran. ”Det är någonting mycket värre.”

Vrålet hördes åter och ur rökmolnet lösgjorde sig en stor mörk skepnad. Den kastade sig upp mot himlen, där den bara syntes som en svart skugga mot den röda solen, och spände ut två enorma vingar. För ett ögonblick blev den bara

hängande där i luften under kraftiga vingslag och med sin långa ringlande svans pendlandes fram och tillbaka under sig. Ett ögonblick under vilket tiden tycktes stå stilla. Ett ögonblick då det kändes som om ondskefulla ögon synade dem noga. Ett ögonblick som fick dem att känna sig lika skräckslagna och hjälplösa som små bytesdjur inför en hungrig orms trollbindande blick. Sedan var det förbi.

Eldslågan slog åter upp men den här gången kom den inte från bergstoppen, den kom från den fruktansvärda skuggan. Vingslagen blev snabbare och kraftigare, stjärten sträcktes ut från kroppen och den väldiga skepnaden blev snabbt större. Vad det än var så var det på väg rakt mot dem!

”Cindas bane”, mumlade Cindahrind förskräckt och tecknade förtvivlat den heliga triaken. ”Må Cindar hjälpa oss.”

”Inte ens han kan hjälpa oss nu”, flämtade Bahran. Han var alldeles vit i ansiktet. ”Ingen kan hjälpa oss nu.”

”Vad är det för något?” skrek Ale. ”Det måste finnas något vi kan göra!”

Bahran tog ett djupt andetag.

”Vi kan dö med ära”, sade han sammanbitet. ”Vi kan ge våra liv för Alatea. Det är det enda vi kan göra.”

Han vände sig mot sina män. De var alla lamslagna inför den hastigt annalkande faran men tittade ändå upp mot sin kapten, den enda fasta klippan som återstod dem i den storm som snart skulle bryta ut.

”Vår resa är nästan slut”, sade han. ”Som en man har vi mött resans prövningar. Som en man har vi kämpat oss ge-

nom väder och vind. Som en man har vi besegrat havet och siktat Cinda. Ingen ära är större än den vi som en man har uppnått i livet. Om vi nu ska dö så låt oss göra också det som en man. Låt oss stå enade en sista gång. Låt oss försvara henne som skänkt oss denna ära i livet. Låt oss dö tillsammans för vår älskade Alatea. För Alatea!”

Han svingade sin huggare över huvudet och trots deras förtvivlade belägenhet så lyckades han faktiskt uppbåda en sista entusiasm hos sina män. Vapen höjdes i luften och hurrarop steg mot himlen, hurrarop som måste ha hörts ända bort till den bevingade varelsen och överröstat dess rasande flykt över vattnet. Med spända bågar och laddade armborst fattade Alateas besättning posto vid relingen, redo att försvara sitt skepp till den sista blodsdroppen. Bahran gjorde en ansats att ansluta sig till sina män men hejdade sig plötsligt, grep tag i Minns arm och såg henne djupt i ögonen.

”Om allt annat skulle misslyckas”, sade han, ”så sök i Saabahls land. Låt hoppet vara det sista som dör.”

”Vad menar du?” frågade Minn men hon hann aldrig få något svar för i detsamma föll skuggan över dem.

Det var ett vidunder av osannolika proportioner, större än själva Alatea, med ett vingspann så brett att hela skeppet lades i skugga. Den såg ut som ett mellanting mellan många olika varelser. Den gröna och fjälliga kroppen gav den en ödla utseende men den smala och långa halsen och svansen påminde mer om en slingrande orm. Vingarnas skinnsegel förde tankarna till en fladdermus medan de smala klorna snarare

var en rovfågels. Det skräckinjagande huvudet liknade dock ingenting annat.

Käftarna var stora nog att kunna slutas om en häst och när de öppnades blottades dubbla rader av tänder längre och skarpare än svärd. Ur de hiskeliga näsborrarna slog eldsflammar ut i takt med bestens vildsinta andetag och lämnade en tjock svart rök efter sig. Men värst var ändå ögonen. Likt två djupa brunnar fyllda av glödande kol stirrade dessa ögon på dem och tycktes fixera var och en av dem med blicken samtidigt. Att blicka in i dessa ögon var som att kliva in i en grotta fylld av ens värsta mardrömmar och inte kunna hitta ut igen. Ingen som mötte dessa ögon förmådde vika undan med blicken och trots det mod som Bahran ingett sin besättning så stod de flesta som förstenade inför den fasansfulla besten. Detta var inte de dumma ögonen hos ett djur som sökte sitt byte för att stilla sin hunger, detta var den kalla och beräknande blicken hos en varelse klokare och slugare än någon av dem. Denna varelse kom enbart för att döda.

Ingen hade någonsin sett något liknande men ändå visste alla vad detta var. De hade hört talas om dem i sagorna, de hade skrämts av dem som barn, fascinerats av dem som ungdomar och slutligen avfärdat dem som vuxna. Nu var de alla åter barn ty det som kom emot dem var själva innebilden av världens ondska med elden som sitt vapen och döden som sin följeslagare. Detta var en drake.

Utan att möta något motstånd svepte draken ned över Alatea. Ett varningsrop hördes, oklart från vem, men det drunknade snabbt i det oljud som följde när besten svepte in farty-

get i sina dödsbringande flammor. Seglen fattade eld och den stickande doften av svavel blandades med stanken av bränt kött. Röken lade sig över skeppet likt en svart dimma ur vilken plågade tjut hördes från brinnande män. Minn hade undgått den dräpande elden men kunde inte se någon annan i röken, bara skymta brinnande skepnader som skrikande kastade sig över relingen eller bara föll ihop där de stod och inte rörde sig mer.

”Ale!” skrek hon. ”Bahran! Cihrind!”

En större skepnad lösgjorde sig ur röken och gav en stor vattentunna en spark. Tunnan välte och när dess innehåll svepte ut över däck så skingrade det både eld och rök i sin väg.

”Är ni rädda för amsagor?” röt Bahran. ”Släck eldarna och spänn era vapen. Ingen fjäderlös fågel anfäller Alatea ostrafat.”

De matrosar som ännu var oskadda lydde hans befallning och till Minns lättnad hörde också Ale till dem. Han låg vid bortre relingen med Cindahrind vid sin sida men bar inga spår av brännskador. Kanske hade han kastat sig i skydd och dragit den blinde gamle mannen med sig.

Seglen brann ännu men på däck hade ordningen återställts och när det väldiga vidundret svepte tillbaka mot dem så var de beredda. En skur av pilar mötte draken och även om många bara studsade mot dess kraftiga pansar så blev flera sittande i vingarna och en pil var bara en blinkning från att tränga in i det ena av de otäcka röda ögonen.

Draken tycktes överraskad av det oväntat starka motståndet och avbröt sin attack. I stället vände den uppåt igen, undan pilregnet, med så kraftiga vingslag att eldarna fick ny luft och åter flammade upp. Några av matroserna sänkte sina vapen och rusade till den nya faran i stället men Bahran manade dem tillbaka.

”Fortsätt skjuta!” röt han. ”Än har den inte gett upp! Skjut allt vad ni har!”

Bahran hade rätt men hans befallning kom för sent. Just som draken var på väg över skeppet så stillade den sin flykt och hängandes i luften gav den masterna en kraftig snärt med sin långa taggförsedda svans. Alatea krängde till som vore hon inte mer än en liten barkbåt och de brinnande masterna kunde inte stå emot kraften i slaget. Med ett brak föll två av masterna över akterskansen och spred eld och förödelse omkring sig.

”Cindars ord!”

Allfaderns rop hördes över kalabaliken ombord och Minn såg hur den annars så sävlige mannen med oanade krafter och likgiltig för de sårade besättningsmännen omkring honom trängde sig bort mot den brinnande akterskansen.

”Cihvind!” utbrast hon. ”Gå inte in där!”

Men hennes maning kunde inte hindra honom och hans bräckliga gestalt försvann in i lågorna. Minn såg sig förtvivlat om efter hjälp. Bahran befann sig på andra sidan däck med en stor yxa i handen och han hade kallat Ale till sin sida.

Från dem kunde hon inte vänta sig någon hjälp, hon måste agera själv.

Utan att tveka rusade hon fram till en vattentunna, doppade hastigt överkroppen däri, och fortsatte sedan in efter Cindahrind.

Taket hade fallit in och brinnande bjälkar korsade hennes väg. Lyckligtvis var akterskansen ännu inte övertänd men den tjocka, svavelosande röken gjorde det svårt att se och varje andetag brände i hennes hals. Vad var detta för eld som spred sig med sådan fart och sådan kraft? Vad var detta för varelse? Hon hukade sig för att komma undan den värsta röken och fortsatte inåt, i en riktning som hon hoppades var mot Cindahrinds hytt.

”Cindahrind!” ropade hon, utan att få något svar.
”Cihvind!”

Minn trevade sig blint vidare längre och längre in då hennes fot plötsligt slog emot något mjukt. Hennes hand behövde inte mer än vidröra den enkla vadmalskåpan för att hon skulle inse att det var allfaderns livlösa kropp hon hade framför sig.

”Ge inte upp!” skrek hon i ett fåfängt försök att överrösta den sprakande elden omkring dem. ”Kryp på alla fyra!”

En svag, svag rörelse kunde förnimmas i Cindahrinds kropp men den gamle mannen förmådde inte ta sig framåt.

”Den väg jag vandrar... vandrar jag icke allén”, hördes han rossla.

”Du är inte ensam, din gamle dåre”, utbrast Minn förtvivlat och tog tag i hans arm.

Hon kände att den var spänd och böjd i en märklig vinkel. Hade han brutit den? Det kunde inte hjälpas, hon måste få ut honom. Med all den styrka hon förmådde uppbåda tog hon tag i armen med bägge sina händer och backade ut ur den brinnande byggnaden med Cindahrind släpandes efter sig. Hur kunde han vara så tung? Han var ju bara skinn och ben.

Brinnande flagor och träbitar föll ned över dem och gång på gång tvingades hon fösa undan glödande bjälkar med sin kropp. Smärtan bekom henne dock inte, det enda som fanns i hennes tankar var att få ut dem båda ur det detta inferno.

”Varken hat eller fruktan styr mina steg”, mumlade Cindahrind vidare.

Han dör, tänkte Minn förskräckt och skyndade på sina steg så gott hon kunde. Vägen ut kändes fruktansvärt lång men till slut kunde Minn snubbla ut i det fria igen. De många rörelserna på däck uppfattade hon bara som genom en dimma och de många ropen som svaga ekon, all hennes uppmärksamhet riktades i stället mot den döende Cindahrind.

Den arme allfadern låg stilla framför henne med armarna korslagda över bröstet. Nej förresten, de var inte korslagda, de grep hårt om en kista. Hon kände igen den som den kista där han förvarade de nedteckningar av Cindarells berättelser som han dikterat för Minn.

”Din gamle dåre”, snyftade hon. ”Värderar du papper högre än ditt eget liv?”

”Cindar är med mig i livet och Cindar tar emot mig i döden”, svarade Cindahrind med försvinnande svag röst.

”Cindar får vänta”, replikerade Minn, lade sina händer på hans bröst och slöt ögonen.

Som så många gånger förr kände hon hur kraften kom till henne och det var som om själva luften omkring henne stillnade. Ingenting runt omkring henne bekom henne längre, ingenting kunde längre skada henne, ty hon hade redan lämnat sin kropp och begett sin in hos Cindahrind.

Någonting fick henne att förskräckt spärra upp ögonen men när hon såg sig om så såg hon bara mörker, svartaste och djupaste mörker. Vad var detta? Hade världen runt omkring henne försvunnit? Hade hon också dött? En plötslig panik trängde sig på. Hon kände det som om paniken hotade att slita henne itu, att för alltid skilja hennes själ från hennes kropp och driva henne på en evig vandring genom tomheten, en vandring utan tid och utan slut. Aldrig förr hade hon känt något liknande och hon kämpade förtvivlat för att lugna ned sig.

Till slut så gav paniken långsamt vika och Minn såg sig åter om. Mörkret var ännu kvar. Var detta hennes mörker eller Cihrinds? Eller bådas? En fasansfull minnesbild kom inför henne, bilden av Legims mörka och dystra inre den där gången då hon misslyckades med att rädda den ädle krigarens liv. Men nej, det var inte avsaknad av ljus som åstadkommit detta mörker, det var anammande av mörker.

Som i ett bländande ljussken kom brottsstycken av den gamle abbotens liv inför henne. Hon såg hans avlande, ett avlande inte av öm kärlek utan av rå lust, ett skändligt dåd mot en till Cindar vigd kvinna. Hon såg hans uppväxt, med en till köttet död mor och en till anden död far och hon såg hur han sökte fylla sitt av fadern ärvda kött med moderns ännu levande ande. Cihrind hade inte bara vigd sitt liv åt Cindar, han hade gett upp sitt eget liv och tagit på sig andras sorger på det att deras liv skulle bli lyckligare. Han ville föra Cindar till de människor som saknar styrka att gå till honom. Han var inte rädd för döden ty i anden var han redan hos Cindar. Han väntade bara på att kroppen skulle släppa honom när hans gud väl ansåg tiden vara inne och hans värv fullbordat. Nu var tiden inne, nu var Cihrind på väg till Cindar.

”Nej minsann!” skrek Minn. ”Den här gången ger jag inte upp.”

Hon trängde djupare in i Cihrinds inre, inte sökandes något ljus utan skingrandes allt detta mörker, sökandes Cihrinds sanna jag bortom all denna sorg och skuld han tagit på sig. Ingen människa kunde leva i sådant mörker, intalade hon sig, någonstans måste Cihrind finnas och hon skulle finna honom!

Till slut fann hon verkligen något. Inte en ensam låga som den hon funnit hos Legim utan ett svagt skimmer, som av guld i en flodbädd. Det var mycket svagt och det rann undan henne men hon vägrade att ge upp. Trots det motstånd hon kände, både från Cihrind och från något annat, betydligt star-

kare, så vägrade hon ge upp. Inte den här gången. Inte den här gången!

Plötsligt exploderade allt i ett väldigt ljussken och hon kände en våldsam smärta som kom överallt ifrån. Smärtan lade sig lika snabbt som den kommit men lite av den dröjde sig ännu kvar i hennes bakhuvud. Hon öppnade ögonen och fann sig liggandes på däck med blicken riktad uppåt. Hennes hand sökte sig till huvudet och hon kände något varmt och klibbigt. Hade hon fallit baklänges och slagit i huvudet? Förklarade det den plötsliga smärtan? Nej, det måste ha varit något mer. Men det fanns ingen tid att fundera på det nu.

Hon kämpade sig upp och fann att också Cihrind satt upp. Hans ansiktsdrag uttryckte en omåttlig förvåning men hans blick föreföll djupare och mer insiktsfull än någonsin. Han stirrade på henne med gapande mun.

”Vad har du gjort, flicka?” viskade han. ”Vad har du gjort?”

Minn var fortfarande för vimmelkantig för att till fullo ta till sig allfaderns ord. Vad menade han med det? Så mycket förstod hon att det var mer än bara förvåning över att ha räddats till livet. Det var som om han inte längre kände igen henne, som om han plötsligt kände någon annan i henne. Men inte heller detta fick hon tid att fundera närmare på.

Ett väldigt brak återförde brutalt både Minn och Cindhahrind till den kritiska situation de befann sig i. Braket följdes av ett hiskeligt vrål och ännu ett brak som fick hela skeppet att våldsamt kränga till. I ögonvrån uppfattade Minn hur

en stor skugga föll över henne och det var bara med en hårsån som toppen på Alateas tredje mast missade henne och Cindahrind. Ändå var detta ingenting mot den fasansfulla syn som väntade henne när hon tittade upp och som nästan fick hennes hjärta att stanna.

Den väldiga draken hade slagit sig ned på däck, eller rättare sagt slagits till däck av den mast som så när också krossat Minn och Cihrend. Invid drakens skarpa klor låg Bahran, svårt blödande och hjälplöst fastklämd under masten. Men det var inte någon av dessa syner som så hade skrämt Minn, det var åsynen av Ale stående vid mastens fot.

Hans ansikte var alldeles rött och utstrålade en styrka och bestämdhet som han aldrig förr sett hos honom. Läpparna rörde sig men hon kunde inte uppfatta vad han sade. Framför sig höll han sitt svärd med båda händerna hårt knutna kring hjaltet. På andra sidan svärdet hukade sig den stora besten över honom och fick Ale att se så rysligt liten och försvarslös ut. Käftarna vidgades långsamt och ur näsborrarna pyste den svarta tjocka rösten. En fruktansvärd insikt slog Minn med våldsam kraft. Draken förberedde sig för att spy ut sin rasande eld över Ale och förgöra honom i sina lågor.

Nej! Det fick inte ske! Hon kände hur kraften återvände till henne. Trots att hon var så utmattad att hon knappt kunde stå kom kraften till henne av sig själv och med en styrka som hon aldrig förr upplevt. Luften omkring henne ven och sprakade, vattnet nedanför relingen började fräsa och bubbla och själva Alateas fuktiga trä började knäppa och ryka. Svagt, som i en dröm, hörde hon hur Cindahrind förtvivlat mumla-

de en bön men det bekom henne inte längre, ingenting i denna värld bekom henne längre. Skeppet, ja till och med havet, försvann under henne och likaså himlen ovanför henne. Inte ens ljus eller mörker fanns längre kvar, bara ett oändligt intet genom vilket hon svävade. All hennes tidsuppfattning försvann men inte ens detta skrämde henne utan hon fortsatte att låta sig svepas med av kraften. Den var nu allt för henne, hon var ett med den.

Efter en stund, om det var en evighet eller bara ett ögonblick visste hon inte, så kom plötsligt en känsla för henne. Först en känsla av köld och sedan en känsla av värme. Det öppnade för en mängd känslor som sköljde över henne – vrede och hat, styrka och självsäkerhet, hunger och vällust fanns där och kändes av någon anledning väntade. Men där fanns också oväntade känslor såsom ömhet, respekt och... fruktan?

Förtvivlat kämpade Minn för att tränga igenom de andra känslorna och nå denna fruktan. Draken var så stark och hon kände sig så svag. Inte ens *Kraken* hade besuttit en sådan motståndskraft. Men hon fick inte ge upp, hon ville tro och trodde verkligen att om hon bara kunde nå fram till denna lilla svaghet så fanns det ännu hopp. Närmare och närmare nådde hon denna gamla och slumrande känsla. Bara lite till nu!

Till slut var det som om hon verkligen nådde fram. Djupt ur det fördolda tyckte hon sig dra fram den fruktan som så länge legat bortträngd och bortglömd i drakens inre. Med ens återvände ljuset och hann fann sig åter se det välkända skeppet från högt uppe och långt borta. Men skeppet kom snabbt närmare och hon kände hur luften ven omkring hen-

ne och blandades med rök och eld. Det var drakens känslor hon återupplevde!

Ännu hyste draken ingen fruktan men nu hade hon dess fruktan i sin hand, nu visste hon hur hon skulle framkalla den. Pilar och skäktor, segel och master, besättningsmän och Bahran själv svepte förbi drakens blick utan att skrämma den och till slut såg Minn Ale genom drakens ögon. Då släppte hon lös dess fruktan!

Minnesfragment blixtrade nu förbi Minns inre i rasande takt. Där var en plågsam födelse, strider mot okända män och så återigen den där känslan av köld. Av alla dessa fragment fanns det en sak som draken hade fruktat mer än något annat och den kom nu inför henne, inför draken. Med ett uppbådande av all sina krafter så lät Minn denna fruktan ta form och inför draken framträdde så... ingenting!

Minn slog förskräckt upp ögonen. Vad hade gått fel? Hon hade ju känt drakens fruktan, hållit den i sin hand och frammanat den inför dess ögon. Ändå så fanns där ingenting framför draken, bara Ale med sitt svärd. Hon hade misslyckats än en gång. Ingenting kunde nu längre rädda Ale.

18. Ingen eld utan bränne

”Det är inte den största styrkan som avgör en strid, det är den minsta svagheten.”

Ur general Ranulfs bok Kriget som konst, nyttjad i kungliga cindariska arméns officersutbildning

När draken föll över dem var Ale lika skräckslagen som alla andra. Inte ens hans vildaste fantasier hade förmått framma en sådan fasa som den som nu drabbade dem. Hur ofta hade han inte i sina dagdrömmar utkämpat duster med farliga drakar, undvikit deras eldkvastar med sina viga hopp och huggit huvudena av dem med sitt skarpa svärd? I dagdrömmarna hade han alltid gått segrande ur varje strid och räddat såväl prinsessor som kungariken.

Men hur skulle en man kunna gå segrande ur en strid med denna drake? Den här draken kunde sluka honom hel, dess eldkvast kunde täcka hela däckets och mot dess tjocka pansar var hans svärd lika klent som en pinne mot en sten.

Trots sin förflamning så hade Ale ändå sinnesnärvaro nog att observera drakens flykt och särskilt då dess eldsprut. När den så kom inom räckhåll och visade tecken på att spy ut sin dödliga eld över Alatea så visste han att varna sina vänner. I ögonvrån uppfattade han hur Minn och Bahran lydde hans varning men Cindahrind stod ännu kvar, fåfängt reciterandes en bön.

Utan någon hänsyn till den gamle mannens värdighet kastade sig Ale över honom och drog ned dem båda i skydd av relingen. Han hörde hur ett revben eller två i den bräckliga kroppen knäcktes innan helvetet drog över dem. Allt brännbart på skeppet tycktes fatta eld, hur fuktigt det än var. Lufden omkring dem blev med ens varm och kvävande och den tjocka svarta röken hindrade all sikt. Om det hade varit svårt att strida mot en drake innan så tedde det sig fullständigt omöjligt nu. Hur skulle man kunna bekämpa en fiende som man inte kunde nå eller ens se?

Bahran hade emellertid inte gett upp. Med några snabba kommandon ingöt han nytt mod i sina män och förberedde

dem för drakens nästa attack. De största eldarna släcktes och skyttarna satte nya pilar på sina strängar. Men vad kunde Ale åstadkomma med bara ett svärd? Bahran hade emellertid planer för honom också.

”Följ mig!” röt han och banade väg över däckets.

En blick på de andra övertygade Ale om att både Minn och Cindahrind var välbehållna och han lydde kaptenens befallning. En ny och överraskande attack av draken knäckte två av Alateas master och det var bara med nöd och näppe som Ale lyckades hålla sig på fötterna. Bahran tycktes emellertid oberörd, såväl av stöten som av skadan på hans skepp.

”Vi behöver bara en mast”, sade han sammanbitet och tryckte en yxa i Ales händer. ”På mitt kommando börjar du hugga i den så hårt du bara orkar.” Med de orden svingade han sig upp i fockmasten och började klättra uppåt.

”Men den kommer ju att falla”, utbrast Ale, ”och du med den.”

”Det är meningen”, svarade Bahran och blinkade åt honom. ”Lita på mig.”

Ale förstod inte alls vad den luttrade sjöfararen hade i åtanke men hann inte ifrågasätta befallningen ty i detsamma kom draken åter inflygande med ett rasande vrål ur sina käftar.

”Hugg!” ropade Bahran åt honom.

Han hade redan nått högt upp i masten och var i full färd med att åla sig ut längs gaffelstaget. I den ena handen glimmade en kniv.

”Hugg!” upprepade Bahran samtidigt som han själv började hugga i segelfästena.

Först nu förstod Ale den djärva men vansinniga planen. Det var emellertid för sent att backa ur nu och han kunde inte göra annat än att hugga för allt vad han var värd. Yxor hade aldrig legat bekvämt i Ales händer, redan när han var liten hade munkarna noterat hans intresse för att leka krigare och sorgfälligt anförtrott honom andra sysslor än vedhuggning. Av dvärgen Orim hade han emellertid lärt sig hur man balanserar kroppen och lägger tyngd bakom huggen och han använde nu all denna kunskap för att ge sig på masten.

De första huggen tog snett och förmådde inte mer än skrapa bort flisor från den hårda ytan. De efterföljande träffade däremot bättre och under yxans blad växte sig nu en glipa snabbt bredare. Masten svarade med ett knakande gnäll men Ale lät sig inte bevekas utan högg vidare. Sedan gick allting mycket fort.

Samtidigt som draken flög in över däckets så fällde Bahran seglet. Det väldiga kreaturet uppfattade att något föll ned framför honom men hann inte hejda sin flykt utan for huvudstupa in i seglet. På drakens stora huvud tedde sig visserligen seglet inte större än en näsduk men den var allt att döma inte van vid segelfartyg och blev lika förvirrad som en jaktfågel när dess ögon täcks av en huva. Det väldiga vidundret blev i stället hängande i luften med flaxande vingar och huvudet insnott i segelduk och linor. Under rasande vrål klöste och slet den för att befria sig och i det läget verkställde Bahran nästa steg i sin plan.

Utan att Ale märkt det hade kaptenen knutit ett rep mellan sig och kastade nu en sista blick mot Ale nere vid mastens fot.

”Smaka på Alateas trä, din vidriga eldsfluga!” skrek han och kastade sig dödsföraktande ut från masten och över draken.

Den djärva planen höll. Ales hugg hade försvagat masten tillräckligt mycket för att Bahrans tyngd skulle knäcka den och nu föll både kapten och mast över draken. Trots seglet måste draken ha anat faran för den försökte vika undan men inte bättre än att masten träffade den över vingen. Den väldiga kroppen slog med ett väldigt brak ned i däckets och krossade under sig de få överlevande som återstod av besättningsmännen.

Ale släppte yxan för sitt svärd och blickade ut över förödelserna. Draken hade stupat men var fanns Bahran? Hade han överlevt fallet eller hade han verkligen dött för sin älskade Alatea? Han såg en livlös kropp skymta under seglet men hann inte mer än ta ett steg åt det hållet förrän det hiskeliga monstret började röra sig. Det stora huvudet, nu befriat från segelduken, höjde sig och de röda ögonen, nu fyllda av hat, vände sig rakt mot Bahran. Med en röst som eld som äter sig genom trä började odjuret tala.

”Det krävs mer än trä för att besegra Nideld, lille man”, väste den hotfullt. ”Min vinge kommer snart att återfå sin styrka men du kommer aldrig att resa dig igen.”

”Så dröp oss båda då!” replikerade Bahran utmanande med blodet rinnande ur mungipan. ”När jag och Alatea går till botten kommer vi att ta dig med oss.”

”Nog ska jag dräpa dig, lille man”, svarade draken, ”men inte förrän jag knäckt vartenda ben i din kropp. Varken din Alatea eller någon annan kan hjälpa dig nu.”

Med de orden höjde vidundret sin väldiga klo över den tappre skepparen. Ale hade med fasa åhört deras ordväxling. Var detta den ondskefulla eld som dräpt Seren den stores fader? Var detta den Nideld som den store konungen svurit att hämnas på? Hur kunde någon frivilligt vilja återvända för att möta en sådan mäktig fiende? Men hur rädd Ale än var så kunde han inte annat än rusa till Bahrans hjälp.

”Jag kan hjälpa honom!” skrek han. ”Ge dig på någon som kan försvara sig i stället din... din förvuxna ödla!”

Draken hejdade sin klo och långsamt vände han så sitt huvud mot Ale i stället, så långsamt att Ale under tiden hann tvivla på sig själv både en och två gånger. Vad skulle väl han ensam kunna åstadkomma mot en fiende som besegrat ett helt skepp? Men trots att en skräck starkare än någon skräck han känt förut grep tag i honom så gav han inte vika utan beredde sig att möta drakens blick med draget svärd.

”Ale”, flämtade Bahran innan en blodig hostning avbröt honom. ”Fly överbord! Rädda dig själv och fly till Cinda!”

Den här gången tänkte Ale emellertid inte lyda kaptenens befallning och när drakens blick nådde honom stod han kvar.

Vad han skulle göra visste han emellertid inte. Då hände plötsligt någonting oväntat.

När draken fick syn på honom så vidgades hans stora röda ögon till sitt yttersta. I stället för den hånfulla väsande rösten så kom ur de dreglande käftarna bara något som lät som ett ynkligt gnällande. Den friska vingen spärrades upp och den väldiga överkroppen höjdes, som om draken ville dra sig undan honom.

Ale förstod ingenting men ett hade hans mångåriga vapenträning lärt honom och det var att aldrig underlåta att utnyttja en svaghet.

”För Seren den store!” skrek han utan att veta varför och med en styrka som förvånade honom själv rände han sitt svärd in i drakens oskyddade bröst nästan ända ned till hjaltet.

Draken uppgav ett vrål och våldsamma ryckningar genom dess kropp. Ale kände en brännande smärta i händerna men vägrade att släppa taget om svärdet och kastades hjälplöst fram och tillbaka i takt med bestens dödsryckningar. Till slut lossnade svärdet från drakens bröst och Ale slungades ned på däckets igen.

”Väl mött igen, gamle vän”, rosslade Bahrans röst svagt bredvid honom. ”Du lyckades inte beskydda din Alatea men jag lyckades beskydda min.”

”Vad menar du, Bahran?” undrade Ale förskräckt. ”Låt mig hjälpa dig.”

Han gjorde en ansats att få undan den fallna masten som höll skepparen i ett järngrepp men denne skakade bara på huvudet och hostade fram mer blod.

”Jag dör hellre... i Alateas famn”, fick han fram. ”Förlåt mig mina tvivel... först nu förstår jag dig... förlåt mig, min gode Alegim...”

Ale förstod inte alls vad Bahran menade men några fler ord hann inte utbytas mellan dem båda ty i detsamma fick skeppet en kraftig slagsida. Drakens dödskamp hade fortsatt och dess kastanden fram och tillbaka hade fått skeppet att kantra. Det sista Ale såg var hur det väldiga kreaturet grep tag i skrovets utsida för att hålla sig kvar ombord men inte med bättre resultat än att fartyget vändes över ända. I nästa ögonblick befann han sig i det kalla vattnet.

”Bahran!” ropade han medan han kämpade för att hålla sig över ytan. ”Bahran!”

Men han fick inget svar. Mellan de höga vågorna kunde han skymta Alatea, nu med kölen uppåt, och draken, som desperat klamrade sig fast vid hennes skrov. Den eld som härjat Alatea hade slocknat och trots alla vedermödor så höll hon sig ännu flytande. Långsamt stävade hon bort från Ale och bort från Cinda, som för att uppfylla sin kaptens sista önskan och föra deras baneman ut på havet. Fanns Bahran ännu kvar på sin älskade Alatea, i en hjärtlig men dödlig famn under vattenytan? Det skulle han aldrig få veta.

”Ale”, hördes en röst bakom honom. ”Hjälp mig!”

Den rösten fick honom att glömma allt annat som hänt honom ty rösten tillhörde Minn.

”Hjälp mig!” upprepade hon och Ale såg då hur hon kämpade för att hålla en person till flytande.

Svärdet låg ännu i hans hand och tyngde ned honom men trots det kunde han inte förmå sig att släppa det. Inte efter allt det gjort för honom. I stället pressade han tillbaka det i skidan och simmade så fort han bara kunde mot Minn.

När han kom närmare såg han hur Minn klamrade sig fast vid en liten tråkista med ena handen medan hon höll den andra handen under en äldre mans nacke. Den äldre mannen var ingen annan än Cindahrind, svårt medtagen men av allt att döma ännu vid liv. Han grep tag i kistan han med och hjälpte Minn att hålla allfaderns huvud över vattenytan. Med förenade krafter började de så ta sig mot land.

De höga vågorna och det strömmande vattnet hotade gång på gång att dra ned dem under ytan och det kalla vattnet skar genom märg och ben. Hur lätt hade det inte varit att bara ge upp och låta havet skölja bort alla obehagliga minnen? Deras skepp hade gått under och ingen annan överlevande syntes till. Vad var det då för mening med att de själva överlevde?

Men Ale vägrade att ge upp, om inte för sin egen skull så för Minns skull. Alatea hade tvingat honom att ge upp Bahran men ingen skulle kunna tvinga honom att ge upp Minn. På något sätt så kändes det som om Minn tänkte det samma. Under kampen mot havet utbytte de inga ord men

väl några blickar som sade allt som behövdes. De var tillsammans och skulle kämpa tillsammans!

Till slut så verkade det som om själva havet gav upp i stället och upphörde med sina ansträngningar att hålla dem kvar. Vågorna blev mindre och strömmarna svagare. Dessutom så kändes det som om själva vattnet blev varmare. Stranden kom nu allt närmare och de ökade sina ansträngningar för att nå den. Det var en stenig och ofruktbar strand som såg allt annat än välkomnande ut men efter den långa tiden till sjöss tedde den sig som ett paradiset.

Ales fötter nådde botten medan de ännu var långt från stranden och den sista biten kunde de vada genom det långgrunda vattnet med Cindahrind mellan sig. Allfadern hade nu hämtat sig så pass mycket att han kunde stappla fram själv. Av någon anledning envisades han med att släpa med sig kistan också men Ale var för trött för att ifrågasätta det.

Solen hade redan börjat gå ned bakom de höga bergen när de tre nådde stranden och utmattade kastade sig ned på den. Aldrig förr hade väl stenar känts så mjuka och bekväma och länge låg de kvar där, oförmögna att göra något annat än att bara insupa den härliga luften och, mitt i all smärta och sorg, glädjas åt att leva.

Det var Ale som upptäckte dem först. Bäst som de låg där så nåddes de av några långa skuggor. Han tittade upp och kisade mot den nedåtgående solen. En grupp resliga gestalter avtecknade sig mot den röda himlen och de närmade sig med långsamma och värdiga steg.

Ale betvingade sin trötthet, satte sig upp och drog försiktigt sitt svärd. Skulle han orka utkämpa ännu en strid? Gestalterna stannade upp och betraktade honom länge under tystnad. Så tog den främste av dem till orda.

”*Hon* kommer.”

19. Nidafrost

”Blinda är ni i sanning om ni inte ser mina gåvor. Med vänstra handen har jag fött er och med högra handen har jag beskyddat er. Nu tar jag mina händer från er och låter er reda er själva i er otacksamhet. Sakna mig ska ni snart.”

Cindars Ord, kap 5, tal 3

Hon kommer. Med dessa enda och gåtfulla ord hade främlingen tilltalat dem, som om inga andra ord hade behövts. Orden hade tillhört deras eget tungomål men de hade uttalats med ett egendomligt, släpande tonfall som inte röjt några av främlingens känslor. När Minn tittade upp såg hon att inte heller ansiktet sade något mer om vad denne främling tänkte eller tyckte.

Det var ett fårat ansikte med regelbundna, markerade drag och väderbiten hud. Ett tjockt, lingult hår som hölls på plats av ett läderband ramade in ansiktet och fortsatte ned längs huvudet där det övergick i tre flätor och ett likaledes lingult skägg, omsorgsfullt flätat med läderremmar. Ansiktet var ma-

gert men den majestätiska näsan och det kraftiga käkpartiet förlänade det ändå en viss stolthet. De torra läpparna var dock uttryckslösa och de stålgrå ögonen tycktes stirra rakt igenom dem, som om de bara betraktade havet bakom dem. Såväl mannen som hans följeslagare bar grova skinnkläder och fårskinnsmantlar som blåste i vinden. Sedan de två första orden hade ingen av dem yttrat något mer eller ens gjort en ansats att hjälpa dem upp.

”Vad menar ni?” frågade Ale till slut.

Han reste sig upp och förde handen till svärdsfästet. Främlingarna rörde dock inte en min och brydde sig inte ens om att följa Ales handrörelser. Själva bar de, så vitt Minn kunde se, inga vapen. Varför lät de sig inte skrämmas av Ales svärd? Eller, hemska tanke, fanns det på ön ting som var mer skrämmande än ett svärd i en främlings hand?

”*Hon* kommer”, upprepade mannen, nu med en aning otålighet i rösten.

Den här gången uppfyllde orden Minn med en plötslig känsla av skräck. Någonting höll på att hända, någonting så

oerhört att ingen av främlingarna ville eller vågade yttra mer än dessa ord. Vem det än var som var på väg så var det någon vars namn de inte ville uttala högt och vad hon än ämnade ta sig till så var bara hennes ankomst nog för att alla skulle förstå.

Alla utom dem själva. Det var ju faktiskt inte de okända männen som var främlingar, det var hon, Ale och Cindahrind som var främlingar i deras land.

”Vi borde gömma oss”, viskade hon till Ale.

Ale stirrade häpet på henne.

”Gömma oss?” frågade han. ”Vi har väl inte kommit hit bara för att gömma oss?”

”Vi har inte heller kommit hit bara för att dö”, svarade hon. ”Ändå är det precis det som många av oss har gjort. Snälla Ale, vi måste gömma oss.”

Ale synade henne klenetroget och tycktes inte vilja ge vika men så blandade sig Cindahrind i samtalet.

”Hon har rätt”, sade han. ”Jag känner det också. Vad som än kommer så är det ondskefullt. Mer ondskefullt än någonting annat.”

Nu tvekade Ale men varken han eller Minn fick begrunda allfaderns ord särskilt länge. Det första tecknet på vad som höll på att hända var det avlägsna ljudet av rasslande stenar, som om någonting släpades fram på ett stenigt underlag. Ljudet ledsagades av skakningar i marken, till en början knappt märkbara men ju närmare ljudet kom, desto kraftigare blev också skakningarna. Minn tyckte att ljudet och skakningarna

kom i samma takt, som om de hade samma ursprung. Men dessa var ändå inte de tydligaste tecknen.

När de hade släpat sig i land hade Minn slagits av hur varm ön kändes efter det kalla vattnet. Den hade av någon anledning påmint henne om de varmvattenfyllda skinnsäckar som nyttjats på Serenas slott för att jaga bort vinternätternas köld. Nu kände de emellertid alla hur en plötslig köld svepte fram mot dem, inte från havet utan från bergen, varifrån ljudet och skakningarna kom.

Ale och Minn såg sig förtvivlat om efter ett gömställe. Först nu insåg Minn hur kal ön var. Här fanns varken träd eller buskar som kunde dölja dem, bara tovig och vindpiskat gräs. Klippskrevor fanns det dock gott om och medan Minn ledde Cindahrind i skydd så släpade Ale med sig kistan med skrifterna. Från sitt gömställe kunde de blicka ut över stranden där de främmande männen ännu stod kvar i vad som tycktes vara en tyst väntan. Sedan kom *hon*.

Ingenting av allt det som Ale och Minn upplevt kunde ha förberett dem för detta. Inte ens den fasansfulla *Kraken* eller den eldsprutande *Nideld*. Detta var någonting värre än vad deras värsta mardrömmar kunde frambringa.

En tjock vit dimma rullade fram över de omgivande klipornas krön och förebådade hennes ankomst. Det första som framträdde var det väldiga huvudet, ett huvud av osannolika proportioner som fick själve *Nideld* att se liten ut. Först såg det ut som en lavin, som en våldsam kaskad av snö och is som kastades fram över krönet. Sedan lösgjorde sig ur denna vita

massa monstruösa drag som vart och ett var mer skrämmande än något annat de mött.

Huvudet var täckt av täta rader av fjäll som såg ut som frostnupna plåtskivor och som glittrade och skallrade i takt med huvudrörelserna. I de väldiga käkarna trängdes tänder som liknade stora glittrande istappar med en isblå kluven tunga lång nog att slingra sig kring en val. Vad som hade verkat vara en dimma var i själva verket en tjock vit rök som vällde ut ur de stora näsborrarna. De ohyggliga ögonen tycktes bestå av stora isvirvlar, likt malströmmar som fångats och frusits av bitande köld. Isen i dessa ögon var så klar och djupet så bottenlöst att det kändes som om man genom dem skulle kunna skåda in i vidundrets inre men varken Ale eller Minn kunde förmå sig att möta denna blick.

Högt över krönet höjde sig huvudet, omgivet av den tunga vita röken som likt fruset vatten rann ned längs den långa silverfjälliga halsen. Halsen övergick i en lång ormliknande kropp som kastade sig nedför branten i en hastighet som inte ens rasande hästar skulle kunna uppbåda. Klippor vräktes åt sidan eller maldes till grus under den väldiga bestens kropp, till synes utan att bekomma den. På bara några få ögonblick hade den rört sig från de avlägsna klipporna de hundratals stegen ned till stranden. Först då insåg Minn att de ännu inte sett änden på denna gigantiska drakorm. Detta var alltså hon som männen fruktat och med sina korthuggna ord varnat för.

Väl nere på stranden stillade denna hiskeliga skapelse sin våldsamma framfart och ringlade sig hotfullt fram mot de främmande männen. De stod orubbligt kvar men några av

dem kunde inte låta bli att darra av skräck eller köld – eller båda? Drakormen utstrålade en isande kyla så stark och intensiv att den kändes ända till deras gömställe och Minn måste anstränga sig för att inte flämta efter luft.

De gnistrande ögonen vändes ut mot havet och tycktes söka deras skepp i fjärran där draken Nidelds livlösa kropp ännu klamrade sig fast. Försiktigt och tvekande släpade den stora kroppen sig fram mot vattenlinjen. Tänkte varelsen ge sig ut i havet?

Emellertid hann drakormen inte mer än beröra vattnet förrän det plötsligt och ögonblickligen frös till is och hon drog sig hastigt tillbaka. Näsborrarna vidgades och ur den väldiga strupen trängde ett ljud fram som påminde om sjungande is. Ljudet formades till ord och med en kall och raspig röst började så den fasansfulla drakormen att tala.

”Ej värre nidingsdåd har begåtts i detta land”, sade hon med blicken ännu vänd mot havet. ”Freden har ni brutit och era liv har ni förverkat. För min make fordrar jag varannan människa av Rivas ätt i gäld.”

Orden trängde ända fram till deras gömställe och skar genom märm och ben värre än den kyligaste nordanvind. Trots det dristade sig männens härförare att ta ett steg framåt och svara henne.

”Rivas män fällde icke Nideld”, sade han med fast stämma. ”Från havet vände Nidelds öde åter. Rivas män må icke gälda din makes död.”

Härförarens svar fick drakormen att vända sitt väldiga huvud åt hans håll och den vita röken ur hennes näsborrar tätade.

”Havet dräpte icke Nideld. Svara mig därför, var är de män som kom från havet?”

Mannen mötte hennes blick till synes utan fruktan.

”De har gäldat din makes död. Ingen man steg i land.”

”Med lögner gäldar du intet!” replikerade drakormen ilsket. ”Min make ska icke gå ogäldad. Men den ynnesten beviljar jag dig att du själv får mäta upp din bot. Dina män eller männen från havet.”

Drakormens ord följdes av bister tystnad men kylan till trots så blänkte svett droppar tydligt på härförarens panna. Varken Ale eller Minn vågade så mycket som röra sig, än mindre yttra något. Men bakom dem tog plötsligt Cindahrind till orda.

”Vad som än händer”, viskade han, ”så avslöja er inte för vidundret. Er stund kommer senare, detta är min stund.”

”Du får inte offra dig”, utbrast Minn, som genast förstod vad allfadern ämnade göra.

Hon gjorde en ansats att gripa tag i honom men han höll lugnt tillbaka hennes händer och tittade upp mot dem båda med sitt milda leende. Från Ale hördes en häpen flämtning och Minn såg det också. De blinda ögonen hade återfått sin grå färg och den gamle betraktade dem allvarligt.

”Goda Minnea”, sade han. ”Du har redan trätt mellan mig och Cindar en gång. Min uppgift var att återfinna Cindars förlorade stammar. Den uppgiften är nu fullgjord och jag kan inte längre låta vår fader vänta på mig. Er uppgift återstår ännu. Bara ni kan finna Cindarells frälsare och åt honom överlämna Cindarells kungliga signetring. Bara ni kan föra de förlorade stammarna till vårt förlovade land.”

Ale var så tagen att han bara förmådde fingra förstulet på sitt svärd med tom blick men Minn grep snyftande tag i Cindahrinds händer.

”Men vad kan väl vi göra?” frågade hon. ”Vad kan vi göra ensamma?”

”Ni är inte ensamma”, svarade allfadern stillsamt. ”Cindar är med er. Fortsätt att nedteckna hans ord och bevara dem inom er på det att de också ska föras till Cindarell. Cindar ger er kraft. Det har ni båda visat prov på.”

”Men du förstår inte”, avbröt Minn. ”Det är inte från Cindar mina krafter kommer, det är från mig själv och allt runt omkring mig. Låt mig släppa loss mina krafter mot henne. Tillsammans kan vi besegra det där monstret.”

Cindahrind fick något sorgset i blicken men leendet lämnade inte hans läppar.

”Jag vet”, sade han kort. ”Jag har vetat det hela tiden. Jag hoppades hela tiden på att jag skulle ha fel men innerst inne har jag alltid vetat att dina krafter inte härrör från Cindar. Likväl måste Cindar ha ett syfte med dina krafter eftersom han i sin vishet ändå tillätit dem.”

Han tog nu emot Minns händer i sina och hon förvånades över hur varma de kändes.

”Men lyssna på mig, goda Minnea. Denna varelse rymmer en oerhörd och ondskefull kraft. Jag fruktar att dina krafter inte skulle rå på den utan blott avslöja er. Endast Cindars krafter kan besegra den. Jag måste därför möta henne ensam. Er stund kommer senare. Kom blott ihåg ni båda att inga krafter är större än den man eller kvinna som nyttjar dem.”

Cindahrind släppte Minns händer och reste sig mödosamt.

”Men om du inte lyckas besegra den då?”, undrade Ale med darrande stämma.

Allfadern tittade länge på dem, som för att lägga deras utseenden på minnet.

”Det är därför jag måste gå ensam”, löd hans sista ord till dem. Sedan vände han sig om, lämnade gömstället och gick själv det fasansfulla vidundret till mötes.

”Rivas män ljuger inte”, mullrade han med en oväntat kraftfull stämma som tycktes överraska själva drakormen. ”Ingen man överlevde elden men väl denne åldring att möta kölden.”

De två enorma ögonen av is vändes nu mot den bräcklige mannen.

”Vet du vem du talar till med dessa ord?” frågade hon med väsende röst.

”Det vet jag ty i sin nåd har Cindar öppnat mina ögon. Nidafrost är ditt namn och Cindas bane du är. Men jag vet

också att din makt ständigt minskar. Stam efter stam har undsluppit dig och snart är alla Cindars stammar ur ditt våld. Ditt öde har hunnit ifatt dig.”

Drakormen lutade sig närmare och synade honom med illvillig blick.

”Vem är då du som talar till Nidafrost med dessa ord?”

”Mitt namn är Cindahrind, Cindars tjänare. Inom mig flödar både Hovas och Marks blod, det blod du inte smakat på sekler. Det var det blodets styrka som fällde Nideld och det är det blodets styrka som kommer att fälla dig. Tag mig därför som gäld om du har mod därtill ty vet att jag inte vandrar ensam utan ständigt har Cindar vid min sida.”

Nidafrost gav upp ett isande skratt som svar.

”Dina ord uttalas med stor röst men litet förstånd. Din skuld har du erkänt och din gäld jag godtar. Vet dock att på denna ö finns ingen gud, på denna ö är jag oinskränkt härskare, på denna ö vandrar du och alla andra människor ensamma.”

Cindahrind lät sig inte skrämmas av drakormens ord.

”Du har fel”, mullrade han. ”Länge har du krälat på din ondskefulla väg och stor har du vuxit dig under tiden. Glömt har du dock ditt förflutna och övermodig är du om din framtid. Du är också en del av Cindars skapelse och lika lite som någon annan kan du undandra dig det öde Cindar har i beredskap för dig.”

”Nej, gamle man”, svarade Nidafrost kallt. ”Det är du som har fel. Din gud må ha skapat denna ö men det var inte din

gud som skapade mig. Jag skapade mig själv och jag skapade mig ur din guds frånvaro. Jag är vad din gud inte är.”

”Där Cindar en gång varit kommer han alltid åter”, replikerade Cindahrind hotfullt och höjde sina armar i luften. ”Tag din gäld och bered dig att möta Cindar för första och sista gången.”

Allfaderns ord ekade mäktiga över stranden men Nidafrost höjde sin väldiga kropp och kastade honom i skugga.

”Du tror att ditt offer ska kalla hit din gud”, väste hon hånfullt. ”Men det var inte jag som drev bort honom, det var ditt eget folk som gjorde det. Det är inte jag som håller din gud borta från ön, det är ditt eget folk. Vet därför att ditt offer är meningslöst, förtvivla i denna vetskap och DÖ!”

Med de orden öppnade drakormen sina väldiga käftar och ett ljud som av en kall vintervind hördes. Ur strupen välldes den vita tunga röken, nu tät och ogenomtränglig, och omvärvde den försvarslöse allfadern. Röken sjönk snabbt till marken och när den skingrades kunde varken Ale eller Minn undertrycka förskräckta utrop. Cindahrind fanns inte längre kvar inför deras ögon, blott en död isstod med uppsträckta händer. I döden liknade han den triak vars väg han predikat men hans väg hade nu nått sin ände och inga fler ord skulle någonsin mer komma över hans läppar.

”Varken hans eller hans fränders urartade blod är gott nog för mig”, röt Nidafrost åt de förfärade vittnena på stranden. ”Må hans kropp stanna på stranden i evinnerlig tid till varnagel för både er och andra. Nästa gång är jag inte lika mild.”

Med de orden vände drakormen sin väldiga kropp mot bergen igen och krälade bort ur deras åsyn utan att kasta så mycket som en blick bakåt. Det rasslande ljudet dog sakta bort i fjärran och snart låg stranden åter stilla. De främmande männen stod under tiden kvar på samma fläck, som om de ännu väntade på något.

Minn såg emellertid inte längre åt det hållet. Hennes ögon var fulla av tårar och hon begravde förtvivlat ansiktet i händerna. Först Legim, sedan Bahran och nu Cihrend. Alla hade de ryckts från dem utan att de kunnat göra något. Vad var meningen med hennes krafter om folk skulle fortsätta att dö omkring dem? Fanns det över huvud taget någon mening?

Döden hade varit deras följeslagare allt sedan hon och Ale lämnade det trygga Gylde i Elrinds och Legims sällskap för så många år sedan. Stora händelser bortom deras förstånd hade svept dem med sig och lämnat många män och kvinnor döda men alltid skonat henne och Ale. Varför?

Än en gång greps hon av den fruktansvärda misstanken att det var de själva som var upphovet till dessa händelser som bringade död åt så många människor. Hade allt detta hänt om de stannat kvar i Gylde? Hade Legim, Bahran och Cihrend då givit sina liv åt andra eller hade de ännu varit i livet? De som hade korsat havet tillsammans med henne och Ale var också döda. Till och med Cindas folk hade så när dödats till följd av deras ankomst hit. Hur många fler skulle dö? Borde de inte själva ha gått i döden tillsammans med Cihrend för att en gång för alla göra slut på detta dödande?

Det var dylika tankar som plågade henne så att hon först inte märkte att Ale lagt handen på hennes axel.

”Jag tror att de väntar på oss”, viskade han.

Hon såg upp och blev varse att också hans ögon var rödgråtna.

”Vi kunde inget göra”, sade han med grötig röst. ”Cihrind visste vad som skulle hända och ändå gjorde han det han trodde var rätt. Det enda vi kan göra för honom är att fullfölja hans värv och göra det vi tror är rätt. Om vi tror på Cihrind så måste vi gå till dem.”

Minn svalde gråten och nickade tyst. De grep så varandras händer, reste sig ur sitt gömställe och gick de främmande männen till mötes. Ingen av dem kunde förmå sig att se åt den isstod som en gång hyst den vänlige och gudfruktige allfadern.

Härföraren synade dem tigande medan de försiktigt närmande sig. Först när de stannade tog han till orda med sitt kärva och långsamma tonfall.

”Länge har ni dröjt”, var de enda orden han yttrade.

Epilog

”Vidare skänker jag åt eder tron, modet och offret; tron på det att ni skola veta det som är rätt, modet på det att ni skola våga det som är rätt och offret på det att ni skola göra det som är rätt.”

Cindars Ord, kap 2, tal 2

Hågkomster. Det var inte såret som smärtade mest, det var hågkomsterna. Då hade det varit en triumfens stund. Längre hade de krypen bekämpat hans mäktiga eld, bitter och enveten hade deras futtiga kamp varit. Visste de inte att elden var starkare än något annat? Hur vågade de sätta sig till motvärn mot honom? Varifrån fick de sin outtömliga vilja?

Till slut hade ändå den oundvikliga stunden kommit. Den starkaste av de sju kungarna hade fallit för honom och låg död för hans fötter. Det svärd, med vilket den ynklige mannen svurit att skära ut hans hjärta, låg bärarlöst vid hans sida. Varken den mannen eller någon annan man skulle någonsin få smaka hans kött. Nej, det var han, Nideld, som skulle sma-

ka alla de sju kungarnas kött och han skulle börja med den kung som nu låg framför honom.

Det var då pojken hade kommit. Som från ingenstans hade han dykt upp, gripit svärdet och stuckit honom med det. Spetsen hade inte trängt in djupt, därtill hade hans pansar varit för starkt, men det hade trängt tillräckligt djupt för att smaka hans blod. Nideld visste mycket väl att det vapen som en gång smakat drakblod alltid kommer att törsta efter det till dess att antingen draken eller svärdet självt går under. Rasande hade han därför glömt den fallne konungen och kastat sig efter den fräcke pojken. Det hade varit ett misstag.

Över höga berg och djupa dalar hade jakten gått. Ständigt hade pojken hånat honom och svurit att utkräva hämnd för sin döde fader men aldrig hade han visat sig. Till slut hade Nideld insett att pojken bara sökt vinna tid men när han återvände hade det varit för sent. Den döde kungen var borta och med honom hela hans folk. Över havet hade de flytt och varken pojken eller svärdet hade någonsin återsetts igen. Inte förrän nu.

Skeppet hade syns från långt håll och rasande hade han kastat sig iväg mot det. De här männens vapen hade varit skarpare men deras mod sämre och hans eld hade utkrävt en skoningslös tribut av dem. Blott den envetne kaptenen och en klen yngling hade ännu stått upp. Blott att dräpa dessa två hade fattats honom. Det var då det hade hänt.

Inför hans ögon hade allt förändrats. Där ynglingen hade stått stod i stället den dristige kungasonen och det svärd som han hade hållit var med ens detsamma som det som hade rispat honom den där mörka stunden för så länge sedan.

En plötslig känsla hade gripit tag i honom, en känsla han aldrig upplevt förut. Det var en känsla av sårbarhet, ja till och med dödlighet, en känsla som injagade honom lusten att fly. Var detta den känsla som han själv injagade sina offer, denna känsla som de kallade för fruktan?

Känslan hade bara varat ett ögonblick men det hade varit tillräckligt för att ynglingen skulle stöta sitt svärd i honom och träffa samma ömma fläck som kungasonen före honom en gång träffat. Hans fruktan hade ersatts av smärta, en smärta så stark och intensiv att han förlorade sig fullständigt. Vad som hände sedan hade han bara dunkla minnesbilder av. Den till synes så ynkliga eggen hade växt inom honom och tyckts riva och klösa hans inre. Han hade vrålat och kastat sig av och an men det enda han kunnat tänka på var att få slut på smärtan. Att skeppet hållit på att sjunka under hans tyngd och vattnet hotat uppsluka hans kropp hade inte bekommit honom det minsta, han hade tvärtom välkomnat döden om den kunnat bringa ett slut på smärtan.

Till slut hade ändå det såriga köttet börjat domna bort och smärtan avta men det var då som hågkomsterna i stället börjat ansätta honom. Pojken, eller åtminstone hans svärd, hade verkligen kommit tillbaka och svärdet hade verkligen utkrävt sin hämnd. Han, den oövervinnerlige Nideld, var döende.

Men som han låg där och ömsom plågades, ömsom beklagade sig, så hände någonting oväntat. Först kändes det bara som en varm vind mot hans bepansrade hud. Sedan var det som om själva vattnet nedanför honom också blev varmt. Men detta var mer än bara vatten och luft. Nideld insåg att vinden var stilla och att vattnet inte kändes fuktigt. Till och med hans svans, som ännu doldes under vattenytan, kändes torr. Varifrån kom då värmen?

Plötsligt kände han hur en värme började uppfylla honom också inifrån. Den molande smärtan från såret gav med sig och till och med de obehagliga minnena började skingras. Han sträckte försiktigt på sig, tvekade ett ögonblick för den händelse att smärtan skulle återvända och spände så prövande ut sina vingar. Smärtan var borta och minnena tedde sig inte längre som något annat än en avlägsen dröm. Vingslaggen blev allt snabbare och snart lyftes den väldiga kroppen upp i luften. Han hade luft under vingarna igen, han var åter sitt forna jag, nu var det hans tur att hämnas!

Nideld vände sig långsamt om i luften men stannade plötsligt till innan Cinda kommit inom hans synfält. Det var som om någonting kallade honom, någonting främmande och någonting starkt. Det var som om...

Nej, han skulle inte återvända till Cinda, åtminstone inte än. Om svärdet hade väntat sexhundra år på sin hämnd kunde han vänta ytterligare en tid på sin. Först skulle han förbereda sig och bli starkare. Därtill var Cinda och dess folk för små. Men någonstans bortom havet fanns det större länder och större folk. Där skulle han kunna släcka sin blodtörst och, öka sin styrka och vänta. Vänta till den stund då pojken och hans svärd återvände. Då skulle hämndens timme slå...